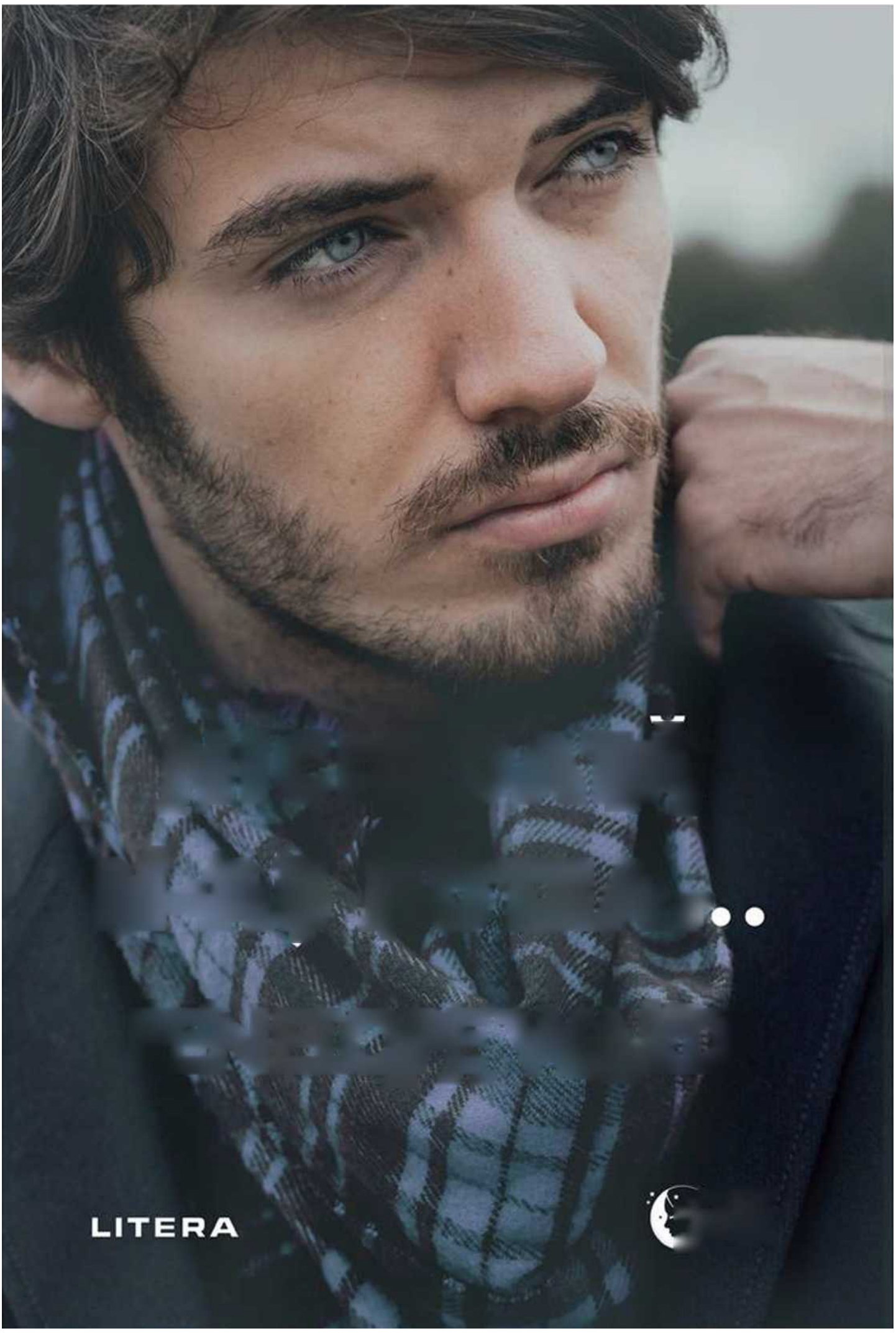

PENELOPE WARD

NICIODATĂ N-AŞ PUTEA...

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
Bucureşti

I Could Never
Penelope Ward

Copyright © 2023 Penelope Ward

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

Pentru fiica mea şi finul meu – adevăratii Scottie

CAPITOLUL 1

CARLY

- Deci nu ştii exact în ce te bagi? m-a întrebat prietena mea Christina.

în depărtare, o căprioară rătăcea printre copaci. „Clar nu mai eşti în Los Angeles, Carly.” Pentru prima dată mi-a trecut prin minte gândul că aici ar putea fi urşi. New Hampshire însemna la ţară. M-am cutremurat.

- Pe Scottie l-am văzut doar de câteva ori, am zis, mutându-mi telefonul la cealaltă ureche. Părea chiar dulce. Sunt sigură, însă, că va fi o provocare să am grijă de el. Nu ştiu ce naiba fac. N-am mai avut niciodată grijă de cineva, darămite de un adult.

Logodnicul meu, Brad, ar fi avut chiar el grijă de fratele lui mai mic dacă ar fi putut. Dar, pentru că nu mai era aici, simţeam că era responsabilitatea mea. Scottie avea 23 de ani şi suferea de autism sever.

Nu vorbea şi, în multe privinţe, era ca un copil. Tatăl lui Brad, Wayne, fusese singurul îngrijitor al lui Scottie până când murise luna trecută din cauza unui infarct. Şi iubitul meu Brad murise în urmă cu doi ani

într-un accident de maşină. în ultimele câteva săptămâni, Scottie fusese în grija temporară a surorii lui Wayne, Lorraine, care afirmase răspicat că nu voia să aibă grijă pe termen lung de Scottie.

Christina oftă.

- Eşti sigură? Este o responsabilitate imensă.

- Asta ar fi vrut Brad. N-ar fi fost de acord sub nici o formă ca nebuna lui mătuşă Lorraine să aibă grijă de Scottie. Tatăl lui era tutorele lui Scottie. Cum Lorraine este cea mai apropiată rudă a lui Wayne, toată lumea a crezut că ea va prelua responsabilitatea. Dar nu-i persoana potrivită şi nu este interesată. Probabil că Wayne nu-şi făcea prea multe griji – nu avea nici măcar 60 de ani. Asa că nu a existat nici un plan B în afară de Lorraine. Primul lucru pe care l-a făcut când am sunat-o ca să văd cum merg lucrurile a fost să mă întrebe dacă pot să ajut. Din seara asta are de gând să doarmă la ea acasă, ceea ce înseamnă că voi fi singură cu Scottie. M-am uitat spre casă. Oricum, trebuie să plec. Am parcat în faţa casei de vreo două minute deja şi trebuie să intru.
- Bine, păi, dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui! Pot să comand chestii şi să fie livrate la tine.
- Mulţumesc! Apreciez, Christina. Dar nu am plecat pe Marte, sunt doar în New Hampshire. Am râs. Este doar temporar, corect? Până îl instalez într-un azil. Vorbim, am mormăit, privind fix spre pădurea din apropiere.
- Baftă, Carly!

Din documentarea limitată pe care am făcut-o până acum, am descoperit că lista de aşteptare pentru a intra într-un azil putea să fie lungă, aşa că temporar putea să însemne, de fapt, ani buni, din ce ştiam eu. Deşi cu siguranţă speram să fie mai repede de atât.

Coborând din maşină, m-am îndreptat spre partea din faţă a căsuţei. Am inspirat adânc în timp ce mă pregăteam să bat la uşă. Cabana din lemn era modestă, în cel mai bun caz. Brad crescuse aici, în Woodsboro, New Hampshire, un orăşel de ţară din New England. Fusesem aici de

câteva ori să îi vizităm pe tatăl şi pe fratele lui, dar niciodată nu m-aş fi imaginat locuind aici.

După ce am bătut la uşă, Lorraine a deschis aproape imediat şi a oftat exasperată.

- Oh, slavă Domnului! S-a dat laoparte ca să intru. Ai cumva hotspot?

„Nici un bună? Nici un ce mai faci?”

- Şi eu mă bucur să te văd, Lorraine!

Mi-am pus valiza într-un colţ şi mi-am lăsat geanta să cadă; aceasta a scos un bufnet când a atins podeaua.

Scottie se plimba şi îşi agita tableta, arătând spre ecran.

Lorraine a început direct să se plângă.

„Oh, asta nu-i de bine.” Ştiam că Scottie depindea complet de dispozitivele sale.

- Care-i problema cu internetül?

- Cică ar fi un cablu de afară. Nu se ştie cât le ia să-l repare.

Scottie continua să se plimbe nervos înainte şi înapoi. Cu părul lui blond şi trăsăturile delicate, îmi amintea asa mult de Brad al meu – mi s-a tăiat res- piraţia conştientizând asemănarea. Era ca şi cum îl vedeam din nou pe Brad, dar sub forma unui adult copil. Brad fusese cu şapte ani mai mare decât Scottie. Mama lor murise de cancer când Brad avea 18 ani, iar Scottie – 11. Aşa că viaţa nu fusese uşoară pentru familia asta de ceva timp. Şi autismul sever al lui Scottie însemna că el putea să comunice doar cu ajutorul dispozitivelor, nu conversa şi nu îşi exprima sentimentele verbal. Mare parte din timp era în propria lume şi avea nevoie de îngrijire permanentă.

Am ridicat cu stângăcie mâna pentru a-i atrage atentia.

J

- Bună, Scottie!

Mi-a băgat practic iPádul în faţă şi a arătat spre el de parcă spunea: „Nu-mi pasă cine eşti, doar fă să funcţioneze blestemăţia asta”.

- Am hotspot, am zis. îl pornesc imediat.

Am scos telefonul şi m-am grăbit să activez hot- spotul. în clipa în care am făcut-o, ecranul lui Scottie s-a aprins, iar el s-a logat pe ce site era nerăbdător să intre. S-a instalat iute pe canapea.

M-am întors spre Lorraine.

- Nu-i nevoie de multe ca să fie mulţumit,

huh? în loc să îmi răspundă, ea şi-a luat haina.

- Ai vreo întrebare înainte să plec, draga mea?

„Pleacă deja?”

- Păi, nu mi-ai dat deloc instrucţiuni. Am crezut că stăm şi îmi spui de ce are nevoie, ce-i place să mănânce... chestii de genul ăsta.

- Mi-am făcut o programare la coafor crezând că o să ajungi acum o jumătate de oră, deci trebuie să mă grăbesc, a zis. Deja sunt în întârziere şi nu vreau să-mi pierd locul. Dar nu-s multe de zis când vine vorba despre ce să-i dai de mâncare. Wayne obişnuia să-i facă un preparat cu pui. Era reţeta mamei noastre. Este singura chestie pe care Scottie o mănâncă, dar trebuie respectată reţeta întocmai. Ţi-am scris indicaţiile – sunt pe blat – şi ţi-am lăsat destul pentru seara asta într-o caserolă în frigider. Sunt de vreo două zile. Dar pentru mâine va trebui să faci tu.

Am înghiţit în sec. Nu eram cea mai pricepută la gătit, darămite să gătesc pui de la zero pentru un pretenţios la mâncare. „Doamne, ajută-mă!” Avea să iasă un dezastru. Contasem pe gândul că o să pot comanda mâncare, măcar în primele zile, până mă adunam. „Bănuiesc că asta nu se va întâmpla.”

- Nu mănâncă altceva?

- La cină mănâncă doar puiul ăla. Şi desertul lui trebuie să fie aliniat aşa. Ridică o poză. Am

scos-o la imprimantă ca să vezi cum se face şi ţi-am scris şi pe bileţelul ăsta.

Mi-a dat o poză cu un şerveţel şi fursecuri şi alte dulciuri aranjate într-o linie.

- Ce se întâmplă dacă nu sunt aliniate cum trebuie?

- Se supără, aruncă totul pe podea.

- Bine. Am înghiţit în sec. Păi... dacă la cină mănâncă pui, pe timpul zilei ce mănâncă?

- Ori tot pui făcut tot aşa, ori biscuiţi şi covrigei. Masa principală este cina.

- Nu pare foarte sănătos. M-am încruntat. Fără legume?

- Ai putea să încerci, dar eu n-am avut niciodată noroc. Le scuipă.

Am oftat şi m-am întors spre locul unde stătea Scottie, balansându-se înainte şi înapoi în timp ce se uita la ceva pe YouTube. Măcar pentru moment era mulţumit.

- Oricum, după cum ziceam, sunt în întârziere. E prima dată când am ocazia să merg la coafor de când stau cu Scottie. Sunt sigură că mi-ai observat rădăcinile. E totul în regulă?

Femeia asta nu putea să fugă mai repede.

- Cred că da, dar pot să te sun dacă am întrebări?

- Sigur, draga mea. Nu ezita! Mereu o să fiu prin preajmă. Stau doar la câţiva kilometri mai încolo.

Am oftat.

- Bine.

Lorraine a plecat înainte să mai apuc să zic ceva. Am simţit ca şi cum pe piept mi s-a pus un bolovan.

Mă simţeam pierdută stând în mijlocul casei şi privind în jur în timp ce din dispozitivele lui Scottie răsunau sunete amestecate. Cred că

avea trei chestii diferite care îi mergeau în acelaşi timp, pe tot atâtea dispozitive.

Decorul era întunecat, de la lambriu la mobilierul maro învechit. în casa în stil cabană cu un singur nivel erau doar două dormitoare. Am aruncat o privi

re într-unul din ele şi mi-am dat seama imediat că era al lui Scottie. Pe perete erau atârnate poze cu orare şi o grămadă de abţibilduri cu personaje din desene animate pe care nu le-am recunoscut, plus o poză înrămată cu Elton John. „Ciudat!”

Am zâmbit la o poză de pe biroul lui Scottie cu fratele lui, Brad. „Brad al meu.” Ridicând privirea la tavan, am vorbit cu logodnicul meu mort:

- Ştiu că şi tu ai face la fel pentru mine. Te iubesc şi promit să am grijă de el până găsesc un adăpost bun!

De parcă cineva de sus voia să mă provoace, m- am uitat în camera de zi şi l-am văzut pe Scottie stând pe măsuţa de lângă canapea. Masa era delicată şi mă îndoiam că îi putea susţine prea mult greutatea.

Am fugit numaidecât în camera de zi.

- Uşurel! S-ar putea să vrei să cobori de acolo, amice!

M-a ignorat. Pentru că nu vorbea, nu puteam să îl întreb de ce se hotărâse să facă asta.

Cam un minut mai târziu, a sărit pe podea, ceea ce a făcut toată casa să se zguduie. Din fericire, el părea nevătămat. Dacă şi-ar fi scrântit glezna sau ceva, ar fi fost oribil. Mi-am şters transpiraţia de pe frunte.

După ce Scottie s-a aşezat la locul lui pe canapea, m-am dus în bucătărie şi am deschis frigiderul. Nu erau prea multe înăuntru: caserola cu pui şi câteva bidoane mari de suc de merisoare. Am bănuit că era

băutura preferată a lui Scottie.

încă aveam asa multe întrebări. Să îl iau cu mine la cumpărături sau ar fi mai uşor să-mi fie livrate acasă cumpărăturile? La ce oră se ducea la somn? Avea nevoie de ceva ca să adoarmă?

Pe Lorraine o aşteptau o grămadă de întrebări de la mine, fie că îi plăcea, fie că nu.

Cumva, am reuşit să trec peste restul după-amie- zii. în mare, am stat lângă Scottie în vreme ce el se uita la videoclipurile lui sau se juca într-o aplicaţie în care era un motan vorbitor care îţi răspundea. Cum Scottie mai mult mormăia şi fredona la ecran, motanul făcea la fel. Am încercat să interactionez cu mo-

J

tanul, dar Scottie se încrunta de fiecare dată când interveneam – nu părea să îmi aprecieze eforturile. Sunt destul de sigură că, dacă ar putea vorbi, ar întreba de ce toanta asta i-a invadat spaţiul.

Când a venit, în sfârşit, ora să-l pun la masă, am încercat diverse abordări pentru a-l încuraja să se ridice de pe canapea. N-a funcţionat nimic până nu i-am arătat un desert: un biscuit Oreo. A părut că pricepe şi s-a ridicat pentru a se duce la masa din bucătărie.

Scottie a luat imediat o bucată de pui şi a muşcat din ea. Desertul era aliniat cum mă instruise Lorrai- ne în biletul ei.

„Pune-le pe un şerveţel pătrat! Jos pui doi ursuleţi cu vitamine. Deasupra lor, un beţişor de brânză che- ddar. Deasupra lui, pui patru ciocolăţele cu mentă. Apoi, sus de tot, pui doi biscuiţi Oreo. Preferaţii lui sunt cei cu cremă dublă.

Din fericire, îmi lăsase o listă de cumpărături cu lucruri obligatorii.

în timp ce Scottie continua să mănânce în bucătărie, cineva a sunat la uşă.

Speranţa a înflorit în mine la perspectiva întoarcerii lui Lorraine. Dar de ce ar suna la usă? Când am deschis însă, inima mi-a tresăltat în vreme ce corpul mi s-a umplut de groază. Brusc,

ziua asta dificilă devenise mult mai grea.

„Ce caută el aici?”

CAPITOLUL 2

CARLY

Josh Mathers se înălţa deasupra mea, mirosind a piele, a condimente şi a tutun amestecat cu aerul rece de toamnă de afară.

A trecut de mine şi a intrat în camera de zi, trăgând o valiză neagră după el.

- Am venit să te eliberez.
- Poftim?
- Voi sta cu Scottie, a zis, fără să se uite la mine. Oricum aveam de gând să fac asta. Dar apoi am auzit că tu ai venit şi ai grăbit lucrurile. Nesimţitul s-a uitat, în sfârşit, la mine cu ochii lui căprui pătrunzători. Poţi să te întorci în La La Land.

Îl văzusem pe cel mai bun prieten al lui Brad doar de câteva ori. Şi îl dispreţuiam oarecum, chiar dacă nu îl cunoşteam prea bine. Dar aveam un bun motiv pentru dispreţul meu. Josh era un cuceritor şi avusese o influenţă negativă asupra lui Brad în copilăria sa. El era „cel sălbatic” şi mereu intrau amândoi în belele din cauza lui. Nu mi-a plăcut faptul că Brad s- a dus fără mine să îl viziteze pe Josh în Chicago. Nu însemna că nu aveam încredere în Brad. Doar că nu ştiam niciodată ce ar putea scorni prietenul lui cât ei doi erau beţi. Josh Mathers însemna veşti proaste. Aşadar, ideea de a-i încredinţa îngrijirea lui Scottie părea ridicolă.

- Să mă eliberezi? Abia astăzi am ajuns, am zis. Dar oricum cred că-i mai bine pentru el să

rămân.

- Sunt convins că te-au învătat la şcoala de fru-
museţe cum să ai grijă de bărbaţi adulţi.

Cu mâinile în şolduri, am pufnit.

- Sunt surprinsă că ţi-ai amintit cu ce mă ocup. Cu siguranţă n-ai depus niciodată efortul să mă cunoşti când Brad era în viată.
- Serios, Carly? s-a răstit. Crezi că o să te poţi ocupa de el?
- Până acum a fost bine.

Am ridicat din umeri.

- Eşti aici de cât timp, de câteva ore? Este bine până face o criză şi nu-l poţi controla. S-a uitat o dată la mine. Este de trei ori mai mare decât tine.

încrucişându-mi braţele, am ridicat capul.

- Lorraine nu mi-a zis că a avut vreo problemă cât s-a ocupat de el şi ea nu-i mai mare decât mine.
- Nu ar fi recunoscut nimic dacă astfel ar fi riscat să te descurajeze să vii. Este tutore pe hârtie, dar, de când a murit Wayne, încearcă să scape de responsabilitatea asta. Ţi-a zis că săptămâna trecută a trebuit să îi ceară ajutorul vecinului ca să-l ridice pe Scottie de pe podea?

Am clătinat din cap.

El a încuviinţat din cap.

- Abe este prieten cu tatăl meu şi i-a povestit că a ajutat-o. Probabil Lorraine a uitat să menţioneze asta.
- Ti-a cerut ea să vii aici?
- Nu. După cum am zis, aveam de gând să vin ca să mă ocup de lucruri de la înmormântarea lui Wayne. Doar că am avut de rezolvat nişte chestii mai întâi.
- Păi, nu trebuie să rămâi. Este clar că ai un serviciu şi o viaţă în Chicago.

El a mijit ochii.

- Şi tu n-ai o viată?
- Am hotărât să o pun pe pauză. Cariera mea este un pic mai flexibilă. Lucrez ca freelancer şi

accept de lucru doar când vreau.

Ca make-up artist pe contract, am lucrat deseori în televiziune sau pe platourile de filmare în California. Pe un astfel de platou l-am cunoscut pe Brad, care la vremea respectivă era scenarist pentru un serial de comedie popular.

- Păi, eu oricum lucrez în mare parte de la distanţă, a zis Josh. Deci pentru mine nu-i o problemă să fiu aici. M-a săgetat cu privirea. Asta ar fi vrut Brad.

Trăgându-mi umerii spre spate, l-am provocat.

- De unde ştii ce ar fi vrut Brad? Ai discutat acest

scenariu cu J el? Pentru că, ultima dată când am verificat, nu se aştepta nimeni ca Wayne să moară la 60 de ani.

- N-am discutat niciodată special despre asta, dar serios. Tu-l ştiai pe Brad de cât... de doi ani? Şi poate l-ai văzut pe Scottie de câteva ori? Scottie a crescut cu mine pe lângă el. Sunt practic fratele lui.

- Ăsta nu-i un concurs, dar, cum se pare că vrei să-l transformi într-unul, nu crezi că, din moment ce Brad voia să se însoare cu mine, mi l-ar fi încredinţat şi pe fratele lui?

Josh s-a încruntat.

- De fapt, nu. Probabil ştia că se putea bizui pe mine şi n-a fost nevoie să specifice nimic în caz că se întâmpla ceva. Ştia că aş interveni.

Am ridicat mâinile în aer.

- Păi, eu tocmai mi-am schimbat viaţa ca să mă mut aici. Am traversat toată ţara. Nu plec nicăieri.

Josh s-a uitat la unghiile mele.

- Apropo, cum exact ai de gând să-l ştergi pe Scottie la fund cu ghearele alea?

M-am uitat la unghiile mele ascuţite de

culoarea lavandei. Ca să fiu sinceră, nu mă gândisem vreo clipă că avea să fie necesar să îl ajut pe Scottie la baie. Bănuiesc că ar fi trebuit să îmi dau seama. Dar mai aveam până să descopăr totul despre ce presupune această responsabilitate. Lorraine uitase să

îmi spună că Scottie nu era în stare să aibă grijă de el în această privinţă.

în ciuda faptului că în sinea mea o luam razna, am continuat să-mi ţin capul sus.

- O să mă descurc.

„Prefă-te până reuşeşti!”

- Mă îndoiesc că te-ai gândit la asta când le-ai cerut să-ţi lipească pietricelele alea pe unghii, mi-a reproşat. înainte să apuc să-i răspund, Josh s-a uitat în jur. Apropo, unde-i Scottie?

Am arătat în spatele meu.

- la cina la masa din bucătărie!

S-a uitat peste umerii mei şi a ridicat dintr-o sprânceană.

- Eşti sigură?

M-am întors şi am descoperit că Scottie o tulise. „Normal!” Trebuia să fiu atentă la el, nu-i aşa? Nu luasem în calcul această neplăcută distragere din partea lui Josh Mathers, dobitoc extraordinar.

Am alergat spre masă.

Jumătate din puiul lui Scottie era nemâncat şi dispăruse tot desertul lui. Dar cea mai rea parte era că încercase să îsi toarne nişte suc de merisoare – pentru că se părea că eu uitasem să îi pun. Acum, era suc pe podea şi uşa frigiderului era larg deschisă. Prima lecţie majoră învăţată: nu poţi să îţi iei ochii de la Scottie nici măcar câteva minute.

- Rahat, am mormăit.

- Ştii ceva? Ai dreptate. Josh a rânjit arogant. Se pare că ai totul sub control.

Mi-am dat ochii peste cap. Omul ăsta era aici de câteva minute şi reuşise deja să mă scoată din minţi.

Din dormitorul lui Wayne, care era chiar lângă

bucătărie, se auzea un fredonat. Josh m-a urmat acolo şi l-am găsit pe Scottie stând calm pe pat, uitându- se la ceva pe ¡Fadul lui de parcă nu tocmai distrusese bucătăria.

- Haide, Scottie! am zis, întinzând mâna. Trebuie să te speli pe mâini. Sunt sigură că sunt pline de grăsime.

Nu s-a mişcat.

Josh a trecut de mine şi s-a aşezat pe pat.

- Hai, amice, a zis cu severitate. E timpul să te speli pe mâini.

Când Scottie s-a uitat la Josh, a început să râdă şi să ţopăie pe saltea. S-a luminat, de fapt. Nu m-am putut abţine şi am zâmbit, chiar dacă asta însemna clar că Josh avea un avantaj asupra mea: Scottie îl plăcea.

Fata lui Josh s-a luminat.

- Ţi-a fost dor de mine, huh?

Scottie şi-a petrecut un braţ în jurul gâtului lui Josh, strângându-l înainte de a adulmeca părul lucios al bărbatului.

- Bine, amice, zise Josh. M-ai mirosit destul. Ajunge!

- Mereu te miroase asa?

- îi place părul meu. Mereu i-a plăcut.

Trebuia să recunosc, avea un păr frumos – pentru un nesimţit. Lucios, des şi de un castaniu-închis. Era un pic mai lung faţă de ultima dată când îl văzusem pe Josh – la înmormântarea lui Brad.

Scottie l-a apucat brusc pe Josh de testicule.

Am rămas cu gura căscată. „Bun. Te-aş pupa acum pentru asta, Scottie.”

- Nu. Am nevoie de ele, a zis Josh. Dă-le drumul!

Acoperindu-mi gura, am râs în palmă. Ăsta a fost clar punctul culminant al unei zile lungi.

Scottie i-a dat până la urmă drumul lui Josh, dar l- a cuprins iarăşi de gât şi s-a apucat să se lupte cu el până când Josh a fost blocat. Josh era un tip mare, dar Scottie era şi mai mare.

După ce Josh a reuşit, în sfârşit, să se elibereze, s-a ridicat de pe pat, cu părul ciufulit.

- S-a zis cu bărbatul mare şi puternic care poate să-i facă faţă, huh?

Josh mi-a aruncat o privire mortală.

Carly: *Unu.*

Josh: *Zero.*

CAPITOLUL 3

CARLY

Cu căldura oprită, în casă era mai rece decât atmosfera dintre mine şi aparent noul meu coleg de apartament. Aşa că Josh s-a aventurat până la magazin să ia peleţi de lemn pentru soba pe peleţi.

Cât el s-a ocupat de asta, eu m-am chinuit să îi fac o baie lui Scottie, ceea ce m-a făcut să arăt de parcă tocmai câştigasem un concurs de tricouri ude. Scottie părea să ia cada drept un tobogan de apă. Se lăsa să alunece pe marginea căzii şi, de fiecare dată când făcea asta, un potop de apă cădea pe mine şi pe podea. Nu o să menţionăm nici erecţia pe care a avut-o când l-am spălat în zona intimă.

A fost nevoie de ceva timp şi ca Scottie să se liniştească suficient cât să ajungă la pat. Acum,

înţelegeam de ce avea o saltea pe podea în loc de pat. Ar fi rupt patul având în vedere cât de mult îi plăcea să ţopăie.

Am ieşit din dormitorul lui Scottie după ce l-am aranjat şi am căzut pe canapea, epuizată şi simţin- du-mă copleşită. Nu doar că prima mea noapte era

un dezastru epic, dar se părea că de acum înainte Josh urma să fie aici ca martor al acestui dezastru. „Chiar rămâne?” Chiar dacă era de ajutor să mai existe o pereche de mâini, mă neliniştea ideea ca el să fie aici. Deşi poate nu avea de gând să doarmă aici? Am hotărât să îl încolţesc ca să îi aflu planurile. Am observat că pornise soba pe peleţi, dar el nu era de găsit. Plecase deja? „Aşa norocoasă să fiu?”

Dar, un minut mai târziu, Josh a apărut de afară, mirosind a ţigări.

M-am ridicat şi am trecut direct la subiect:

- Deci... Mi-am frecat mâinile. Care-i faza? în afară de camera lui Scottie mai este doar un dormitor. Deci...
- Da. A încuviinţat din cap. Dorm eu pe canapea – până te hotărăşti să te întorci acasă. Ceea ce cred că ar fi înţelept, din moment ce nu eşti în elementul tău.

-Ţi-am zis, nu plec nicăieri.

- Haide, Carly! Eşti o străină pentru el. Locul tău nu-i aici.
- O străină este mai bună decât o influenţă proastă! m-am răstit.
- Crezi că am o influenţă proastă asupra lui Scottie? Ce... o să-i aduc femei şi o să-l îmbăt? Termină cu prostiile, Domnişoară Neprihănită! N-aş face ceva să-l pun în pericol. S-a uitat la tricoul meu. Ai făcut baie cu el sau asa ceva? De ce eşti toată udă?
- Dacă ai şti despre el atât de multe cum pretinzi, ai şti răspunsul la asta. Vede cada de baie ca pe un tobogan cu apă. Am adulmecat aerul. Duhneşti a ţigări. Sper că nu crezi că o să fumezi în preajma iui.

Josh a mijit ochii.

- Ştii că Wayne fuma, da?
- Păi, nu-mi pasă. Nimeni n-ar trebui să respire chestia aia.
- încerc să mă las, a mormăit. Mă descurcam grozav până să vin acasă. în clipa în care am aterizat în New Hampshire, pur şi simplu...

A oftat în loc să îşi termine fraza.

- Păi, încearcă să te laşi afară – nu în casa asta sau prin preajma lui Scottie.
  - Tu nu ai văzut că am fost afară?
  - Aşa să rămână, l-am mustrat.

Josh a fortat un zâmbet.

- Ştii unde nu trebuie să-ţi faci griji din cauza fumatului meu?
  - Unde?

A scrâşnit din dinţi.

  - în California.
  - Te crezi amuzant?
- Nu încerc să fiu. Şi-a înclinat capul. Vrei să spui că sunt?
  - Cum crezi că s-ar simţi Brad fiindcă tu faci mişto de situaţia asta?
- Eu fac mişto? Arăţi de parcă ai scăpat de pe Titanic. Şi, în ceea ce-l priveşte pe Brad, ar fi fost prea politicos să-ţi spună că eşti depăşită de situaţie. Mi- ar mulţumi în secret că încerc să te las să scapi.

Sunetul făcut de Scottie în dormitorul lui ne-a întrerupt din ciorovăială.

Ne-am dus în goană şi l-am găsit scoţând penele dintr-una din perne. Penele zburau peste tot. Scottie râdea isteric, de parcă era cel mai tare lucru din lume.

„Câtă mizerie de curăţat.”

- Probabil a auzit că ne certam şi s-a supărat, am zis.

- Asta arată cât de multe ştii despre el, mi-a răspuns Josh. Face prostii de genul ăsta tot timpul, fără vreun motiv.

Omul ăsta mă enerva la culme. Cu cât mă enerva mai rău, cu atât mai hotărâtă eram să îi dovedesc că

se înşela considerând că nu eram un îngrijitor bun.

- Nimic nu se întâmplă fără un factor declanşator, am mormăit, dezamăgită de mine însămi pentru că îl lăsam pe acest tip să mă enerveze în aşa hal.

Eu şi Josh ne-am apucat să strângem penele în tăcere. Am adus o mică pungă de gunoi din bucătărie, ca să avem unde să le aruncăm. în fiecare minut înjuram în şoaptă pentru întorsătura de situaţie. Ce mă deranja cel mai tare? în adâncul meu, nu credeam că eram în stare să mă ocup singură de Scot- tie. Nu voiam să recunosc asta. Probabil era bine să mai existe o pereche de mâini aici. Doar că îmi doream să fie mâinile oricui numai ale lui Josh nu.

Când am terminat, parcă am fi smuls penele unui pui şi încercam să ascundem dovezile. Scottie se calmase şi părea pe cale să adoarmă.

Josh a tras de jaluzeaua pe care eu o lăsasem din greşeală deschisă. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Scottie să se trezească mai devreme decât era necesar din cauza soarelui. Am observat şi un aparat de sunet static şi l-am pornit.

După ce am ieşit din dormitor, eu şi Josh am rămas în camera de zi, lângă flăcările din sobă. Ne-am uitat unul la celălalt. Oricât de antipatic îmi era tipul, ştiam că săracii nu pot alege. Nimeni altcineva nu avea să se ofere să ajute.

- Urăsc să recunosc, am zis, înghiţindu-mi umilinţa. Dar asta s-ar putea să fie o treabă pentru doi oameni. Cred că ne-ar fi de ajutor să lucrăm împreună, ca să ne putem schimba unul pe celălalt.

Josh a rămas tăcut. Cum nu mi-a refuzat sugestia, am ales să presupun că era de acord

cu mine.

- N-ai familie în oraş? l-am întrebat. Nu trebuie să dormi aici. Ai putea să vii şi să pleci.

A înălţat capul.

- Cum o să te ajute asta noaptea dacă se trezeşte şi face tâmpenii?

Scărpinându-mă la tâmplă, n-am avut nimic de zis la asta.

- Am doi fraţi şi pe tata în oraş, a adăugat. Dar cred că-i mai bine dacă rămân aici peste noapte.
- Bine, am fost de acord. De unde o să lucrezi în timpul zilei? Aici clar nu este loc de un birou.
- Asta nu contează. Pot să lucrez de oriunde. Şi, dacă-i o şedinţă, o să-mi mut laptopul unde nu-i Scottie. Am de sunat multă lume, dar măcar voi fi aici dacă ai nevoie de mine sau dacă trebuie să te duci la magazin sau ceva.

Ştiam foarte puţin despre cariera lui Josh, doar că muncea într-o corporaţie.

- Cu ce te ocupi? l-am întrebat.
- Recrutez.
- Ce înseamnă asta, mai exact?

- Evaluez candidaţi calificaţi pentru posturi disponibile.
- Ah, de asta m-ai eliminat aşa repede în cazul de fată.

J

A ridicat din umeri.

- Ai dreptate. Nu eşti calificată să ai grijă singură de el. Dar, mai mult decât orice, încercam să-ţi ofer o pauză pentru propriul tău bine, Carly.
- Sunt pregătită pentru provocare. Am oftat. Şi apoi, sincer, totul în California îmi aminteşte de Brad... de viata noastră de dinainte ca el să moară. Am nevoie de o schimbare de peisaj. Asta este casa în care a copilărit, dar eu nu am amintiri cu el aici. Am ridicat privirea la el.

Bănuiesc că este fix invers pentru tine.

încuviinţând serios din cap, s-a îndepărtat. Era evident că Josh nu avea de gând să se deschidă în fata mea. S-a dus şi a deschis frigiderul. Şi-a frecat barba şi apoi a închis uşa. Nu era nimic înăuntru.

- Este gol, am zis. N-am apucat să merg la cumpărături sau să comand alimente.

S-a uitat la ceas şi s-a scărpinat pe piept.

- Oricum e cam târziu. Nu trebuie să mănânc ceva în seara asta. O să rabd până mâine.

în aer zăbovea tensiunea în vreme ce ne uitam unul la celălalt. Lumina încastrată făcea să se vadă o licărire în ochii lui căprui. Josh era izbitor de chipeş. Asta nu aveam cum să neg. Numai părul lui merita propriul impresar. Avea nasul drept, buzele pline şi bărbia perfect dreaptă. în ciuda înfăţişării, mereu mi se păruse urât pe interior.

în vreme ce mă uitam la el, am observat că ochii lui coborâseră mai jos de gâtul meu – şi rămăseseră acolo.

„Ce se întâmplă?”

„Mă verifică?”

„N-are cum.”

„Tipul nu mă suportă.”

Până să apuc să mă mai gândesc la asta, a pornit spre mine, lovindu-mă în piept cu mâna fără vreun avertisment. Apoi, i-am simţit ciupitura degetelor pe piele.

- Ce naiba? am ţipat, inima bătându-mi incontrola- bil.

- L-am prins. Umerii i s-au ridicat şi i-au coborât în timp ce îşi desfăcea pumnul şi deschidea degetele lungi pentru a dezvălui ceva neidentificabil în palmă. Un păianjen urât se ţâra pe tine.

M-am uitat mai de aproape şi, într-adevăr, era un păianjen strivit, cu picioare lungi.

- Doamne! am exclamat. N-am ştiut ce naiba s-a întâmplat. Pentru o clipă, am crezut că m-ai lovit fără nici un motiv.

S-a încruntat.

- Ce aiurea!

Am coborât privirea la semnul lăsat de mâna lui pe pielea mea. Sfârcurile mele trădătoare s-au întărit la privelişte, ceea ce era atât de ciudat, încât nici măcar nu o să încerc să analizez.

Mi-am dres vocea.

- Urăsc păianjenii. M-aş fi speriat dacă aş fi ştiut că se ţâra pe mine. Aşa că mulţumesc! Deşi sunt surprinsă că nu l-ai lăsat acolo pentru propria ta plăcere, am adăugat, trecând cu degetele peste locul respectiv.

El a arcuit o sprânceană, părând mai puţin amuzat.

- De ce mi-ar face plăcere aşa ceva?

Mai întâi, pentru că aveam dovada că nu mă plăcea. Şi niciodată nu înţelesesem de ce. Nu făcusem nimic să merit asta. Şi nici nu avusesem vreodată

ocazia să îl întreb de ce simţea asta. Ziua fusese lungă pentru amândoi, deci poate ar fi trebuit să mă opresc, dar n-am făcut-o.

- De ce cred că ai simţi plăcere dacă ai vedea un păianjen pe mine? l-am întrebat încă frecând locul unde mă atinsese. Pentru că ştim amândoi că nu mă placi. Şi, având în vedere asta, trebuie să spun... că sunt surprinsă că eşti de acord cu acest aranjament.

A mijit ochii.

- Cine ţi-a zis că nu te plac?
- Păi... tu.

Am înghiţit în sec, inima bătându-mi cu putere. A scrâşnit din dinţi.

- N-am zis niciodată asta.
- Nu mi-ai zis-o în fată.
- Explică-mi!

Ţinusem asta în mine atât timp. Nu îi spusesem niciodată lui Brad că ştiam – pentru că îmi era prea ruşine şi nu voiam ca el să se certe cu cel mai vechi

prieten al lui. Atât de mult îl iubeam pe Brad.

Am hotărât să-i spun direct.

- Am văzut din greşeală un mesaj pe care tu i l-ai trimis lui Brad când începeam noi doi să ieşim.

I s-a mişcat mărul lui Adam.

- Bine...[1]

- Telefonul lui era pe blat şi el era la duş. îţi trimisese o poză cu noi. Tu i-ai răspuns şi i-ai zis... Am făcut o pauză, înfiorându-mă la acea amintire. Că faţa mea avea ceva ce te deranja.

A clipit şi şi-a mutat privirea pentru un moment.

- Păi, evident nu trebuia să vezi asta.

- Evident, am bombănit, simţind amărăciunea în gât.

- Uite... A oftat. Nu ştiam nimic despre tine. Dacă te-as fi cunoscut şi as fi ştiut că urma să vă logodiţi, poate că nu i-aş fi...

- Spus ce gândeai?

Mi-am încrucişat braţele, chiar dacă îmi venea să îl pocnesc.

- A fost o prostie. A trecut cu o mână peste faţă. N-am zis-o la propriu.

- N-ai zis-o la propriu? Am coborât vocea, dându- mi seama că tocmai ţipasem şi nu voiam să îl trezesc pe Scottie. Cum altfel poate să nu-ţi placă faţa cuiva... dacă nu la propriu?

Josh a rămas tăcut, coborând privirea în podea.

Chiar îl prinsesem cu garda jos. „Bun.” O merita.

- Nu i-am spus niciodată lui Brad că am văzut mesajul, am recunoscut. Oricât te-am urât pentru acel mesaj, n-am vrut să provoc o ruptură. Ştiam cât de mult însemnai pentru el – cine ştie din ce motiv.

Josh s-a uitat, în sfârşit, în ochii mei.

- N-ar fi trebuit să spun niciodată asta şi îmi

cer scuze! Serios. Şi, chiar dacă nu mă crezi, mesajul ăla chiar n-a însemnat nimic. A oftat prelung şi s-a înmuiat un pic. Bănuiesc că asta explică de ce n-ai fost niciodată fânul meu. Brad mi-a zis că nu îţi plăcea când el venea în vizită pentru că nu aveai încredere în mine. Am crezut că simţeai asta pentru că mă considerai o influenţă proastă. Acum, ştiu că era mai mult.

- Chiar îmi făceam griji când era cu tine.

- N-ar fi trebuit. Brad este un adult care gândeşte singur. A făcut o pauză. Era un adult. A clătinat din cap. încă îmi vine greu să mă gândesc la el la trecut.

Am simţit un nod în gât.

- Păi, ăsta-i un lucru pe care-l avem în comun.

Josh a coborât privirea spre pantofii lui şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Apoi s-a întors spre camera de zi.

- Bănuiesc că ar trebui să găsesc o pătură sau ceva cu care să dorm.

- Lasă-mă să văd dacă-i ceva în dulapul lui Way- ne! i-am zis, încă simţind un gust amar.

Josh m-a urmat în camera în care urma să dorm, chiar după bucătărie.

Când am deschis dulapul, era plin ochi. Toate hainele lui Wayne erau încă acolo. Mirosea un pic a mucegai, aşa că mi-am propus să fac curat imediat ce aveam să am un moment de respiro.

- Bănuiesc că asta a fost soluţia lui Wayne la lipsa de spaţiu de depozitare din casa asta, am zis în timp ce căutam prin dulap. Să bage totul aici?

Josh a aprins o lampă din colţul camerei.

- Brad a tot vrut să-i cumpere o locuinţă mai mare, dar Wayne a refuzat să plece din cabana asta. Aici avea toate amintirile cu Yvonne, ăsta era locul unde îsi întemeiase o familie.

- Pot să înţeleg asta. M-am întors spre el. Au pier- dut-o atât de tânără.

- Da. A clătinat din cap. A fost un moment îngrozitor.

- Tu şi Brad eraţi în liceu când a murit?

A încuviinţat sumbru din cap.

Ştiam că Josh era de o seamă cu Brad, care ar fi avut 30 de ani acum dacă ar fi fost în viată. La 28 de ani, eu eram cu doi ani mai mică.

Am revenit la căutarea păturii şi am reuşit să găsesc una mică printre toate lucrurile inutile din dulap.

- Asta-i de ajuns? l-am întrebat când i-am dat-o.

Părea că avea să îi acopere doar jumătate de corp.

- Da, e bună, a zis.

Am luat una din cele două perne de pe pat. Era mai grea decât mă aşteptam, umplută cu fulgi.

- la şi asta! N-am nevoie de amândouă.

J

Am aruncat-o spre el cu forţă, însă nu în mod voit. Aprins-o.

- Ţi-a plăcut să azvârli cu ea în mine, nu-i aşa?

l-am făcut cu ochiul.

- Poate un pic.

CAPITOLUL 4

CARLY

în dimineaţa următoare, m-a trezit un ciocănit. Când am ieşit din dormitor, l-am văzut pe Josh fără cămaşă deja la uşa de la intrare. Spatele lui perfect sculptat, tatuat cu un şarpe, bloca vizitatorul aflat acolo.

„Un şarpe.” Ce potrivit!

Nu îmi plăcea de el, dar nu aveam cum să neg cât de atrăgător era.

Vocea lui groasă a sunat răguşit dimineaţă când a vorbit.

- Pot să te ajut?

- Sunt terapeutul comportamental al lui Scottie, am auzit o femeie zicând. Lucrez cu el o dată sau de două ori pe săptămână.

Josh s-a scărpinat în capul cu păr ciufulit.

- Oh. S-a dat laoparte. Intră!

Am surprins privirea brunetei atrăgătoare căzând în treacăt pe pieptul lui.

El a întins mâna.

- Eu sunt Josh. Mă bucur să te cunosc!

- Lauren.

Ea i-a zâmbit în timp ce îşi strângeau mâinile.

- Nu mi-am dat seama că vine cineva la Scottie, am zis, întrerupând-o din holbat.

S-a întors spre mine, părând că mă observă pentru prima dată.

- Da. Şi-a dres vocea. Oferim un serviciu la domi-

ciliu, plătit de stat. Lucrez cu el de vreo şase luni, dar este în programul pentru adulţi de ceva vreme.

- Lorraine a uitat să-mi spună asta, am zis. Ce anume faci cu el?

- Citim împreună, facem puzzle-uri, sortăm obiecte şi lucrăm la îngrijirea de sine – cum ar fi spălatul dinţilor, îmbrăcatul şi legatul şireturilor, a zis. Probabil că tu eşti Carly?

Am încuviinţat din cap.

-Da.

- Mătuşa lui mi-a spus că vei veni să stai cu el în locul ei. Nu mi-am dat seama că eşti căsătorită.

- Oh. M-am uitat la Josh. Nu este soţul meu. Este prietenul fratelui lui Scottie, Brad. Eu am fost logodită cu Brad înainte să moară.

Ea i-a zâmbit lui Josh, cu ochii aprinşi.

- înţeleg.

„Pariez că da.”

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă aflu între flirturile – sau mai rău – dintre Josh şi această studentă.

Ea s-a întors spre mine.

- îmi pare aşa rău de logodnicul tău! înainte să moară Wayne, obişnuia să-mi povestească despre el. Era producător de film, corect?
- Lucra în televiziune ca scenarist, dar fusese promovat ca producător înainte să moară, da.
- îmi pare rău! S-a încruntat. Deci aveţi amândoi grijă de Scottie... împreună?
- în momentul ăsta, împărţim responsabilitatea, a zis Josh. Până îi găsim un loc potrivit într-un azil.

Lauren a încuviinţat din cap.

- Este foarte tare din partea voastră.
- Scottie încă doarme, am zis. Dacă ştiam că vii, l- as fi trezit.
- Nu-i nimic. Wayne obişnuia să îl trezească înainte să ajung, dar nu mă deranjează să-l trezesc eu. S-a uitat la Josh. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui! Avem multe resurse la agenţie care vă pot ajuta în căutarea locului potrivit.

Era interesant că se ofense să îl ajute pe el şi nu pe noi. Mi se făcea greaţă când mă gândeam la succesul la gagici al tipului ăstuia, ţinând cont de personalitatea lui îndoielnică. Dar Lauren nu avea de unde să ştie despre asta. Păcat că Josh Mathers nu avea lipit un avertisment pe faţa lui perfectă.

După ce ea s-a dus în camera lui Scottie, mi-am coborât vocea.

- S-ar putea să vrei să pui o cămaşă pe tine înainte să trebuiască să adun balele fetei de pe podea.
- Nu mă aşteptam la un musafir în dimineaţa asta, cum nu te aşteptai nici tu, draga mea, a zis şi s-a uitat la pieptul meu. Categoric.

Am închis ochii. Nu îmi luasem sutien. Poate că ar fi fost bine să observ asta înainte să îl cert. Dregân- du-mi vocea, mi-am acoperit pieptul cu

braţele.

- La ce oră începi munca?
- La nouă.
- Bei cafea? l-am întrebat.

- Mă cam îndop toată ziua cu cafea, da.
- M-am uitat azi-noapte şi n-am văzut capsule de cafea. Pot să mă duc la magazin şi să cumpăr, plus nişte chestii pentru micul-dejun, să profit că ea este aici cu Scottie.

A trecut cu mâna prin părul des.

- Bun. Da. Mă duc la duş cât eşti plecată.

Am încuviinţat din cap şi m-am întors în grabă în camera mea, să pun pe mine un sutien şi nişte haine. M-am pieptănat şi am observat cât îmi crescuse părul. M-am întrebat dacă aveam să apuc să mă tund cât stăteam aici sau aveam să ajung să arăt ca Rapunzel până aveam să plec din Woodsboro.

înainte să plec spre magazin, am salvat numărul lui Josh în telefon şi i-am trimis un mesaj rapid, ca să mă adauge la contacte în caz că aveam nevoie să comunicăm cât eram la cumpărături.

Aerul rece de afară m-a izbit în fată şi era asa bine să ies un pic din casă. M-am simţit uşurată când am urcat în maşină. „Ah, liniştea.” Pentru moment, am simţit că am revenit la viaţa mea – cea pe care o avusesem înainte să fie întoarsă cu susul în jos. Trecuseră mai puţin de 24 de ore, dar parcă trecuseră ani buni de când fusesem ultima oară în maşina asta.

în vreme ce mergeam pe drumul de ţară, am su- nat-o pe Christina să o pun la curent cu ultimele noutăţi.

- Hei! Eşti încă în viaţă, a zis când a răspuns. Aşteptam să mă suni.
- în sfârşit, am un moment liber.
- Cum merg lucrurile acolo?

Am izbucnit într-un râs isteric. Nu m-am putut abţine. Era aşa bine să mă eliberez. Dar

Christina probabil a crezut că am luat-o razna.

- Ce dracu’ se întâmplă cu tine?

- Oh, Christina. Am bătut în volan. Ce mai harababură!
- Oh, nu. De ce? Ce s-a întâmplat?
- Mai întâi... nu sunt singură cu Scottie. Am un coleg de cameră neaşteptat.
- Poftim? Cine?
- Josh Mathers.
- Josh... l-a luat un moment. Cel mai bun prieten al lui Brad, ăla sexy? Acel tip? Cel care locuieşte în Chicago? Cel pe care nu-l suporţi.
- Da. Fix el. Se pare că ne-a venit amândurora ideea să lăsăm totul şi să ne mutăm temporar ca să avem grijă de Scottie.
- Păi, dacă el este acolo, te poţi întoarce acasă, nu?
- Nu. Am oftat. Tot fac asta. Dar nici nu este asa

J

simplu cum am crezut eu. Imediat ce am ajuns, mi- am dat seama că nu-i o treabă doar de o persoană. Nu-i de mirare că Lorraine a zbughit-o ieri când am sosit eu.

- Deci stai... Josh o să stea acolo permanent cu tine şi cu Scottie?
- Da, pentru o vreme.
- N-ai zis că-i casa mică? Unde doarme?
- Pe canapea. Mai este un singur dormitor în afară de al lui Scottie. Şi este al meu.
- Păi, ce naşpa – pentru el.
- Da. Poate o să fac schimb cu el, dar n-am ajuns aşa departe. încă sunt în stare de şoc.

Ea a chicotit.

- Pot să pricep.
- Cea mai rea parte este că a recunoscut că ştia că nu am fost cel mai mare fan al lui. Şi eu am recu- noscut că am ştiut că nu m-a plăcut niciodată. Aşa că acum este tensiunea asta între noi.

Am ales să nu îi povestesc despre vechiul mesaj de la Josh. încă îmi era ruşine în privinţa asta şi nu

povestisem niciodată nimănui – cu excepţia lui Josh.

- Păi, se pare că trebuie să învăţaţi să vă plăceţi dacă veţi locui împreună. A făcut o pauză. De fapt, acum, că ştiu că-i acolo, poate vin în vizită.

- De ce?

- Este singur, nu-i aşa?

- Da. Dar nu vrei să te încurci cu el. Nu te-as lăsa.

Este un afemeiat.

- Cine zice că-s interesată de o relaţie? Tipul este superb.

Mi-am dat ochii peste cap.

- îţi dai ochii peste cap?

Am râs.

Am mai vorbit câteva minute, până am ajuns la magazin şi am găsit un loc de parcare.

- Oricum, trebuie să închid. Sunt în faţa magazinului şi trebuie să cumpăr cafea pentru Domnul Morocănos înainte să înceapă munca.

- Este foarte drăguţ din partea ta, ţinând cont că nu-l placi.

- Mă rog, m-am gândit că ar fi şi mai enervant fără cafea. Am chicotit. Plus că şi eu am nevoie de cafea

ca să pot să am de-a face cu el.

- Tine-mă la curent! a zis.

- Ştii că asa o să fac.

După ce am închis, am coborât şi am luat un căruţ, aproape ciocnindu-mă de cineva la intrare, atât de pierdută în gândurile mele eram.

în timp ce treceam printre culoare, am hotărât să fiu amabilă şi să văd ce făcea Josh.

Carly: *Ce fel de cafea îţi place?*

Mi-a răspuns aproape imediat.

Josh: *Orice-i bun.*

Carly: *Deci cu aromă de dovleac?*

Josh: *De fapt, astăzi n-am chef să vomit, deci nu. Orice mai puţin asta. Urăsc orice cu dovleac.*

Carly: *De aia te-am Întrebat. Mai intens prăjită sau mai uşor?*

Josh: *Mai delicată şi cu un iz de nuci[1] pare fix pe gustul tău.*

„Pe bune?” Am tastat mai repede:

Carly: *Chiar era nevoie să zici asta?*

Josh: *Nu, dar mi s-a părut amuzant.*

Carly: *Ce drăguţ că te amuzi. Şi, pentru asta, primeşti cu dovleac.*

Am pus cu reticenţă în cărucior o cutie de capsule de cafea simplă, cu prăjire intensă.

Josh: *Hei, ştii de unde ar trebui să iei cafea?*

Carly: *De unde?*

Josh: The Coffee Bean and Tea Leaf. *Au o cafea grozavă. Brad mă ducea acolo când veneam să-l vizitez.*

M-am scărpinat în cap.

Carly: *N-au aici. Au doar în California.*

Josh: *Exact.*

Carly: *Acum, chiar îţi iau cafea cu aromă de dovleac şi o doză de dovleac, deşteptule.*

Josh: *Cum vrei, Dovlecel.*

Carly: *Şi majoritatea lucrurilor pe care le cumpăr pentru casă sunt fără gluten.*

Josh: *Grozav!*

Carly: *Eşti sarcastic?*

Josh: *Nu, adică lucrurile erau bine aşa cum erau. Fără gluten sunt şi mai bune.*

Carly: Pâine fără gluten şi cu dovleac pentru tine

în timp ce continuam printre rafturi, Josh mi-a trimis un alt mesaj.

Josh: *De fapt, am uitat sâ-mi iau deodorant. Te deranjează să-mi cumperi unul? îţi dau banii înapoi, desigur.*

Carly: *Vreunul anume?*

Josh: *Orice bărbătesc.*

Carly: *Cu parfum extra de afemeiat?*

Josh: Merge pentru mine.

Carly: Nontoxic sau...

Josh: Tu vorbeşti serios?

Carly: Da!

Josh: Toxic. Am nevoie să funcţioneze.

Carly: Eu folosesc lămâi în loc de deodorant.

Josh: îţi baţi joc de mine?

Carly: Nu. Mă frec cu o bucată la fiecare subrat zilnic.

Josh: Asta explică de ce miroşi.

Carly: Sper că glumeşti.

Josh: Poate da, poate nu.

Carly: Lămâile funcţionează şi sunt sigure. Numi intră aluminiu în sistemul limfatic, ca să mă omoare peste douăzeci de ani.

Josh: Sunt atâtea prostii pentru care să ne îngrijorăm în viaţă şi tu îţi faci griji cu deodorantul? Probabil ar trebui să o laşi mai moale.

Carly: Asta vine de la cineva care inhalează de bunăvoie monoxid de carbon. Nici măcar n-ar fi trebuit să te întreb despre deodorant. Este clar că nu-ţi pasă de sănătatea ta.

Josh: Prefer rahatul toxic cu un plus de aluminiu, te rog!

Carly: Deodorant toxic pentru tipul toxic. Vine!

Josh: Lămâi pentru o acriturã. e,

Carly: la uită-te la tine, ce spiritual eşti! De ce nu te duci cu tot cu glumele tale înapoi în Chicago. LOL.

Josh: Glumesc. Tu nu eşti o acriturã, de fapt. Un pic rigidă, poate... dar clar nu o acriturã.

Carly: O să iau retractarea ta drept compliment.

Josh: Vezi? Chiar dacă ai zis că-s toxic, mi-am luat înapoi acritura. Cine-i cel matur?

Carly: Bine, recunosc asta.

Josh: *Acum, mă faci să mă Întreb pe unde-ţi mai dai cu lămâi.*

Am râs în timp ce luam un déodorant masculin aflat la reducere.

Carly: *La tine în fund, Mathers. Şi uite aşa ai pierdut punctele de maturitate. Apropo, ţi-am luat deodorantul toxic. Mai stau vreo cinci minute în caz că îti mai vin idei.*

Micile puncte se mişcau pe ecran.

Josh: *De fapt, poţi să iei şi o cutie de îngheţată.*

Carly: *Te rog, nu-mi spune că de orice fel! O să stau aici toată ziua încercând să aleg ceva.*

Josh: *Fistic.*

Carly: *Hmm...*

Josh: *Ce?*

Carly: *Şi mie îmi place fisticul.*

Josh: *Păi, se pare că am găsit singurul lucru*

pe care-l avem în comun în afară de Brad.

Carly: *O să fie o săptămână lungă. Să iau două cutii?*

Josh: *Da. Şi nişte alcool.*

f >

CAPITOLUL 5

CARLY

Mai târziu în acea după-amiază, am ieşit din nou, de data asta ca să cumpăr cearşafuri de la cel mai apropiat Walmart, care era la treizeci de minute distantă.

Când m-am întors la cabană, am icnit la scena din fata mea.

J

Josh stătea la masa din bucătărie prins într-un apel video, în timp ce Scottie stătea în poala lui. Josh îşi lungise gâtul să vadă peste Scottie, al cărui nas era îngropat în părul lui. între timp, Josh avea o cască în ureche şi vorbea de parcă nu avea un adult în poala lui.

Am vrut să le fac o poză, dar m-am abţinut.

Imediat ce m-a observat Josh, i-am şoptit:

- Scuze!

Singurul motiv pentru care plecasem din nou fusese pentru că Lauren era încă acolo. Avusesem de gând să mă întorc înainte ca ea să plece, dar rămăsesem blocată în trafic.

A ridicat mâna de parcă voia să îmi spună că nu era nici o problemă.

Scottie a sărit din poala lui Josh şi s-a dus pe canapea. Josh a trecut cu mâna peste cămaşă ca să netezească cutele şi a continuat să vorbească

fără
să clipească.

Când şi-a terminat apelul, am clătinat uimită din cap.

- Ai rezolvat-o meseriaş.

- N-am prea avut de ales. Din fericire, înainte să vin aici, le-am explicat situaţia colegilor, aşa că majoritatea dintre ei n-au fost şocaţi când l-au văzut apărând pe ecran. Li s-a părut destul de înduioşător. Mi-am oprit totuşi camera chiar înainte să mă bombardeze.

- Pari să ai un efect liniştitor asupra lui Scottie.

A zâmbit.

- Da, s-ar putea să fiu preferatul lui.

- Eu clar nu-s, am oftat. Oricum, ai terminat pe ziua de azi?

Şi-a scos casca şi a închis laptopul.

-Da.

- Bun.

S-a uitat la punga pe care o ţineam.

- Ai tot ce-ti trebuie?

- Da. Nişte prosoape, o pernă nouă pentru Scottie, o pătură mai mare pentru tine şi nişte cearşafuri, îmi pare rău că mi-a luat atâta! M-am uitat prin bucătărie, simţindu-mă dezorientată. Trebuie să-i pregătesc puiul până la cină. Ştiu că o s-o dau în bară.

Josh şi-a trecut mâna prin păr.

- De ce?

Am pus jos punga şi am luat reţeta lăsată de Lor- raine.

- Uită-te la instrucţiunile astea! Puiul trebuie tăiat adecvat, uleiul trebuie să fie de o anumită marcă – pe care din fericire o avem în dulap, pentru că eu am uitat să cumpăr mai devreme – şi trebuie să fii atent cu proporţia de ouă şi făină. Am trântit hârtia pe blat. Altfel, nu o să-l mănânce.

- Floare la ureche. Josh şi-a suflecat mânecile.

Pot să te ajut.

- Serios? Găteşti?

- Contează? Nici unul din noi n-a mai făcut puiul ăsta special. O să urmăm instrucţiunile. O să fie bine.

- Bine. Mi-am lins buzele. Da... hmm, o să pun uleiul la încins. De ce nu speli tu puiul şi baţi pieptul pentru mine?

M-am înroşit imediat. Nu sunase bine.

El a rânjit.

- Se ştie că am dat-o de câteva ori bine în viata mea.

- Asta a fost penibil.

- Dar zâmbeşti. Şi te înrosisesi înainte să zic eu ceva, deci tu eşti cea cu mintea murdară, Dovlecel.

- Te rog, nu-mi spune că aşa o să-mi zici!

- Te deranjează?

-Da.

- Atunci, da. Asta-i porecla ta. Mi-a făcut cu ochiul. Dovlecel sau Subraţ cu Lămâie. Tu alegi.

- Aleg Dovlecel.

Mi-am dat ochii peste cap şi am luat o tigaie mare de sub blat.

Scottie se juca pe dispozitivul lui în camera de zi, părând să nu aibă habar de faptul că eu şi Josh aveam, probabil, să îi distrugem cina.

Dar, surprinzător, am intrat într-un ritm împreună: Josh a spălat şi a bătut puiul în timp ce eu am dat fiecare piept prin făină, ou şi pesmet şi apoi l-am pus la prăjit în uleiul încins.

„Uită-te la noi lucrând împreună!” Dacă nu eram întruchiparea unui cuplu casnic disfuncţional, nu ştiu ce eram.

Totul a mers bine până când Scottie a intrat în

bucătărie cu tableta la ureche şi s-a uitat la ce făceam
J
noi.

Josh s-a întors spre el.

- Hei, amice. îţi pregătim puiul şmecher. Te bucuri?

Scottie s-a balansat înainte şi înapoi pe picioare în timp ce studia blatul acoperit de făină cu interes. Apoi a ieşit din bucătărie şi s-a dus direct în dormitorul meu.

M-am înfiorat, sperând că nu lăsasem nimic la îndemână. Apoi mi-am amintit de haine.

- Fir-ar! Am acolo nişte haine pe care le-am împăturit mai devreme. O să sară pe pat şi o să facă dezordine.
- Amândoi suntem murdari de pui pe mâini, aşa că las-o baltă! a zis Josh. Le împăturesc eu mai târziu.

Chiar când m-am mai linişti la gândul că Scottie cotrobăia prin camera mea, tânărul a revenit în bucătărie. Apoi ceva a zburat direct în tigaia mea cu ulei. Eu şi Josh am sărit imediat în spate.

„Ce naiba?”

Am clipit rapid, bucuroasă că nu sărise ulei fierbinte pe mine. Scottie aruncase ceva în tigaie înainte să fugă.

Josh a luat cleştele şi a scos chestia din uleiul fier-
binte înainte să se dezintegreze.

- Ce dracu-i asta? a strigat.

Am încremenit îngrozită.

Josh a îndreptat-o spre mine.

- Pare o bucată de pui din cauciuc.

Am clătinat din cap.

- Nu-i o bucată de pui.
- Atunci, ce naiba e?

„Vreau să mor.”

- Este una din inserţiile mele de silicon pentru sâni. Probabil mi-a umblat prin lucruri şi a crezut că trebuie adăugată la puiul nostru.

Inserţia era de culoarea pielii şi arăta exact ca un piept de pui.

Expresia lui Josh s-a schimbat din şoc în amuzament. Umerii îi tremurau în timp ce aşeza inserţia pe un şerveţel de hârtie. S-a sprijinit de blat.

- Chiar arată ca puiul. Se ţinea de stomac în timp ce abia scotea cuvintele din cauza râsului. încerca doar să ajute.

Râsul s-a întins ca focul, pentru că şi eu am izbucnit în râs. Amândoi practic plângeam.

Mi-am sters ochii.

- Va trebui să iau o încuietoare pentru uşa aia.

Scottie a revenit în grabă în bucătărie.

- Scottie, nu mai intri în camera mea! i-am zis.
- Da. Asta o să funcţioneze, a declarat sarcastic Josh. Poţi să intri în ce cameră vrei, amice. Spune-i să-şi calmeze ţâţele de pui!

l-am dat un cot.

- Foarte amuzant.
- Ai dreptate. Umorul meu este cam... plat.

Am luat o cârpă de vase şi l-am lovit cu ea.

- Ţâţe de Pui! a pufnit aruncând cârpa peste umăr. Este mai bine decât Subrat cu Lămâie!

*

Incidentul cu ţâţa de silicon a părut să fie un punct de cotitură în situaţia noastră disfuncţională, pentru că, prin cine ştie ce miracol, mai târziu în acea seară, noi trei am reuşit să ne aşezăm la o cină destul de drăguţă şi normală. Fără certuri. Fără crize din partea lui Scottie. „Şi fără crize din partea lui Josh şi a lui Carly.”

Chiar dacă îmi era rău de la gluten, mi-a fost prea lene să pregătesc o masă diferită, aşa că am răbdat pentru o noapte şi am mâncat acelaşi pui ca toată lumea. Pregătisem suficient cât să mâncăm toţi trei şi să îi ajungă lui Scottie câteva

zile. Făcusem şi o salată şi cartofi dulci la cuptor pentru mine şi Josh.

Am vorbit cu gura plină.

- Puiul ăsta-i destul de bun. Nu-i de mirare că-i place.
- Serios? Eu nu simt decât gust de silicon. Josh mi-a făcut cu ochiul în timp ce mesteca. Probabil am luat unul stricat.

Am gesticulat cu furculiţa.

- Nu sunt sigură că voi putea să uit asta vreodată.

El a chicotit.

- Ştii cui i-ar fi plăcut chestia asta?

M-am oprit din mestecat şi am şoptit:

- Lui Brad.

Josh a părut că, pentru un moment, se pierde în gânduri.

- Ar fi găsit o cale să o insereze într-unul dintre scenariile lui, ştii? El mereu căuta materiale. De fiecare dată când se întâmpla ceva nebunesc când eram împreună, mă suna mai târziu şi-mi spunea: „Ghici ce a ajuns în serial?”
- Te-ai uitat la serial?
- Nu tot timpul. Dar am văzut vreo jumătate dintre episoade, a zis.
- L-ai văzut pe ăla în care Maddie îi trimite din greşeală un mesaj vulgar doctorului ei?
- Da. Mi-l amintesc.

Am arătat spre mine.

- Eu eram.
- Oh, fir-ar!

A chicotit.

- Da. Lui Brad i s-a părut amuzant, chiar dacă eu m-am simtit umilită.

Josh a oftat.

- Păi, incidentul cu puiul de silicon i s-ar fi părut la fel de amuzant.

Pieptul mi s-a încordat.

- Da. Ar fi murit de râs. Mi-am dat seama ce spusesem. Uf!

„Ar fi murit de râs.”

Am stat în tăcere, privindu-l pe Scottie cum îşi devora ultima bucată de pui.

- îmi e tot mai clar că ar fi fost o adevărată provocare să fac asta singură. M-am şters la gură şi mi- am înghiţit mândria. Mă bucur că eşti aici!

Josh a ezitat, dar a încuviinţat din cap, părând un pic surprins de ramura de măslin întinsă de mine. Şi- a mototolit şerveţelul şi l-a aruncat deoparte.

- Ca să fiu sincer, nu ştiu cum reuşea Wayne.

- Bănuiesc că iubirea îţi dă forţă. Scottie era tot

ce-i rămăsese.

- Şi acum Scottie nu mai are pe nimeni. Josh a clătinat lent din cap. Viaţa este aşa nedreaptă. în ultimii doi ani, m-am luptat mult cu furia. Am sperat că va deveni mai uşor, dar nu este.

- Am crezut că sunt singura.

Vocea lui Josh abia se auzea.

- Aş fi dat orice să fi fost eu, nu el.

M-am luptat cu lacrimile.

- Păi, asta-i o mărturie a prieteniei voastre.

Scottie ne-a întrerupt momentul sumbru când a sărit de la locul lui. L-am dus la chiuvetă şi l-am ajutat să se spele pe mâini înainte să dispară în dormitor.

- Chiar te-a iubit, să ştii.

Mă apucasem să strâng, dar cuvintele lui Josh miau oprit. M-am întors cu faţa spre el.

- Da. Ştiu. Dar mulţumesc că ai zis asta!

Josh s-a lăsat pe spate în scaunul lui.

- N-am vrut să cred că l-ai pus cu botul pe labe. L- am testat mult la început – i-am aruncat tentaţii în fată când venea în vizită. Dar nimic n-a contat. Până

la urmă, am văzut cât de implicat era. Şi l-am invidiat că a găsit genul ăla de legătură.

- Cred că ăsta a fost cel mai matur lucru pe care l- ai zis vreodată, Mathers.
- Nu-ţi face speranţe, Dovlecel! Nu-i un trend. Doar m-ai prins în momentul tău siropos pentru o clipă.

Am rânjit.

- Păi, nu poţi găsi ceva asemănător cu ce am avut eu şi Brad dacă nu te deschizi.
- Da. A oftat. N-am fost niciodată deschis. Prea ocupat să mă distrez, bănuiesc.

S-a ridicat şi s-a apucat să strângă restul mesei. în timp ce puneam vasele în maşina de spălat vase, am fost din nou surprinsă de el.

- Ai ieşit cu cineva de când... ştii tu?
- Nu. Am clătinat din cap. Ştiu că au trecut doi ani, dar nu m-am simţit pregătită.

A sters blatul.

- Cred că el ar vrea să mergi mai departe.
- Ştiu că ar vrea. Dar trebuie să simt că-i corect şi încă n-am simţit. Poate după ce trec de pauza asta... sabatică de aici.

A încuviinţat din cap.

- Apropo de asta, probabil ar trebui să începem procesul de a-l pune pe Scottie pe lista de aşteptare pentru un azil. Nu cred că vreunul din noi vrea să fie în Woodsboro mai mult decât trebuie. Terapeuta, Lauren, mi-a dat numărul ei şi mi-a zis că ne ajută cu stabilirea unei întâlniri la agenţia pentru care lucrează, dacă vrem.
- Interesant că ti-a dat numărul ei şi nu numărul agenţiei.

A rânjit.

- Da. Nici mie nu mi-a scăpat asta.

Nu ştiu dacă era discuţia despre Brad sau faptul că mă simţeam ciudat de vinovată că mă

simţisem
bine cu Josh în seara asta, dar brusc am avut nevoie de nişte spaţiu.
- De ce nu faci ce trebuie să faci în seara asta? i- am zis. Mă ocup eu de curăţenie.
- Ar trebui să te ajut cu vasele, a insistat.
- Nu mai sunt multe. Ai avut o zi lungă la muncă şi apoi m-ai ajutat să gătesc.

A ridicat dintr-o sprânceană.

- Eşti sigură?

-Da.

A lăsat cârpa de vase pe blat.

- Mi-ar plăcea să fac un duş, ca să nu trebuiască să fac de dimineaţă.

- Du-te!

Josh s-a spălat pe mâini înainte de a se duce la valiza lui din coltul camerei de zi. A scos nişte haine şi le-a luat cu el în baie.

J

Când am rămas singură în bucătărie, am fost copleşită de un val de emoţii. în seara asta, aruncasem o ocheadă la partea mai blândă a lui Josh. Ieşise la lumină în discuţia despre Brad. Interesant, dar nu surprinzător. Brad mereu scotea ce era mai bun din oameni; cu siguranţă făcea asta cu mine. Mă făcuse să mă simt preţuită, după toţi ceilalţi masculi care veniseră şi plecaseră din viaţa mea şi mă dezamăgiseră. în seara asta, chiar îmi era dor de el.

Câteva minute mai târziu, puneam detergent în maşina de spălat vase, când l-am auzit pe Josh urlând din baie.

- Nu! Lasă-mi penisul!

Am închis uşa de la maşina de spălat vase şi m- am grăbit să văd ce se petrecea. Uşa de la baie era deschisă. Prin sticla aburită a duşului, am văzut siluetele a două corpuri goale. Hainele lui Scottie erau pe podea lângă ale lui Josh.

- De ce a intrat? am strigat, înăbuşindu-mi râsul.

- Al naibii să fiu dacă ştiu! Nu erai tu cu ochii pe el?

- Era linişţit în camera lui. Credeam că lucrurile sunt sub control cât terminam cu vasele.

- Acum o secundă am închis ochii, mă frecam cu şampon pe păr. Şi, în următoarea secundă, uşa s-a deschis şi el stătea în faţa mea, trăgându-mă de mădular.

Am râs şi mai tare, nemaifiind în stare să mă ascund.

- Când termini cu râsul, ai putea să-l scoţi de aici şi să-l usuci? Sunt gol, aşa că nu pot să ies chiar acum. A deschis usa suficient ca Scottie să iasă.

J

Haide, Scottie!

- Hai, Scottie! Lasă-l pe unchiul Josh, am zis, încercând să nu mă holbez la corpul lui Josh prin sticlă. îţi facem baie după.

Reuşind în sfârşit să îl scot, l-am uscat şi l-am dus înapoi în dormitorul lui, ca să se îmbrace. „Poate preferă duşurile?”

Când Josh a revenit, în sfârşit, în camera de zi, purta un tricou negru şi pantaloni de trening gri ce se îngustau în jos pe picior. Mirosea uimitor, a săpun şi colonie. Am încercat să nu admir cât era de atrăgător, felul în care tricoul îi îmbrăţişa pieptul, felul în care părul umed îi cădea peste frunte. Picioarele mari. Umflătura tensionată în pantalonii ăia strâmţi. Mi se întâmplase de mai multe ori decât voiam să recunosc să observ astfel de lucruri şi mă uram pentru asta. Am pus-o pe seama faptului că acum eram o persoană singură, veştejită, care nu mai făcuse sex de doi ani şi nu îşi putea controla reacţia corpului.

Mţ-am dres vocea.

- îmi pare rău pentru toată tărăşenia!

Josh şi-a trecut o mână prin păr.

- Bănuiesc că n-aveai cum să anticipezi aşa ceva.

- Cum se descurca Wayne cu duşul? Nici

măcar nu m-am gândit la toate necazurile în care ar putea intra Scottie când este nesupravegheat.

Josh a îngenuncheat să caute prin valiză.

- Probabil că Wayne făcea un duş foarte rapid.
- Da. Sau... stai! Am pocnit din degete. Mi-a venit o idee.

A ridicat privirea.

-Ce?

- Poate făcea duş cu Scottie, ca să nu îşi facă griji cu asta. De asta Scottie a sărit în dus cu tine. Cre-

»

dea că ar trebui să fie şi el.

Josh a trecut cu dinţii peste buza inferioară.

- De fapt, are sens.
- Ştiu. Avem aşa multe de învăţat, nu?
- Da. A oftat când s-a ridicat şi şi-a masat partea inferioară a spatelui. Fiecare zi pe rând.
- Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.
- Eh, canapeaua aia nu-i cea mai confortabilă. Mi- a cam distrus spinarea.
- Ce ar fi să schimbăm? i-am sugerat. Dormi tu în pat în noaptea asta.
- Nu. Nu vreau să ai aceeaşi problemă. Nimeni n- ar trebui să doarmă pe canapeaua asta. Mâine mă duc la magazin şi o să iau o saltea gonflabilă. N- avem loc de prea multe pe aici.
- O să fie o pacoste să trebuiască să o umfli în fiecare noapte, nu-i aşa?

- Asta-i ultima mea grijă zilele astea, Dovlecel.

Am chicotit.

- Bănuiesc.

S-a uitat la DVD-ul pe care îl ţineam.

- Ce-i ăla?
- Am găsit o cutie de DVD-uri în camera lui Way- ne. Majoritatea n-au etichete. Ai idee ce

sunt?

- Nu. A arătat spre televizor. Dar uite acolo un DVD-player. Bagă-l în el!

Am băgat DVD-ul în aparat şi i-am dat drumul înainte de a mă aşeza pe canapea lângă Josh. După nişte interferenţe iniţiale pe ecran, a apărut o filmare de amatori cu băieţii când erau mai mici. Probabil că Brad avea în jur de opt ani şi Scottie abia începuse să meargă. Mama lor, Yvonne, stătea pe jos, jucân- du-se cu ei. Era aşa frumoasă, cu părul blond scurt

şi ochii mari. îmi amintea de o versiune mai tânără a
lui Carol Brady din Familia Brady. în fundal se auzea Wayne, complimentând-o. La un moment dat, Yvon- ne s-a înroşit. Nu mai văzusem vreo filmare cu ea -
nici nu-mi dădusem seama de cât de mult semănau Brad şi Scottie cu ea.

- Casa asta arată la fel ca atunci, nu-i aşa? am zis.

- Da, fără glumă.

Eu şi Josh am continuat să ne uităm la acest mo-
ment înduioşător de familie. Părea că Scottie făcea
mai mult contact vizual când era bebeluş. M-am în-
trebat cum a apărut autismul lui şi dacă se născuse asa sau ceva se schimbase în el într-o zi.

Camera s-a întors spre Yvonne din nou. Chipul i se îmbujora de fiecare dată când Wayne se concentra asupra ei. Nu părea să îi placă să fie în centrul atenţiei.

- Mi-o amintesc foarte bine pe Yvonne, a zis Josh fascinat. A fost ca o mamă pentru mine.

Mi-am întors privirea de la ecran pentru un mo-
ment.

- Mamele voastre au fost prietene?

El s-a transformat în stană de piatră.

- N-am avut mamă.

Mi-a picat stomacul.

- Mama ta a murit?

- Nu. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. S-a întors spre mine cu o privire de avertisment. Bine?

- Bine, am şoptit.

Josh s-a ridicat şi a dispărut în bucătărie. Eu am rămas acolo uimită, continuând să mă uit la film. Se părea că bărbatul pe care cândva îl considerasem fără inimă avea o grămadă de sentimente reprimate. Probabil erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre Josh.

CAPITOLUL 6

JOSH

- Cât crezi că va dura până va fi primit într-un azil? m-a întrebat fratele meu Michael în timp ce îmi dădea o bere.
- Păi, cu siguranţă nu-l las în orice loc de doi lei. Trebuie să fie un loc ca lumea. Aşa că, sincer, nu ştiu.

J

Michael era căsătorit cu prietena lui din liceu, Va- nessa, şi locuiau la trei kilometri de Wayne. Celălalt frate al meu era singur şi locuia şi el în oraş.

Trecusem pe la Michael să iau lucrurile de care aveam nevoie să repar câteva lucruri la cabană.

A deschis o sticlă de Blue Moon.

- O să locuieşti în căsuţa aia pe termen nedefinit? De ce nu dormi aici? Avem o cameră liberă.
- Carly nu s-ar descurca dacă s-ar întâmpla ceva în miezul nopţii. El este prea masiv.
- Mătuşa lui cum s-a descurcat?

I

- Se pare că Lorraine a apelat la vecinul Abe când i-au scăpat lucrurile de sub control. Dar nu-i corect fată de el.

J

Michael a luat un covrigel.

- Niciodată nu ţi-a plăcut de Carly asta,

corect?

Acum, mi se părea o prostie să mă gândesc că avusesem cândva sentimente negative faţă de Carly. Mare parte dintre ele se bazaseră pe impresia mea despre sentimentele ei faţă de mine. Acum, că ştiam că văzuse acel mesaj idiot pe care i-l trimise- sem lui Brad – un mesaj de care nici nu îmi mai aminteam până când nu îl menţionase ea –, nu puteam să o învinovăţesc că îmi purta pică. Avea tot dreptul să mă creadă un nemernic. Dar, în ultima vreme, începea să îmi placă de ea.

- Am crezut că nu o plac la început, când Brad abia începuse să iasă cu ea. Dar, după săptămâna asta în care am locuit cu ea, mi-am dat seama că n- am cunoscut-o niciodată. Pe vremea aia, credeam că Brad se grăbea – ştii tu, că se logodea cu prima blondă atrăgătoare de care s-a îndrăgostit în California.
- Blondă atrăgătoare, huh? A râs din spatele sticlei lui. Acum, ce părere ai despre ea?
- Este în regulă. Am luat o gură mare de bere, încă nu o cunosc destul de bine. Dar trebuie să respecţi pe oricine-i dispus să aibă grijă de un adult pe care abia îl cunoaşte.

A rânjit.

- Şi o consideri atrăgătoare...

Am mijit ochii.

- Ce contează?
- Nu ştiu. Poate voi doi ar trebui... ştii tu... să în-

J J

cercaţi să profitaţi dacă tot sunteti blocati în aceeaşi J l J , , J casă?

Sugestia lui m-a iritat.

- Ce naiba insinuezi?

Michael a ridicat din umeri.

„Fratele meu e nebun.”

- Dacă insinuezi ce cred eu, eşti dus cu capul. Nu m-as da niciodată la iubita lui Brad. L-am lovit uşor

în braţ. Eşti nebun?

- De când ai tu moravuri, frăţioare?

întrebarea lui m-a jignit. Sigur, nu prea mă pricepusem la relaţii şi îmi înşelasem destule iubite în liceu. Poate că şi furasem iubita unuia sau a vreo doi prieteni pe vremuri. Dar Brad? Brad era diferit. Brad era parte din familie.

Am trântit sticla.

- Există nişte limite peste care nu treci. Una dintre ele este să nu te încurci cu logodnica celui mai bun

prieten al tău.

Michael mi-a examinat fata.

- Ştiu ce gândeşti, Josh. Dar n-ar fi aceeaşi situaţie cu ce au făcut unchiul Stone cu mama.

Un sentiment vechi, cunoscut de furie s-a agitat în mine. Aşa cum se întâmpla mereu când era menţionată trădarea mamei noastre, m-am retras din conversaţie ca să nu trebuiască să am de-a face cu asta.

Scaunul mi-a alunecat pe podea când m-am ridicat.

- Mulţumesc pentru bere! Ar fi bine să plec.

în drum spre casă, i-am trimis un mesaj lui Carly.

Josh: *Ai nevoie de ceva, dacă tot am ieşit?*

Punctele s-au mişcat o vreme înainte să îmi răs-
pundă.

Carly: *Am nevoie să nu mă omori când te întorci.*

„Ce naiba?”

Josh: *N-aveam de gând. Am vreun motiv pentru care să vreau?*

Carly: *Posibil.*

Josh: *Spune-mi care!*

Carly: *Este mai bine să vezi decât să-ţi explic într-un mesaj.*

Josh: *Grozav. Ajung acasă în câteva minute.*

Situaţia la cabană mi se părea nebunească oricum, dar, aparent, habar nu aveam cât de mult se putea înrăutăţi. Mi-am făcut griji că mesajul ei avea legătură cu Scottie, dar nu. Când am intrat pe uşa casei lui Wayne, el stătea ca de obicei pe

canapea, balansându-se înainte şi înapoi pe muzica lui.

Apoi un câine uriaş cu limba atârnând a venit în goană spre mine.

- De ce avem un goldendoodle în casă? am întrebat în timp ce animalul se ridica pe picioarele din spate ca să mă întâmpine.
- Oh, asta-i rasa? Nu-mi venea numele.
- Carly, răspunde-mi la întrebare! De ce avem un câine aici?

Ea a rânjit jenată.

- Sincer... nu ştiu.
- Bine. Va trebui să te străduieşti un pic mai mult cu explicaţiile.
- Am ieşit să verific căsuţa poştală şi el stătea acolo, uitându-se la mine. Părea pierdut şi nu are zgardă. Apoi m-a urmat în casă şi i-am dat nişte ton.

-Ton?

- Este singura chestie disponibilă care era sigură pentru câini, judecând după informaţiile găsite pe internei. S-a aşezat la masa din bucătărie şi câinele

cu blană maronie şi-a pus picioarele din faţă în poala ei. L-a scărpinat după urechi. Trebuie să sun la poliţie sau ceva.

- Sau ceva? Nu ai sunat deja?
- Nu încă.

Şi-a îngropat nasul în blana lui.

- De când este aici?
- Cam de o oră.

Inspirând lent ca să mă calmez, am încercat să discut raţional cu ea.

- Bine, ultimul lucru de care avem nevoie în casa asta blestemată este un câine, Carly. Nu-i nevoie să-ţi spun eu asta. Abia avem loc noi trei.

Trebuie să sunăm la poliţie acum.

Ea a zâmbit vinovată.

- Mă ocup.

A trecut în bucătărie, cu câinele după ea, şi eu am urmat-o.

Am scos un scaun şi m-am aşezat.

- Nu pari să te grăbeşti.

A mângâiat blana câinelui.

- Este aşa drăgălaş şi pufos.

- Şi furat... am adăugat.

Carly a fluturat din gene.

- Nu te supăra!

„Fir-ar să fie!”

Nu ştiu ce m-a apucat în acel moment, dar prin minte mi-a trecut o imagine în care făceam sex cu ea. „De unde naiba a venit asta?”

Carly a crezut că sunt supărat pe ea. Şi, de fapt, eu voiam să o urc pe blat şi să i-o trag. Această conştientizare m-a tulburat foarte mult. Preferam să fiu supărat pe ea. Mă depăşea de ce trecusem de la enervare la flagrant de excitat într-o milisecundă. Probabil mă prindea din urmă tot stresul de a fi aici.

Sigur, Carly era atrăgătoare. Asta nu puteam nega. Dar să îmi vină în minte aşa o imagine deocheată – şi să îmi şi placă? Doar pentru că a fluturat din gene la mine? Bilet direct spre iad.

Câinele mi-a sărit în poală şi s-a apucat să mă lingă.

- Doamne... am bombănit, strâmbându-mă şi strângând din buze, încercând să nu-l las să mă lingă cum părea dornic să o facă. Miroase de parcă i-a făcut sex oral unui ton.

Carly a izbucnit în râs.

- Te place.

Scottie a venit din spatele meu şi m-a luat de o şuviţă mare de păr în timp ce Respiraţie de Peşte continua să mă lingă pe faţă.

- Eşti foarte popular pe aici, Josh, m-a

tachinat.

- Toată lumea din casa asta mă place – mai puţin tu, Dovlecel.

Ea a râs.

- O să te plac dacă nu te plângi de câine tot restul nopţii.

- Restul nopţii? Trebuie să dispară până atunci!

Ea a râs mai tare în timp ce câinele continua să îmi atace fata cu limba lui de ton.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am înfipt unghiile în blana câinelui.

- Ar fi trebuit să rămân la fratele meu.

în acea seară, cum era de aşteptat, câinele era în continuare cu noi, stând la picioarele mele de parcă eram stăpânul lui de douăzeci de ani. Aduna resturile cinei pregătite de Carly. Măcar sunase la poliţie – m-am asigurat de asta –, dar nu primiseră nici un anunţ despre vreun câine dispărut. Dacă stăteai să te gândeşti, nu avusesem nici o dovadă că la capătul celălalt al firului chiar se aflase cineva. Trebuia să am încredere în ea cu asta.

Scottie îşi mâncase puiul mai devreme şi era deja în pat. Eu şi Carly am optat să luăm cina mai târziu, după ce el s-a dus la culcare. Măcar aşa puteam mânca în pace, fără să trebuiască să ne facem griji legate de ce ar face el.

Tocmai terminaserăm ultimele paste fără gluten făcute de Carly. Trebuie să recunosc, ştia să gătească, chiar dacă pretindea că nu avea aşa multă experienţă.

M-am şters la gură.

- Au fost foarte bune – chiar şi fără gluten.

- Orice-i mai bun decât pieptul din silicon prăjit, corect? a zis.

- Adevărat. Am chicotit. înainte să vin aici, nu-

mi amintesc când mi-a făcut ultima oară cineva de mâncare. Deci partea asta a fost drăguţă.

- Este singura parte drăguţă?

- Nu este aşa groaznic cum credeam că va fi, am recunoscut.

- Oh, Josh. Tu mereu ştii cum să farmeci o fată.

A fluturat din gene ca un personaj din desene animate.

Am ridicat din umeri.

- Ce pot să zic? Sunt un tip fermecător.

După ce m-am ridicat să îmi pun farfuria în maşina de spălat vase, am deschis unul dintre sertare ca să scot o cârpă de vase pentru tigăi, dar am descoperit zeci de mici carnete. Pe toate scria acelaşi lucru în partea de sus: „Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc”.

Am ridicat unul.

- Ce naiba sunt toate astea?

- Şi eu le-am văzut. Bănuiesc că Wayne le-a făcut multe donaţii de-a lungul anilor.

- Doamne! Am râs. Fără nici o aluzie.

- Am putea să scriem ceva în fiecare minut al zilei şi nici nu s-ar observa că le consumăm. M-am gândit să scap de ele, ca să facem loc în sertar, dar nu vreau să le arunc aşa. Este evident că Wayne le-a meritat. Asa că ar trebui să le folosim.

- Bănuiesc că da, am zis, aruncând carnetul la loc în sertar.

A oftat când s-a ridicat şi şi-a dus farfuria la chiu-

vetă.

- Cum a mers vizita de mai devreme la fratele tău? Nu te-am întrebat deloc.

- Bine. A fost bine că ne-am văzut. Trecuse ceva timp.

- Are copii, corect?

- El şi soţia lui au o fată şi un băiat. Maya are 11 ani, iar Max – nouă. Erau la şcoală, aşa că nu i-am văzut de când m-am întors.
- Ai spus că mai ai un frate?
- Da. Este singur şi locuieşte şi el în oraş, nu departe de tata.
- Tatăl tău locuieşte şi el singur?
- Da.

Mi s-a părut că era curioasă să îi povestesc mai multe despre familia mea – mai precis, ce se întâmplase cu mama mea. Dar nu aveam starea să fac asta. Aşa că am schimbat subiectul, îndreptând discuţia spre ea.

- Şi ai tăi? De unde sunt?

- O am doar pe mama. Locuieşte în Oregon cu tatăl meu vitreg.

- Fără fraţi?

- Fără.

- Pe unde prin Oregon?

- Bend. Acolo am crescut.

- Nu acolo era ultimul magazin Blockbuster?

- Ba da, a zis râzând. Foarte bine.

- Şi tatăl tău?

Carly a ezitat un moment.

- A plecat când aveam zece ani. S-a mutat în Ari- zona. S-a recăsătorit cu o văduvă şi practic a devenit tată pentru copiii ei.

„Uau!”

Am înghiţit în sec.

- îmi pare rău!

- Nu-i nimic. M-am obişnuit cu ideea absentei lui

din viaţa mea. Nu toată lumea rămâne permanent în viaţa ta, ştii? Bănuiesc că am învăţat asta pe propria piele.

Am lăsat cuvintele ei să se aşeze.

- Asta-i o lecţie pe care şi eu am învăţat-o. Unele pierderi sunt însă mai grele ca altele. M-am sprijinit de blat, adunându-mi gândurile. Mi s-a părut corect să mă deschid şi eu un pic. Noaptea trecută... am întrerupt conversaţia noastră când m-ai întrebat despre mama. îmi pare rău! Nu voiam să discut despre asta pentru că-i încă greu pentru mine.

Ea a încuviinţat din cap, dar a rămas tăcută.

- A plecat din casa noastră când eu aveam 11 ani – s-a mutat la vreo două ore distantă şi n-am prea văzut-o. Şi tot nu ne vedem, nici după toţi aceşti ani.

Gura lui Carly s-a curbat în jos. Părea că îi era milă de mine, ceea ce detestam. îmi amintea cum mă simţisem copil fiind la evenimentele la care toţi copiii erau cu mamele lor, mai puţin eu. Niciodată nu mi-am dorit ca oamenilor să le fie milă de mine, mai ales pentru că nu îmi dorisem să atrag atenţia asupra faptului că mama mea alesese să nu fie prezentă. Ar fi fost diferit dacă ar fi murit. Dar, pentru mine, nu exista ruşine mai mare decât ca părintele tău să hotărască în mod conştient că viata era mai bună fără tine.

- N-a vrut să fie mamă? a întrebat într-un final Carly.

Era mai complicat şi mai încurcat de atât.

- Mama mea a avut o aventură cu fratele tatălui meu. Şi astăzi tot cu el este. Tata a dat-o afară şi ea nu s-a luptat să rămână în viaţa noastră. Vorbim ocazional, la nivel superficial, dar nu suntem apropi- aţi. Este egoistă şi niciodată n-a făcut vreun efort să îndrepte lucrurile. M-am oprit. Cred că păstrează distanţa şi pentru că ştie cât de dureros este pentru tatăl meu să o vadă cu unchiul Stone. Dar a refuzat să-l părăsească. L-a ales pe el în locul nostru. Asta-i versiunea foarte scurtă a poveştii.
- Uau! Bine. A încuviinţat din cap cu compasiune. Acum, totul are mai mult sens. Ştiu că ai zis că Yvonne a fost ca o a doua mamă pentru tine.
- Nu o a doua mamă, singura mea mamă. Am coborât privirea. Cât a fost în viaţă.
- îmi pare rău! Brad nu mi-a spus niciodată

despre situaţia familiei tale.

- Probabil s-a văzut nevoit să nu vorbească pentru că aşa l-am învăţat. Am ridicat privirea la ea. Dar, când mi-ai spus despre plecarea tatălui tău, am simţit că aveam ceva de spus.

- între tatăl meu şi mama ta... A clătinat din cap. Bănuiesc că am găsit al treilea lucru pe care îl avem în comun.

- Numeri?

- Păi, sunt atât de puţine... Mi-a făcut cu ochiul. Nu-i asa greu să tii evidenta.

- Care erau celelalte două? Am arcuit o sprânceană. Şi nu-i preferinţa pentru dovleci.

Carly a numărat pe degete.

- Unul, ne este dor de Brad. Doi, îngheţata de fistic.

- Ah, da, am mormăit. Primul nu se va schimba niciodată.

Părea a vrea să spună ceva, dar îmi ajunseseră discuţiile despre chestii triste pentru moment.

- Păi, cina a fost delicioasă. Mulţumesc din nou!

- Sosul ăla era preferatul lui Brad. Una dintre puţinele chestii pe care le gătesc bine.

„Naiba s-o ia de tristeţe!” Un junghi de vinovăţie m-a lovit. Brad ar fi trebuit să se bucure de masa asta delicioasă cu ea. Mi se părea greşit să simt orice fel de plăcere în asta. Momentul părea furat. Exact ca blestematul de câine care se holba la mine cu ochii lui mari. „Furat.”

Brusc, vinovăţia a devenit insuportabilă. Era târziu, dar aveam nevoie de o gură de aer şi să ies un pic din casa asta. Trebuia să iau maşina ei. Hotărâsem

că nu era nevoie să închiriez şi eu o maşină dacă tot ieşeam pe rând din casă.

Scoţând telefonul, m-am prefăcut că mă uit la cât era ora.

- Eu trebuie să ies un pic. Scottie a adormit deja şi ar trebui să doarmă o vreme. Este în

ordine dacă iau maşina ta?

- Sigur. Şi-a înclinat capul. Unde te duci?

- Mă văd cu cineva cunoscut online, ca să bem ceva, am minţit. Mă întorc însă în vreo două ore.

- Asa târziu?

-Da.

Expresia i s-a schimbat.

-Ah. Bine... nici o grabă. Distracţie plăcută!

Când m-am urcat în maşină şi am plecat, habar nu aveam încotro mă îndreptam. Tot ce ştiam era că întoarcerea în Woodsboro mă făcea să simt chestii pe care nu voiam să le simt – chestii pe care nu le simţisem de ceva timp – legate de mama mea şi de Brad. De-a lungul anilor, venisem acasă de Crăciun, dar acele veniri erau mereu nişte şederi scurte aca-

să la Michael, după care mă întorceam direct la Chicago. Veneam şi plecam. Acum, mă simţeam ca un impostor în vechea casă a lui Brad fără el acolo. Ca să nu mai spun că îmi era greu să mi se amintească zilnic faptul că trei din cei patru membri ai familiei Longo nu mai existau.

Având nevoie de ceva ca să înec totul pentru o vreme, am dat muzica la maximum şi am condus fără vreo destinaţie clară în minte.

CAPITOLUL?

CARLY

Era chiar remarcabil cât de bine învătaserăm eu şi

Josh să gestionăm lucrurile în doar vreo două

săptămâni. Asta nu însemna că ne înţelegeam mereu; una dintre distracţiile noastre preferate părea să fie să ne ciorovăim. Dar aveam un program şi ne găsiserăm un ritm. Eu aveam grijă de Scottie cum mă pricepeam mai bine, în vreme ce Josh lucra pe timpul zilei. Apoi el prelua, cât eu făceam mici drumuri sau pregăteam cina. Nu mereu lucrurile decurgeau fără probleme, dar casa şi Scottie erau întregi, aşa că pentru mine era o victorie.

Câinele pe care îl numisem cu afecţiune Bubba era şi el cu noi în continuare. Nu ştiam încă de unde
venea şi, spre disperarea lui Josh, se părea că acesta avea să mai locuiască o vreme cu noi.

Josh continua să doarmă în fiecare noapte pe salteaua gonflabilă pe care şi-o cumpărase. în ciuda numeroaselor mele oferte de a dormi în pat pe rând, refuza.

într-o după-amiază, am hotărât să profit de faptul că Lauren, terapeuta lui Scottie, era prezentă şi mi- am făcut o programare să îmi vopsesc rădăcinile. Deşi aveam un păr natural blond-închis, în L.A. avusesem mereu şuviţe de un blond mai deschis.

Nadine’s Nest era diferit de salonul sofisticat unde mergeam acasă. Erau doar două scaune în tot salonul şi, în loc de poze cu modele de tunsori pe pereţi, avea câteva postere cu simboluri ale anilor 70 precum Elvis şi Cher. Proprietara salonului, Nadine, îl conducea împreună cu fiica ei Bianca. în vreme ce Bianca îmi făcea şuviţele, i-am spus toată povestea despre cum am ajuns în Woodsboro.

- Deci n-ai aşa mult timp astăzi, a zis ea în timp ce îmi colora şuviţe.

- l-am zis lui Josh că mă întorc până la ora patru.

A făcut o pauză.

- Josh este tipul care te ajută să ai grijă de fratele logodnicului tău?

-Da.

- Care-i numele lui de familie?

- Mathers.

- Oh... A rânjit. Ce lume mică! îl ştiu pe Josh Mathers.

„Normal că-l ştii.”

- De ce ai făcut fata aia?

J

- în liceu ieşea cu sora mea. A împăturit o bucată de folie de aluminiu. Au terminat în acelaşi an. Am o poreclă pentru el.

- Care?

- Sculă.

„Da.” Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu-i prea original.

- Păi, o avea mare şi este un mare mârlan. Aşa că i se potriveşte.

Mi s-a înfierbântat pielea.

- Bine. N-aveam nevoie să ştiu asta.

- De fapt, a înşelat-o pe Nicole. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Sunt sigură că între timp s-a schimbat.

„Nu-s aşa sigură.”

- Deci probabil că l-ai cunoscut şi pe logodnicul meu, Brad Longo?

- Ah, da. Era un tip dulce. Mi-a părut aşa rău că a murit. Nu m-am prins atunci când ai zis despre fratele cu autism, dar acum totul are sens. Tu ai fost logodnica lui Brad. Uau! S-a oprit din lucru pentru un moment, ca să se uite la mine. îmi pare tare rău pentru pierderea ta, din nou!

Uram când oamenii ziceau asta. Mereu mă făceau să îmi amintesc de săptămâna în care murise Brad şi de starea îngrozitoare de negare în care fusesem, una din care probabil nici acum nu ieşisem.

- Mulţumesc!

Mi-a examinat faţa în oglindă.

- Cum eşti?

Mi-am simţit pieptul greu.

- în majoritatea zilelor, trăiesc în negare şi încerc să mă ţin ocupată cu munca sau cu diverse responsabilităţi. Sigur, cât sunt aici, nu intră în calcul munca propriu-zisă. îmi iau liber

de la asta.

- Cu ce te ocupi?
- Sunt make-up artist.

Faţa i s-a luminat.

- Serios?

- Da. în L.A. lucrez pe cont propriu. în principal în proiecte de televiziune şi filme.

- Asta o să pară aiurea, dar am vreo şansă să te conving să faci sâmbăta machiaje pentru nunţi, cât eşti aici? Ştiu că nu-i la fel de palpitant ca la televiziune, dar chiar mi-ar prinde bine ajutorul. îmi este tare greu să găsesc pe cineva de încredere şi care să ştie ce are de făcut.

- Nu sunt sigură. Depinde dacă îmi merită timpul.

- Ar fi cinci sute de dolari pentru câteva ore de muncă dimineaţa. Majoritatea nunţilor sunt după- amiaza, deci sigur ai termina până la ora unu sau două.

Ar fi drăguţ să am nişte bani în plus pentru cheltuieli.

- Lasă-mă să vorbesc cu Josh şi să văd dacă-i dispus să aibă grijă de Scottie în dimineţile de sâmbătă. Şi revin către tine.

A zâmbit.

- Tare!

După programare, mai aveam o oră liberă înainte să îl anunţ pe Josh că mă întorceam.

Carly: *Am vreun motiv să mă grăbesc înapoi? Mă gândesc să-mi fac şi manichiura, dacă au loc pentru mine.*

Josh: *Nici unul. Nu te grăbi!*

Carly: *Lauren mai este acolo?*

Josh: *Da.*

Probabil se folosea de absenta mea ca să îsi

înfi-
gă dinţii în Josh fără ochii mei curioşi.

Carly: *Bun. Şi, când ajung acasă, trebuie să stăm de vorbă. Am nişte nuduri.*

Josh: *Foarte interesant. Credeam că eşti un pic cam pudică pentru asta.*

Carly: *Huh?*

Josh: *Foloseşti autocorectul cumva?*

M-am uitat la mesaj să văd ce am scris. „Ah!”

Carly: *Nu nu duri. Nedumeriri! Foloseam dictarea ca să scriu mesajul.*

Josh: *Fir-ar să fie! Nuduri suna captivant.*

Când m-am întors acasă după programare, pe canapea avea loc o scenă interesantă. Nu doar că Scottie stătea în poala lui Josh în timpul apelului pe Zoom, dar câinele călărea piciorul lui Josh.

în timp ce mi-am acoperit gura râzând, Josh mi-a arătat degetul mijlociu.

Când m-am dus în bucătărie, am găsit pe blat o pagină dintr-unul dintre carnetele lui Wayne. Josh scrisese ceva pe ea şi folosise o lămâie ca prespa- pier.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

A fost cât pe ce să folosesc lămâi a asta la ceaiul meu cu gheaţă. Dar apoi mi-am dat sea-ma că era ultima şi n-am vrut să puţi mâine. Aşa că poate iei lămâi când te duci la cumpărături data viitoare.

Mi-am dat ochii peste cap şi am râs, dar am ales să nu admit că am văzut biletul până când Josh a ieşit din şedinţa lui virtuală de lucru.

După ce s-a deconectat de la apel – şi a scăpat de pe canapea –, a intrat în bucătărie.

- Măi, ce mai privelişte! am zis.

El a oftat.

- Trebuie să-mi ţin permanent închisă camera. Ar trebui probabil să trag şi jaluzelele alea blestemate. Dacă s-ar uita cineva în casă, ar avea parte de un adevărat spectacol.

Am ridicat biletul lăsat de el.

- Apropo, mulţumesc pentru modul inutil în care mi-ai zis că avem nevoie de lămâi.
- Oricând. M-am gândit că ar trebui să începem să folosim carnetele alea.

Când a intrat câinele, m-am aplecat să îl mângâi.

- Bubba, te simţeai puţin cam prea bine, nu? Micuţ în călduri.

Josh a arcuit o sprânceană.

- I-ai zis că-s uşuratic, nu-i aşa?

Am râs.

-Da.

- Ai sunat din nou la poliţie sau speri în secret să nu ne contacteze vreodată?

„A doua variantă.”

- Ultima dată când am vorbit cu poliţia, nu exista nici o pistă, dar o să sun din nou.
- Sigur că da. Josh a zâmbit. Apropo, părul tău arată bine.

A zâmbit şi complimentul neaşteptat m-a încălzit peste tot. Ce se întâmpla cu mine? Probabil eram al naibii de singură dacă reacţionam aşa la Josh. Nu făcuse nimic altceva decât să zâmbească şi să îmi spună că îmi arăta bine părul, iar eu mă înmuiasem toată. Dar un zâmbet autentic şi un compliment la adresa mea erau chestii rare la el.

- Mulţumesc, am zis într-un final, dregându-mi vocea. Astăzi am dat peste o veche prietenă de-a ta.
- Cine?

- Coafeza mea. O cheamă Bianca DiLoreto. Ai ieşit cu sora ei în liceu.
- Oh! S-a scărpinat în bărbie. Sora lui Nicole. Mult zis prietenă, dar, da, bine.
- Oricum, s-a oferit să mă plătească să fac machiaj de nuntă în dimineţile de sâmbătă. Cu asta aveau legătură nedumeririle mele.
- Nudurile tale.

Mi-a făcut cu ochiul.

- Corect. Am chicotit. Oricum, n-am vrut să accept fără să vorbesc cu tine, din moment ce tu ar trebui să stai cu Scottie cât sunt plecată.

N-a ezitat.

- Nu-i nici o problemă.
- Serios?
- Ai crezut că o să am o problemă cu asta? Ţi-ar prinde bine să ieşi. Şi de ce să nu câştigi nişte bani?
- Mulţumesc! Am încuviinţat din cap. Sunt de acord.
- Şi e bine şi pentru sănătatea ta mintală.

„Hmm...” M-a surprins că un bărbat despre care iniţial îmi făcusem griji că avea să mă scoată din minţi era preocupat de sănătatea mea mintală. Probabil m-am holbat la faţa lui ridicol de perfectă în vreme ce mă gândeam la asta.

- Ce? m-a întrebat.
- Tot aştept să dai cu băţul în baltă, am recunoscut.
- Despre ce naiba vorbeşti?
- Ai fost răbdător, destul de respectuos, exceptând momentele când te iei de mine, şi în general ai fost amabil. în ultima vreme nu prea am de ce să te urăsc.
- Cauţi motive să mă urăşti?
- Deloc. Procesul ăsta-i mult mai uşor dacă ne

înţelegem.

- Poate că ai tras concluzii greşite despre mine de la început. Te-ai gândit vreodată la asta?
- Poate că... m-am gândit la anumite lucruri. Deşi adevărul este că locuim împreună de vreo două săptămâni şi ne înţelegem bine. Dar, în acelaşi timp, tot

nu simt că te cunosc. Probabil noi cât locuim în situaţia asta suntem diferiţi de cine suntem în rest.

- Carly, nu e necesar să ne cunoaştem cât facem asta. Dar n-am nimic de ascuns. Poţi să mă întrebi orice vrei.

„Să-l întreb orice vreau.” Era o invitaţie pe care nu puteam să o refuz. Am inspirat adânc şi am eliberat întrebarea care mă rodea de ani buni:

- Ce anume la faţa mea te-a deranjat?

Josh a făcut ochii mari, apoi a coborât privirea.

- Ai atacat direct la jugulară, văd.

Sângele îmi pompa.

- Mă consideri urâtă? De aia ai zis-o?

- Nu, mi-a răspuns imediat. Sub nici o formă.

- Asta nu-i ceva ce oamenii spun de obicei – că-i deranjează faţa cuiva.

- N-ar fi trebuit să o iei personal.

- Cum să nu iau personal aşa ceva? Este faţa mea! am strigat.

- N-a însemnat nimic, Carly, oricât de greu poate fi de crezut. Eram doar un cretin. îmi plăcea să-i fac viaţa grea lui Brad cu multe chestii. Abia începuse să iasă cu tine şi am făcut un comentariu cretin. Nu-i nimic mai mult de atât.

- Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. A fost o insultă foarte specifică. Există un motiv pentru care ai zis-o. Doar că nu vrei să-l recunoşti. Simţeam că obrajii îmi ardeau din cauza frustrării. Gata şi cu discuţia asta!

Când, în sfârşit, s-a uitat în ochii mei, urechile îi erau roşii.

- Vrei să te mint şi să-ţi spun că a fost pentru că te-am crezut urâtă doar ca să-ţi dau un

răspuns?

Mi-am pus mâinile în şolduri.

- Să ştii că nu-mi pot schimba faţa.

- Doamne, Carly! N-a fost deloc despre faţa ta.

Am simţit fiori pe şira spinării când s-a apropiat.

- N-a fost despre faţa mea? Atunci, de ce naiba mi-ai menţionat faţa? Acum, sunt confuză.

Josh a expirat prelung şi a ridicat ochii în tavan.

- Când Brad mi-a arătat poza ta, mi-ai amintit de cineva de care nu voiam să-mi amintesc. Ăsta-i singurul motiv pentru care am zis ce am zis.

Am mijit ochii.

- De cine?

S-ar fi putut auzi un ac cum cade înainte să vorbească.

- în poza aia mi-ai amintit de mama mea.

Am clipit.

- De mama ta?

- Nici măcar nu semeni aşa mult cu ea, dar aveai ceva în expresia din poza aia – faţa ta. De aia am zis-o. Niciodată nu i-am explicat asta lui Brad. Sunt sigur că m-a considerat un dobitoc. Nu m-a întrebat niciodată de ce am zis-o.

Am rămas cu gura căscată.

- Păi, asta-i un pic... aiurea.

Şi-a încrucişat braţele.

- Crezi?

Nu ştiam ce să zic. „îi amintisem de mama lui?” Cea care îl înşelase pe tatăl lui cu unchiul său. Cea care îl abandonase. Măcar acum acel comentariu avea un pic mai mult sens. Fără să ştie că ceea ce zisese mă deranjase mult prea mult timp.

- Păi, mulţumesc pentru sinceritate!

- Nu puteam să te las să crezi că este ceva în

neregulă cu faţa ta, a zis. Ar fi fost chiar mai nasol decât sunt eu.

- Nu eşti nasol pentru că ai o traumă legată de mama ta. Şi nu trebuie să-mi mai spui ceva. Mi-ai răspuns la întrebare. Putem să renunţăm la subiect.

A expirat şi a început să se plimbe.

- Nu-s prea multe de zis. Mama noastră a hotărât cu mult timp în urmă că viaţa ei era mai bună fără soţul şi copiii ei. Niciodată nu mi-e uşor când mă întorc în Woodsboro, dar mai ales acum, că Brad nu mai este. Locul ăsta şi familia Longo au reprezentat mereu distragerea mea de la viaţa de acasă. Aici mereu m-am simtit dorit.

- înţeleg că tatăl tău nu s-a descurcat prea bine cu situaţia asta?

S-a oprit din mers şi s-a întors spre mine.

- A făcut tot ce a putut, dar mereu era deprimat. Acum, este mai bine. Dar pe vremuri eu şi fraţii mei ne descurcam singuri mare parte din timp şi aveam şi grijă de el. De aia eram mereu pe aici. Era evadarea mea, modul meu de a face faţă lucrurilor – prefă- cându-mă că făceam parte dintr-o altă familie. Apoi, după ce a murit Yvonne, a fost o pierdere cu totul diferită. Ca să fiu sincer, a fost mai rău decât plecarea mamei mele.

- Deci ai o amintire în fiecare colt al acestei case?

A privit în jur şi a şoptit:

- Da.

Când privirile ni s-au întâlnit din nou, l-am întrebat:

- încă îţi amintesc de ea?

Josh a clătinat din cap.

- Nu. A fost o primă impresie ciudată bazată pe o poză. Nu arăţi ca ea şi nu eşti deloc ca ea,

crede- mă! îţi pasă mai mult de blestematul ăla de câine decât i-a păsat maică-mii de noi. Şi te descurci grozav cu Scottie, chiar dacă jumătate din timp nu ştii ce faci. Faci tot ce poţi.

Am râs.

- Spui că merit un premiu la mişto pentru eforturile mele?

Josh m-a privit pieziş.

- Ce naiba-i un premiu la mişto?
- N-ai auzit niciodată despre aşa ceva?
- Nu, dar pare interesant. A pocnit din degete. Stai, ţâţa de silicon pe care am prăjit-o era premiul

tău la mişto?

Am pufnit.

- Te credeam mai inteligent. Un premiu la mişto n- are legătură cu ţâţele, Mathers.

- Scuze! Eu ştiu un singur fel de ţâţe – foarte bine, aş adăuga.

- Este un termen pentru un premiu oferit celui care termină pe ultimul loc. Un premiu de consolare. Un premiu la mişto.

- Ah. Păi, atunci, da, clar meriţi un premiu la mişto. Mi-a făcut cu ochiul. Dar nota 10 pentru efort.

- Vai, mulţumesc! Mi-am dat părul după ureche. Ştiu că şi tu încerci. Am fi la egalitate pentru premiul la mişto aici.

Ne-am uitat unul la celălalt câteva momente.

- Este rândul meu să te întreb ceva, a zis.

- Oh! Mi-a crescut pulsul. Bine.

- Cum de te îngrozea fiecare vizită a lui Brad la mine în Chicago? A fost doar de la mesajul ăla sau mai era ceva?

- N-aveam deloc încredere în tine, i-am explicat. Mereu spunea că în copilărie intra în belele cu tine şi-mi făceam griji că asta se extindea şi la maturitate. Mi-a povestit despre toate femeile cu care ai ieşit, că niciodată nu te-ai gândit să te aşezi la casa ta.

- Cât de rău mă crezi? a chicotit Josh. Recunosc că-mi place să petrec. Şi-mi plac femeile. Dar niciodată n-am încercat să-l îndrum greşit când am înţeles cât de serioase îi erau intenţiile. Până la urmă, i- am respectat sentimentele pentru tine.

- Acum, te cred. Dar atunci nu era uşor de văzut asta.

Josh s-a sprijinit de blat.

- Sincer? M-am cam săturat să trăiesc la

limită, mai ales de când a murit Brad. Poate-i depresie, dar nimic nu-mi mai place. Nimic nu mă mai stimulează.
S-a uitat fix la mine. Mi-aş dori să găsesc ceva care să o facă.

Am simţit că mi se aprinde faţa.

- Cum a fost întâlnirea de seara trecută?
- Oh! Josh şi-a ferit privirea. N-a... mers bine.
- Păcat! Am oftat. Poate că nu-i neapărat vorba de faptul că nimic nu-ţi mai place, ci mai mult de faptul că îmbătrâneşti, îţi doreşti lucruri diferite.

A ridicat din umeri.

- Nu ştiu ce vreau. Asta a fost mereu problema mea, dar mai ales acum, că totul în viaţă mi se pare trivial. A coborât privirea la unghiile mele şi a rânjit. Ţi-ai tăiat ghearele.
- Ai dreptate. Nu-l puteam şterge la fund cu ele.

Josh a izbucnit în râs.

- Chestii de care nu credeai că-ti vei face vreoda- tă griji, huh?
- De fapt, apropo de chestii de care nu credeai câţi vei face vreodată griji... vreau să-ţi cer un favor.

-Ce?

- Ai lua în calcul să faci dus cu Scottie de acum înainte – planificat, desigur? Nu-mi iese să-i fac baie. Nu-i place să stea nemişcat şi mă ud toată. Cred că ar merge mai bine dacă ar putea să stea în duş cu cineva. Clar preferă asta şi bănuiesc că aşa a fost obişnuit. Evident că nu se cuvine să fac eu
dus cu el.J
- Sunt sigur că vorbesc în numele lui când spun că eu cred că i-ar plăcea asta.

Josh a rânjit ştrengăreşte. Am simţit cum mă

înroşesc.

J

- Da, păi, mie nu...
- Ai prefera să mă tragă de jucărie.
- Sincer, da.

Josh m-a săgetat cu privirea, apoi a oftat.

- Bine. îl iau cu mine. Dar am nevoie de vreo zece minute acolo singur. Apoi, o să strig şi tu îl aduci.

Bine?

- Da. Sigur.

Imaginaţia mea şi-a făcut de cap legat de motivul pentru care Josh ar putea avea nevoie de acele zece minute la duş singur. Brad obişnuia mereu să se masturbeze la duş. Ţinând cont de spaţiul limitat şi de lipsa de intimitate, am presupus că tot la duş se rezolva şi Josh. La acest gând am simtit nişte fur- nicături nedorite între picioare, amintindu-mi din nou că aveam nevoie să mă calmez. Din cine ştie ce mo-
J
tiv, imaginea mi se părea atrăgătoare – el mi se părea atrăgător –, ceea ce era destul de deranjant. Era scârbos de nepotrivit să am gânduri sexuale despre cel mai bun prieten al lui Brad. Dar, în ultima vreme, deveneam tot mai conştientă de cât timp trecuse de când fusesem atinsă de un bărbat. Dacă Josh ar fi fost oricine altcineva, poate că aş fi profitat de situaţia în care ne treziserăm. Dar, cum asta nu se putea întâmpla vreodată, trebuia să controlez gândurile astea legate de sex.

După cina din acea seară, Josh m-a ajutat cu vasele înainte să stea cu Scottie cât eu am făcut dus.
J
- Baia este liberă, am anunţat când am ieşit, complet îmbrăcată, cu apa picurând din vârfurile părului pe cămaşa mea.

- Ai idee de ce ascultă melodiile lui Elton John cântate invers? m-a întrebat Josh.

Am trecut cu mâna prin şuviţele ude.

- Are aplicaţia asta care înregistrează melodiile şi le redă invers. Este incredibil câte lucruri ştie să
J
facă, chiar dacă nu vorbeşte cu noi. Am oftat. Dar clar îi place Elton John.

- Mi-a luat ceva să-mi dau seama că asculta Can You Feel the Love Tonight? Josh s-a ridicat. Oricum, mă duc să fac nişte sport înainte să-l bag la duş, dacă nu te deranjează.
- Nu mi-am dat seama că avem sală de sport acasă, l-am tachinat.
- Fac ce pot în spaţiul pe care îl avem. Trebuie să fac ceva. Acasă am abonament. încep să mă simt dezgustător.

Asta era comic, ţinând cont că era departe de a fi dezgustător. Omul era perfect fizic şi corpul îi era solid ca o rocă. Dar bănuiesc că, atunci când eşti obişnuit să faci sport şi eşti nevoit să te opreşti, simţi că nu îţi găseşti locul.

- De ce nu mergi la o sală de sport în Woodsbo- ro? i-am sugerat.
- Cea mai apropiată este la treizeci de minute distanţă, dar s-ar putea să o fac, văd eu în funcţie de cât stăm aici. Momentan, improvizez.

Avea dreptate, nici unul din noi nu ştia cât aveam să fim blocaţi în Woodsboro, aşa că trebuia să ne stabilim o rutină aici. Mi-am propus să mă interesez săptămâna asta despre stadiul demersurilor noastre de a-l pune pe o listă de aşteptare. Josh sunase de câteva ori, dar până acum nimeni nu îl căutase. Fusesem aşa ocupaţi să ne acomodăm cu noua situaţie, încât nu avuseserăm şansa să fim proactivi în privinţa asta.

Scottie s-a retras în camera lui şi eu mi-am făcut de lucru în bucătărie cât Josh s-a apucat de sport. A început cu abdomene, apoi a trecut la flotări. Cum bucătăria dădea în camera de zi, îi vedeam din prima linie rutina de exerciţii. La fel şi Bubba, care se asezase în coltul camerei de zi. As fi jurat că şi câi- nele saliva. „Te înţeleg,

Bubba.”

Când Josh s-a apucat într-un final să ridice şi să coboare masa, folosind-o ca greutate, chiar am fost fascinată. Forma muşchilor lui se schimba în funcţie

de mişcare. Ondulatiile abdomenului său erau şi mai

definite când era încordat. O linie subţire de păr cobora spre V-ul de la baza abdomenului. Şi mai era şi transpiraţia ce sclipea pe pielea lui fără cusur... Corpul lui bronzat era ca o operă de artă în spatele unor frânghii de catifea ipotetice dincolo de care nu urma să am vreodată dreptul să trec. Şi nu vom discuta despre icnetele subtile care îmi permiteau să îmi imaginez cu uşurinţă cum s-ar fi auzit dacă ar fi făcut sex.

Când a terminat, Josh a luat un prosop să îşi şteargă transpiraţia de pe corp. Limba mi-a vibrat în timp ce am rămas cu gura uşor deschisă. Muşchii dintre picioarele mele se treziseră şi mai mult. Se poate să fi apreciat priveliştea un pic cam prea mult.

- Pot să te ajut?

întrebarea lui m-a scos din transă, dar mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama de ce mă întrebase asta. Mă surprinsese holbându-mă. Am simţit cum mi se pune un bolovan în stomac.

- Nu, i-am zis şi am clătinat din cap, prefăcându- mă că îmi fac de lucru în bucătărie.

„Dobitoc!”

După aceea, am dispărut în dormitorul meu şi n- am mai vorbit cu el tot restul serii.

CAPITOLUL 8

CARLY

Câteva zile mai târziu, încă nu trecusem peste acel moment jenant în care mă holbasem la el. Deşi mi se părea teribil de jenant, am hotărât să-i spun Christinei în timpul discuţiei noastre telefonice desfăşurate pe durata drumului spre casă de la prima mea slujbă oficială la salon.

Se agăţa de orice prindea, încercând să mă facă să mă simt mai bine.

- Când a zis „Pot să te ajut?” poate doar te întreba dacă ai nevoie de ceva?

Asta era ridicol.

- Aş vrea eu. Am clătinat din cap. Nu. Clar a fost modul lui de a mă mustra că mă holbam. Josh este un arogant nenorocit.

- Şi ce dacă te tachina?

- Şi ce dacă? Este jenant, asta este.

- Eu tot cred că s-ar putea să interpretezi greşit motivul pentru care a zis asta.

- Nu. Cred că dobitocul din el pe care îl crezusem în hibernare a ieşit la suprafaţă. E un îngâmfat. Ştie că arată bine. M-am surprins holbându-mă şi a decis să mă înfrunte. Chiar când începeam să îl consider drăguţ.

- I-ai zis ceva?

- Nici unul din noi n-a mai menţionat ceva despre asta. Eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat, m-am prefăcut că am trecut peste. În dimineaţa următoare, am vorbit despre nimicuri cu el. Şi în ultimele zile lucrurile au mers ca de obicei.

- Păi, înseamnă că-i deja ceva lăsat în urmă.

- Poate pentru el. Nu şi pentru mine. Eu încă mă simt ca o proastă că m-am holbat aşa la el şi chiar mai proastă că am lăsat garda jos suficient cât să fiu surprinsă.

- Eşti şi tu om. A făcut o pauză. Trebuie să ieşi din casa aia. Ţi-ai făcut vreo prietenă cu care să poţi ieşi?

- Păi, în dimineaţa asta, am machiat pentru o nuntă şi am stat de vorbă cu una dintre domnişoarele de

onoare – Lisa. Zice că ar trebui să ieşim să bem

ceva sau la cină într-o seară. Şi ea este nouă în oraş. Aşa că e posibil să accept.

- Perfect. Şi fă-o mai repede decât mai târziu, te rog! A oftat. Ca să ştii, nu te învinovăţesc că ai salivat la Josh. Pot doar să-mi imaginez ce privelişte a oferit transpirat tot.

- Nu mă ajuţi.

- Omul arată de parcă ştie cum să ţi-o tragă, nu-i asa?

- La revedere, Christina!

Am închis.

„Dar, da, aşa arată."

Crezusem că ajunsesem pe culmile ruşinii în acea seară, dar m-am înşelat.

Când am intrat în casă, Josh stătea la masă, bând nepăsător cafea. Dinspre el venea un miros de ţigară. Nu mai mirosise aşa din prima zi când sosise.

- Unde-i Scottie? l-am întrebat.

- în camera lui, mi-a răspuns fără să se uite la mine.

Am declarat ceea ce era evident:

- Mirosi a fum.

- Probabil de la lemnul de foc.

Adus cana la gură.

- Rahat! Soba pe peleţi nu scoate fum.

- Da. Am cedat şi am fumat o ţigară. Mare scofală! A arătat spre uşă. Dar am făcut-o afară, cât m-am uitat la Scottie prin geam.

- Te descurcai aşa bine. Ce s-a întâmplat?

încă nu se uita la mine, ci privea drept înainte.

- Ceva omenesc, cred.

Atunci mi-a atras atentia ceva aflat în fata lui: bu-
căţi de hârtie rupte J adunate peste... J jurnalul meu.

Un val de adrenalină m-a străbătut.

- De ce ai tu aia?
- Se pare că este jurnalul tău.
- Văd şi eu asta. Inima a început să îmi bubuie. Mi-ai cotrobăit prin cameră?

M-a săgetat cu privirea.

- Gândeşte, Carly! Din cei doi bărbaţi din casa asta, care-i cel mai probabil să-ţi cotrobăie prin cameră?
- Trebuia să-l supraveghez! cât eram la salon! am ţipat.
- Doamne fereşte să mă pis şi eu în linişte. Nu-i destul că fac duş cu el acum? Să mă tragă şi de coaie?

Aş fi vrut să râd, dar momentul era departe de a fi amuzant.

- Carnetul este portocaliu, ca husa de la ¡Padul lui. Probabil i-a atras atenţia. Sertarul de lângă patul tău era deschis, deci e clar că a intrat. Bănuiesc că acolo îl ţii. Recunosc că l-am mai lăsat prin camera ta – şi tu o faci uneori. M-am dus să îl verific, să mă asigur că nu făcea prostii, şi am găsit paginile alea împrăştiate.

O venă îi zvâcnea la gât.

Josh era furios. De ce? Eu ar fi trebuit să fiu cea furioasă.

- Le-ai citit?
- Am văzut doar ce era scris pe paginile rupte. N- am citit altceva după ce mi-am dat seama ce naiba era.

„Asta nu-i bine.” începând să transpir, l-am întrebat:

- Dar cât de mult ai văzut?

S-a ridicat de pe locul lui şi s-a apropiat lent de mine. Cu fiecare pas făcut spre mine, eu făceam unul în spate. Când n-am mai avut unde să ne ducem, şi-a pus braţele de o parte şi de alta a mea, sprijinindu-se de perete cu mâinile. Şi eu

am uitat să respir.

„Teamă. Excitare. Ruşine.” Simţeam de toate acum. Fiecare emoţie m-a lovit dintr-odată.

Respiraţia lui căJdea pe faţa mea.

- Cât am văzut? A făcut o pauză. Suficient cât să ştiu că mă consideri un porc malefic.

„Oh! Nu.” Acum, furia lui avea sens.

Când s-a îndepărtat, m-am dus la paginile rupte de pe masă şi le-am frunzărit.

- Este ultima, ca să ştii, mi-a zis.

Am citit ce scrisesem seara trecută.

Acum, sunt jenată. Mă holbam la Josh în timp ce el făcea sport şi m-a surprins. Porcul malefic mi-a făcut observaţie! Dar, mai rău, ce fel de femeie se uită la cel mai bun prieten al logodnicului ei mort? Probabil am mare nevoie de sex. Nu-i vorba despre Josh. Ştiu asta. Este un bărbat foarte atrăgător, dar nu-i despre el. Sunt doar singură. Şi cred că, brusc, mă loveşte asta. Dar mă simt atât de al naibii de vinovată.

M-am uitat la hârtie, incapabilă să privesc în ochii lui.

- Te simţi vinovată pentru că mă consideri atrăgător?

Primul instinct a fost să neg că mi se părea atrăgător, dar scrisesem clar asta. N-aveam cum să retractez.

Am ridicat într-un final privirea.

- Normal că mă simt vinovată. Este greşit.

- Nu-i nimic greşit la atracţia fizică. Este ceva natural şi automat. Şi-a trecut o mână prin păr. Dar greşit este... felul în care eu te-am făcut să te simţi fiindcă te uitai la mine. Doar făceam mişto de tine.

Şi-a fixat ochii în ai mei. De fapt, îmi plăcea[1] cum te uitai la mine. Deci şi eu sunt un pic dus, vezi? Şi îmi place şi să te provoc şi să te tachinez, deci poate sunt un pic cam idiot – şi un porc, cum spui tu. A oftat. îmi pare rău că te-am făcut să te

simţi jenată! Şi nu eşti singura care în ultima vreme se simte vinovată. A clătinat din cap. în majoritatea zilelor, mă simt vinovat chiar şi pentru că sunt în viaţă.

- De aia ai fumat – pentru că ai văzut ce am scris. Te-a supărat.

- Poate, a zis, întorcându-se la locul lui. M-a făcut să înţeleg că mă consideri o persoană oribilă. Dar eram supărat pe mine înainte să văd ce ai scris – pentru că te-ai purtat ciudat cu mine, chiar dacă credeai că te prefăcea! că nu s-a întâmplat nimic.

„Şi uite cum se duce potenţialul meu actoricesc.”

- în ciuda a ceea ce am scris în acel jurnal sub impulsul de moment al ruşinii mele, nu te cred îngrozitor. Nici nu consider că eşti un porc malefic. Dar ai şi tu momentele tale. în ultima vreme, le avem amândoi. Am oftat prelung, simţindu-mă tensionată. Dacă aş fuma, acum aş lua şi eu o ţigară. Am scos un scaun şi m-am aşezat vizavi de el. Sunt încuiată

în casa asta de prea mult timp. Apropo de asta, întruna din seri o să ies cu fata asta pe care am cunoscut-o azi – o seară de fete.

- Uită-te la tine, începi să ai o viaţă!

A rânjit.

- încerc.

A încuviinţat din cap.

- O să îl supraveghez eu pe Scottie cât ieşi... imediat ce mă întorc.

- Să te întorci? Am făcut ochii mari. Unde pleci?

- Voiam să-ţi spun astăzi când veneai acasă. Trebuie să merg pentru câteva zile în Chicago.

Muşchii mi s-au încordat.

- Oh... s-a întâmplat ceva?
- Trebuie să mă văd cu un client nou. Slujba mea este 90% din timp de la distanţă, dar uneori mi se cere să fiu prezent. Ar trebui să fie doar câteva zile. O să mă întorc înainte de următorul weekend. Şi apoi poţi să ieşi.
- Bine... păi, mulţumesc că mi-ai zis!

Era amuzant că într-o vreme crezusem că puteam face asta de una singură. Acum, nu ştiam cum aveam să o scot la capăt câteva zile fără Josh. Dar nu aş fi recunoscut niciodată asta cu glas tare.

- O să te descurci, mi-a zis. în cel mai rău caz, Abe este chiar lângă.

Fluturând dintr-o mână, m-am prefăcut încrezătoare.

- Da. O să mă descurc. Nici o grijă!

în acea seară, nici eu, nici Josh n-am mai zis nimic despre ce scrisesem în jurnal. Dar eu nu aveam să trec aşa uşor peste asta. Probabil avea să mă bântuie când domnul Hyde urma să decidă să îşi facă din nou apariţia într-o zi.

în dimineaţa următoare, Josh plecase deja spre aeroport când m-am trezit eu. Scottie dormea încă şi casa era straniu de tăcută. Asa ar fi fost dacă Josh

J

n-ar fi apărut în acea primă zi? La un moment dat, asta îmi dorisem – să fiu lăsată singură aici, ca să am grijă de Scottie, să greşesc fără public. Dar acum detestam asta. Abia plecase şi eu deja număram minutele până când Josh avea să se întoarcă din Chicago.

Când m-am dus să îmi iau o cană, am observat un bilet pe blat.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Este ciudat că una dintre chestiile mele preferate de mâncat este baconul? Ştii tu, ţinând cont că-s un porc. Asta mă face canibal? Glumesc, Carly. (Serios.) Ne vedem peste câteva zile!

Când am deschis sertarul să iau o capsulă de

cafea, mai era un bilet.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

I-ai zis lui Bubba ce dobitoc am fost, nu-i aşa? De dimineaţă, mi-a lăsat o surpriză în bucătărie şi am călcat în ea. N-a mai făcut niciodată asta.

J

L-ai dresat bine, Dovlecel. Glumesc din nou. Nu cu rahatul de câine însă. Din păcate, asta chiar s-a întâmplat.

în timp ce îmi pregăteam cafeaua, am zâmbit când căscam. Dar, când am deschis frigiderul pentru a lua lapte pentru cafea, am găsit un alt bilet lipit de cutie.

La ăsta aproape că mi-a stat inima.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Faţa ta este frumoasă. îmi pare rău că te-am făcut vreodată să ai îndoieli în privinţa asta!

CAPITOLUL 9

JOSH

După o altă zi la birou, m-am dus la barul Piccadilly din centrul oraşului Chicago cu nişte prieteni de la muncă. Mintea însă mi se tot îndrepta spre Woodsboro şi anume la ce se întâmpla acolo cu Carly.

în noaptea anterioară plecării mele spre

Chicago, auzisem un sunet straniu venind din camera ei după ce se dusese la culcare. Era Brad. Vocea lui. La început, crezusem că halucinez. Dar apoi îmi dădusem seama că ea reda unul dintre vechile lui mesaje vocale. îmi lipisem urechea de uşa ei ca să ascult şi aproape cedasem. Mă lovise în stomac şi de atunci nu mă putusem gândi la altele.

Avusesem şi un schimb de replici destul de încins cu ea cu privire la jurnal. Nu ratasem nici modul în care i se tăiase respiraţia când o lipisem de zid. Aşa că, da, bănuiesc că existau mai multe motive pentru care mă gândeam doar la acea noapte.

M-am întrebat cum rezista după primele câteva zile singură cu Scottie. l-am trimis un mesaj din bar.

Josh: *Totul în regulă acolo?*

Mi-a răspuns imediat.

Carly: Păi, tocmai am făcut duş cu Scottie. Aşa că asta e.
„Oh, rahat!”

Josh: *Um... cum naiba ai reuşit asta?*

Carly: *S-a obişnuit aşa mult să facă duş cu tine, încât n-am put să-l bag în baie decât când am intrat cu el. Mi-am pus costumul de baie.*

„Fir-ar! Ce imagine!”

Josh: *Felicitări pentru improvizaţie, Dovlecel!*

Carly: *Măcar am o soluţie dacă nu te întorci.*

Josh: *Dacă ai de gând să porţi costumul de baie prin casă, clar mă întorc.*

Imediat am regretat asta. Flirtam prea mult, chiar dacă era doar o glumă. Alcoolul mă făcea îndrăzneţ.
J

Josh: *Glumesc, desigur. Dar aşa ai vrut să te asiguri că mă întorc?*

Carly: *Nu-mi pot imagina că ai mai vrea să te întorci după ce ai gustat din nou libertatea.*

Asta era ciudăţenia. Că îmi era dor să fiu în casă cu Carly şi cu Scottie – şi cu afurisitul de

câine. începeam să mă simt acasă, în vreme ce asta – să ies într-un bar rece – mi se părea ceva străin. Senti- meritul ăsta de a-mi fi dor de un loc era clar ceva nou pentru mine.

Josh: Mă întorc mâine.

Carly: Tare!

Josh: Şi poţi să ieşi în oraş. Deşi, doar ca avertisment, micuţul Woodsboro nu-i aşa palpitant.

Carly: O să fie palpitant simplul fapt că ies. O să-i trimit un mesaj noii mele prietene Lisa, ca să confirm. Probabil vom ieşi sâmbătă seară.

J

Josh: Da. Când vrei.

Carly: Cum este să fii înapoi în Chicago?

Josh: Un pic ciudat. Dar mă bucur de patul meu.

Carly: Sunt convinsă!

Josh: Ce face câinele?

Carly: încă-i aici.

Josh: Fir-ar, speram să nu mai fie până mă întorc.

Carly: Nu vorbeşti serios.

Josh: Ai dreptate. încep să mă obişnuiesc cu el. N-am crezut niciodată că o să spun asta.

Carly: îi este dor de tine.

Josh: îi este dor de piciorul meu.

Carly: LOL

Josh: *Singura acţiune de care am parte În ultima vreme. Deci poate ar trebui să apreciez.*

Cele trei puncte s-au mişcat neobişnuit de mult.

Carly: *Nimic în Chicago? Sunt surprinsă.*

Josh: *Dar tu ce crezi, cobor din avion şi am o*

femeie la dispoziţie ?

Carly: *Poate aşa mi-am imaginat viaţa ta.*

Josh: *M-am distrat de-a lungul anilor. Dar nu aşa sălbatic precum /!/ imaginezi tu.*

Carly: *Ai zis tu că lucrurile s-au schimbat după moartea lui Brad. Ţi-ai pierdut interesul sau ceva?*

Mi se învârtea un pic capul. Deja băusem cam mult, dar oricum am tastat cuvintele.

Josh: Totul s-a schimbat după ce a murit Brad, Dovlecel. Totul.

Carly: Ştiu.

Josh: Şi am început să îmi dau seama că ceea ce luam eu drept distracţie era probabil o cale de a-mi masca alte probleme. Dar asta-i o discuţie pentru altă zi.

Carly: Eşti mai uman decât crezi, Mathers.

Josh: Ce eram înainte, o primată?

Josh: Stai... un porc?

Carly: *Nu, LOL. Dar este drăguţ să văd că există cineva care înţelege prin ce am trecut.*

Am simţit un junghi în piept.

Josh: *Asta-i o conversaţie prea profundă de purtat în mijlocul unui bar aglomerat. Mai sunt şi un pic beat, deci probabil ar trebui să nu îţi mai trimit mesaje înainte să mă apuc să îţi spun secrete sau cine ştie ce prostii.*

Carly: *Nu conduci, nu?*

Josh: *Nu. Iau un taxi.*

Carly: *Bine. Ai grijă!*

Josh: *Da, mamă.*

Carly: *Asta-i un pic deranjant, să ştii, după ce mi-ai zis despre poza care îţi amintea de ea.*

„Rahat!”

Josh: Nu m-am referit la asta.

Carly: Bine.

Josh: Salută-I pe Scottie din partea mea!

Carly: *Aşa fac.*

- îi trimiţi mesaje unei femei? m-a întrebat amicul meu.

Am tresărit.

- Nu. De ce ai crede asta?
- Zâmbeai. Aşa că am presupus că da.

Am aşezat telefonul cu faţa în jos, un pic dezamăgit de mine.

-Da?

-Da.

Jordan era prietenul meu de la muncă şi cel mai apropiat prieten în Chicago. Nu îi spusesem încă despre prezenţa lui Carly în Woodsboro şi aranjamentul nostru locativ. Credea că am grijă de Scottie de unul singur, cum fusese planul original.

- Verificam doar cum stau lucrurile în Woodsboro, am zis.

- Nu-mi vine să cred că stai acolo.

Am luat o înghiţitură din băutura mea.

- Nu-i asa rău.
- Serios? îti era teamă să te duci...

- Aşa este. Dar a fost în regulă.

- Cine-i cu băiatul ăla cât nu eşti acolo? Mătuşa lui?

Nu voiam să îi dau detalii.

- Este o poveste mai lungă.

El a insistat:

- Am timp.

- De fapt, logodnica lui Brad este cu el. Locuieşte cu noi şi mă ajută.

- Uau! Ochii i-au ieşit practic din orbite. Cum s-a întâmplat asta?

- Amândoi am avut aceeaşi idee şi am crezut că suntem persoana potrivită pentru asta. Am apărut cam în acelaşi timp şi ne-am cerut unul altuia să plecăm. Nici unul însă nu s-a mişcat. Apoi ne-am dat seama amândoi de cât de greu era şi am hotărât să rămânem şi să ne ajutăm.

Jordan încă procesa.

- Stai... locuieşti cu ea?

-Da.

Am mai luat o înghiţitură din băutura mea.

- Asta-i fata de care nu ti-a plăcut niciodată, corect?

Am simţit un iz amar în gât.

- N-am cunoscut-o, de fapt, niciodată.
- Şi acum?

Am învârtit gheaţa cu paiul.

- Ca să fiu sincer... mi se pare grozavă. Avem momentele noastre când ne ciondănim, dar îmi cam plac. Trece timpul mai repede.
- Ce nebunie! Te-ai ascuns de mine.
- Nu-i chiar o nebunie. Asa au mers lucrurile.
- Felul în care zâmbeai când îi trimitea! mesaje... Eşti sigur că nu este nimic acolo?

Simţind un val de energie nervoasă, am clătinat din cap.

- Nu, normal că nu. Lucrurile nu stau aşa.
- Nu te judec dacă s-a întâmplat ceva, să ştii.
- Nu s-a întâmplat! m-am răstit.
- Nu eşti atras de ea?
- Asta-i ¡relevant. Nu i-aş putea face asta lui Brad nici dacă as fi.
- Brad nu mai este aici, Josh.

Declaraţia lui m-a lovit în piept.

- Ba este. Am arătat spre inima mea. Este aici. Am arătat spre capul meu. Şi aici. Deci nu.

Am simţit că transpir. în ultimele zile, de când o surprinsesem pe Carly holbându-se la mine, gându

rile îmi goneau prin cap. La fel şi vinovăţia. Era suficient de rău că noaptea trecută mă trezisem cu o erecţie şi lac de sudoare după un vis colorat în care i-o trăgeam cu furie pe la spate în timp ce o ţineam de părul lung, blond. Ştiam că nu aş acţiona mânat de impuls, dar gândurile erau acolo – un exemplu perfect al motivului pentru care mă oferisem să vin aici, deşi nu era necesar. Aş fi putut să evit venirea. Dar aveam nevoie de o pauză de la acea tensiune.

- Pot să-ţi respect sentimentele pentru Brad, a zis Jordan. Dar sunt curios – adică, dacă locuieşti cu ea şi există o atracţie reciprocă acolo, trebuie să fie greu. Să locuieşti în mijlocul pădurii cu o femeie atrăgătoare? Nu poţi să-mi spui că limitele nu devin un pic neclare.

La cum îl ştiam pe Jordan, avea să insiste până când afla totul de la mine. Asa că am hotărât să îi uşurez treaba.

- Am avut o situaţie jenantă care a fost doar din vina mea.

Am rontăit nişte gheată.

- Ce s-a întâmplat?

l-am detaliat incidentul cu jurnalul şi ce anume l-a declanşat.

- Probabil te crede cel mai mare nesimţit, a zis amuzat.

Am chicotit.

- Asta a crezut mult timp despre mine. Deci nimic nou. Bănuiesc că doar i-am confirmat.

- Nu vrea să te dorească... A rânjit. Dar te doreşte.

- Carly nu mă doreşte. Crede-mă! Doar mă consideră atrăgător. Asta nu înseamnă nimic.

- Sigur. Spune-ţi asta! A râs. Nu-mi pot imagina cât de tensionate trebuie să fi fost

lucrurile după asta.

- Au fost până am venit încoace. Cred că amândoi aveam nevoie de o pauză, aşa că plecarea asta a picat la tanc. Chiar dacă-i doar pentru câteva zile.
- Păi, atunci... Şi-a pus mâna pe umărul meu. Ar trebui să profităm la maximum de timpul tău aici. Hai să mergem în club!

Jordan ar fi folosit orice scuză pentru a continua distracţia. Clubul Ivy era locul lui preferat pentru a bea ceva. Eu deja simţeam că băusem cam mult, dar...

- Da. Sigur. De ce nu? Este ultima mea noapte.

Când am ajuns în club, am continuat să mă simt prost dispus în timp ce consumam o altă băutură şi mă prefăceam interesat de femeia care începuse o conversaţie cu mine. Dar ştiam că în noaptea asta aveam să plec singur acasă. Şi asta era în regulă.

În drumul spre casă, am observat că ratasem un alt mesaj de la Carly.

Carly: *Noapte bună, Josh!*

M-am simţit prost că probabil crezuse că alese- sem să o ignor. Dar nu voiam să o trezesc răspun- zându-i la mesaj în miezul nopţii.

M-am uitat câteva secunde la telefon, gândindu- mă la faptul că se deranjase să îmi trimită un mesaj de noapte bună. Nu primeam genul ăsta de mesaje în mod regulat. Să trimiţi cuiva un mesaj chiar înainte să te culci însemna că unul dintre ultimele gânduri ale persoanei fusese legat de tine. Asta mă făcea să mă simt... nevrednic de acest tratament. Dar şi

[1]

bine – cald pe interior într-un fel în care nu eram obişnuit. Ştiam că nu puteam să fim mai mult decât prieteni, dar tot m-am scăldat în acel

sentiment un moment. Oricât de incomod mă făcea să mă simt situaţia asta, abia aşteptam să mă întorc în Woods- boro.

CAPITOLUL 10

JOSH

în seara următoare, Carly a sărit practic de pe canapea când am intrat în casă.

- Josh! A venit în fugă să mă întâmpine. Te-ai întors devreme.

- Da. Mi-am lăsat geanta pe podea. La muncă am terminat mai repede decât am anticipat, aşa că am luat un zbor mai devreme.

Avea un zâmbet imens pe faţă.

- Nu mă bucur că eşti aici ca să mă înlocuiesti sau

J 5

ceva de genul.

- Deloc, l-am făcut cu ochiul şi m-am aplecat să mângâi câinele, care se învârtea în jurul meu după atenţie. Bună, Bubba! Iubiţelul tău s-a întors.

Apoi m-am dus la canapea şi m-am aşezat, cuprinzându-l în braţe pe Scottie. Nu prea reacţionase când intrasem.

- Ţi-a fost dor de mine, amice?

O voce automată din ¡Padul lui Scottie a zis:

- Vreau să fac baie.

Apăsase pe iconiţa cu baia din aplicaţia lui cu imagini.

Carly a râs.

- Cred că-i este dor de dusurile voastre de băieţi

, J

goi.

- Oh, fac pariu că o să-i fie mai dor de duşurile cu tine în costum de baie.

Carly s-a înroşit şi şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

- Fac paste fără gluten şi sosul ăla care-ţi place. Ti-e foame?

J

„Fir-ar!” Dacă îmi era foame. întrebarea ei mi-a amintit de visul pe care îl avusesem noaptea trecută, în care eu i-o trăgeam în vreme ce ea îmi spunea porc malefic şi mă trăgea de păr. Şi, sigur, asta doar confirma că eram cu adevărat un porc malefic fiindcă aveam asemenea fantezii cu femeia lui Brad. Mă simţeam ca un nenorocit.

Mi-am dres vocea.

- De fapt, mor de foame. Mulţumesc! în ultimele zile n-am mâncat decât sendvisuri cu unt de arahide

şi am băut alcool.

- Sună... hrănitor.

A chicotit.

M-am uitat o clipă la ea. Carly avea sos pe bluza ei albă şi părul îi era ciufulit, dar tot arăta uluitor de frumoasă – cumva şi mai frumoasă decât înainte să plec. Pentru o clipă, mi-am imaginat o lume în care veneam acasă la această femeie, o ridicam pe blat şi o sărutam apăsat. O lume în care ea nu fusese iubirea vieţii celui mai bun prieten al meu.

„Scoate-ţi gândurile astea din cap, Josh!”

Ştiam o metodă sigură să pun capăt unor asemenea gânduri – să-l menţionez pe Brad.

- în noaptea de dinainte să plec... îl ascultai pe Brad.

Am înghiţit în sec. Carly a încremenit.

- De unde ştii?
- l-am auzit vocea din camera ta.

Obrajii i s-au înroşit.

- Era un mesaj vocal.
- Ştiu. Mi-am dat seama. Am scărpinat urechile câinelui. O faci des?
- Uneori, îmi aduce alinare. Mereu m-a susţinut. Şi, când îi aud vocea, îmi aduc aminte cum mă simţeam când eram iubită. Mă simt

foarte norocoasă că am mesajele alea vocale.

- Eu n-am salvat nici un mesaj vocal de la el. Nu sunt sigur de ce. Bănuiesc că mereu ne scriam. Dar a fost drăguţ să îl aud din nou.

A venit la mine şi m-a prins de mânecă.

- Poţi să le asculţi oricând vrei.

I-am zâmbit trist.

- Mulţumesc!

Carly părea gata să plângă. Şi-a dres vocea.

- Deci cum a mers călătoria ta?

- Bine. Dar, după cum ţi-am zis înainte, mi s-a părut un pic ciudat să fiu acolo – parcă eram un peşte pe uscat în propria viaţă.

- Sunt sigură că şi eu m-as simţi la fel dacă as fi acum în California.

- A fost ciudat să am tot timpul ăla liber – chiar şi cu munca. Nu mai eram răspunzător de altcineva. Nu ştiam ce să fac cu mine.

- Pot să-mi imaginez.

- Mi-a cam fost dor să fiu aici, am recunoscut.

Ea a înclinat uşor capul.

- Serios...

- Da, serios, am zis.

- Păi, este un loc palpitant, m-a tachinat.

Un ciocănit zgomotos ne-a întrerupt conversaţia.

Când am deschis uşa, în faţa noastră era un ofiţer de poliţie.

Mâinile mi s-au tensionat.

- Pot să vă ajut?

- O caut pe Carly Garber.

„Ce naiba?”

- Eu sunt, a zis ea din spatele meu.

- Ofiţer Allan Spencer, de la Poliţia din Woodsbo- ro. Se pare că l-am găsit, în sfârşit, pe proprietarul câinelui pe care îl aveţi aici.

„Oh, rahat!”

- Poftim? Lui Carly i-a picat faţa. Sunteţi sigur?
- Da. Se pare că îi aparţine unei femei de aici care suferă de dementă. O cheamă Heidi Donahue. Lo- cuieşte pe Wilson Road. L-a scos la plimbare în toiul nopţii şi nu îşi amintea ce s-a întâmplat. Fata ei îl caută de atunci. Se pare că doamna Donahue i-a spus abia recent despre dispariţia câinelui, de aici întârzierea.

Ne-a arătat o poză. Carly a luat poza de la el şi a examinat-o.

- Uau! Bine. Da. Clar este Bubba. A ridicat privirea la ofiţer. Cum îl cheamă? Stiti?

- Hank.

Mi-am înăbuşit râsul.

- Hank?

Carly s-a uitat la mine. Nu îmi dădeam seama dacă îi venea să râdă sau să plângă.

- Hank, a şoptit.

- îmi pare rău, Carly! am murmurat.

- Trebuie să-l duceţi înapoi acum? l-a întrebat pe ofiţer.

- J îmi pare rău, doamnă, dar da.

Carly s-a dus la canapea, unde stătea Bubba. Şi-a îngropat faţa în blana lui.

- Trebuie să te duci acasă, Bub... Hank. N-am ştiut că te cheamă aşa. îmi pare rău!

- Vă las să vă luaţi la revedere de la el, a zis ofiţerul. O să fiu afară.

Ochii lui Carly s-au umplut de lacrimi când a cuprins câinele în braţe. Ceream prea mult universului să îi permită acestei femei să păstreze singurul lucru care părea să o facă fericită? Nu că ar fi trebuit să găzduim un câine dispărut, dar Carly muncise din greu aici ca să ne facă fericiţi. Merita bucuria pe care i-o adusese câinele ăsta în puţinul timp de când era aici. Nu pierduse destule în viaţa ei? Acum, tre-

buia să îsi ia rămas-bun şi de la el.

„Este oficial. Mă transform într-un adevărat tont de când sunt aici.”

Şi-a sters nasul.

- Scottie, spune-i la revedere! Bubba trebuie să plece.

Scottie se balansa înainte şi înapoi, părând să nu aibă habar de situaţie. îsi ţinea iPadul la ureche şi asculta muzică. Probabil era bine să nu îţi pese, ţinând cont de circumstanţele triste. Uneori, îl invidiam.

M-am aşezat pe canapea de partea cealaltă a câinelui.

- La revedere, Bubba! O să-mi fie dor de frecările tale superspeciale de piciorul meu, am adăugat, ma- sându-l în spatele urechilor.

Câinele s-a aplecat şi m-a lins pe nas. Respiraţia îi mirosea a biscuiţi.

- Du-l tu afară, Josh! a zis Carly, ridicându-se brusc.

M-am ridicat.

- Eşti sigură?

- Da. Se plimba agitată, ştergându-se la ochi. Nu pot să-mi mai iau o dată rămas-bun.

Am încuviinţat din cap.

- Bine.

După ce i l-am dat pe Bubba ofiţerului de afară, l- am privit cum punea câinele pe bancheta din spate a maşinii. Bubba-Hank se uita la mine pe geam. Părea neajutorat. Aveam lacrimi în ochi acum din cauza câinelui. „Fir-ar să fie!” Am fluturat mâna la el şi am privit cum maşina se îndepărta. Mă transformasem într-un fătălău de când revenisem în Woodsbo- ro.

Când m-am întors în casă, Carly stătea pe canapea lângă Scottie, părând posacă.

S-a ridicat şi eu m-am dus la ea, îmbrătisând-o

şi trăgând-o spre mine.

Am vorbit în părul ei:

- îmi pare rău!

Pieptul mi s-a strâns în timp ce mă luptam cu senzaţia dată de faptul că o ţineam în braţe. Nu mă gândisem la asta. Doar mi se păruse lucrul firesc de făcut. Dar felul în care corpul meu reacţionase doar îmi confirma cele mai groaznice temeri.

S-a uitat la mine.

- Nu-mi vine să cred că nu mai este.

M-am dat în spate.

- Mereu vom avea amintiri frumoase cu Bubba- Hank. Adică ce am fi făcut cu el când ar fi trebuit să plecăm?
- Aveam de gând să îl iau în California cu mine, a zis.

La naiba, era aşa dulce. Ar fi trebuit să ştiu.

- Ai fost o bună stăpână de câine, Dovlecel! Am zâmbit. De ce nu-ti iei un câine când te întorci?
- Probabil aşa voi face. Inspirând adânc, Carly a ridicat privirea la mine. Nu miroşi a fum. Acum mi- am dat seama.
- Am rezistat tot timpul cât am fost plecat.

A zâmbit.

- Bun.

Ochii mi-au picat pe buzele ei şi m-am forţat să îi ridic. „N-ai nici un drept la asta, Josh. Ia-ţi ochii de la ea!”

Şi-a dres vocea.

- Ar trebui să mâncăm.
- Da. Am încuviinţat din cap. Hai la masă!

L-am instalat pe Scottie cu puiul lui şi desertul perfect aliniat şi ne-am aşezat şi noi la masă. Carly a pregătit două farfurii de paste fără gluten cu sos în timp ce eu am turnat vin roşu în

două pahare.

După ce am terminat cina, am luat farfuriile goale înainte ca ea să apuce să o facă şi le-am dus la chiuvetă.

- Astăzi ai făcut dus? am întrebat-o.
- De ce? A ridicat din sprâncene. Miros urât?
- Nu. Am chicotit. Mă întrebam dacă vrei să faci un dus liniştită.
- De fapt, chiar am amânat, în speranţa că o să pot face un duş singură în seara asta.
- De ce nu te duci să te relaxezi şi să faci un dus lung? Ne spălăm şi noi după aceea.
- Sună divin.

Şi-a dat ochii peste cap. Penisul meu a zvâcnit. „Fir-ar să fie!” Mişcarea aia a ochilor ei... „încetează!”

- Du-te! am îndemnat-o. „Du-te, te rog!” Trebuie să curăţ.

S-a luminat la faţă.

- Eşti sigur?

-Da.

După ce Carly a dispărut în baie, am observat că scrisese ceva pe un carnet aflat lângă chiuvetă.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Sunt mândră de tine că n-ai fumat.

Rânjind, m-am dus la Scottie, care încă stătea la masă.

- Probabil ţi-au plăcut duşurile alea în costume de baie cât am fost plecat, huh, drace? Probabil îţi doreşti să plec din nou, nu-i aşa? Am clătinat din cap. Brad ne-ar lua capetele amândurora dacă ar şti o parte dintre lucrurile care se petrec pe aici în ultima vreme.

Scottie a ţipat, de parcă era de acord, deşi eram destul de sigur că reacţiona la biscuiţelul lui.

Cam pe când am terminat eu de umplut maşina de spălat vasele, de curăţat manual tigăile şi de şters hiaturile, Carly a ieşit din baie.

Am aruncat cârpa de vase peste umăr.

- Ce rapidă ai fost!

- A fost foarte bine. Mulţumesc! Şi-a trecut o mână
prin părul ud. încă J eşti 5 de acord să-l supraveghez! mâine-seară?

Aproape că uitasem despre planurile ei de a ieşi cu acea nouă prietenă a ei.

- Sigur. Ştii unde te duci?

A înclinat capul.

- La The Bar?

„Grozav!” Era un loc de agăţat.

- îl ştiu bine. Nu prea sunt multe opţiuni în Woods- boro. Dar au muzică live bună.

- Şi ăla-i numele de fapt – The Bar?

- Da. Foarte original, corect?

De doar cinci minute va fi nevoie ca să se dea careva la Carly acolo.

- Ar trebui să ieşi şi tu... într-o seară săptămâna viitoare sau când vrei, mi-a sugerat.

- Poate. N-am mai stat cu fraţii mei de ceva timp.

- îmi imaginez că o ieşire în oraş în Woodsboro este mult mai diferită pentru tine decât pentru mine, a zis. Probabil e ciudat să te întâlneşti cu toti oame-
nii ăştia pe care îi ştii de când... J J

Am încuviinţat din cap.

- Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-am ieşit încă. Nu mă grăbesc.

- Pot să înţeleg. Ea a oftat. Dacă mă întâlnesc cu un cunoscut la magazin, mă întorc în direcţia cealaltă în loc să mă îndrept spre acel om.

- Fac pariu că asta ţi-ai dorit să faci când am apărut eu aici în acea primă zi.
- Doamne, da!

Am râs.

L-am dus pe Scottie în baie pentru duş, apoi l-am ajutat să se îmbrace înainte de a mă schimba în hainele de seară. Clar avea să îmi fie dor de patul meu din Chicago în noaptea asta.

Când eu şi Scottie ne-am întors în camera de zi, Carly stătea pe canapea cu picioarele ridicate. Degetele ei delicate erau date cu ojă roşie. Probabil că ochii mi-au zăbovit un pic cam prea mult pe degete.

- Te-ai mai uitat la DVD-uri cât am fost plecat? am întrebat-o.
- Nu. Te-am aşteptat. S-a ridicat. Vrei să ne uităm la unul acum?
- Sigur.

M-am aşezat lângă Scottie, care a început imediat să se joace pe iPadul lui.

Carly a băgat un alt DVD în player. Era o filmare de când Brad era acasă de Crăciun. Părea să fie de acum cinci ani, dacă era să ghicesc – deci probabil chiar înainte să o cunoască pe Carly. Cineva îi filma pe Wayne şi pe Brad privindu-l pe Scottie cum îşi deschidea cadourile de Crăciun.

Spre surprinderea mea, Scottie s-a ridicat de la locul lui de pe canapea şi s-a dus la televizor. Probabil a recunoscut vocea lui Wayne. Crezusem că nu era atent, dar mă înşelasem. A pus ambele palme pe ecran şi şi-a lipit cu blândeţe obrazul de sticlă.

Eu şi Carly am încremenit. Eram fără grai. Aşa multe sentimente din Scottie implorau să iasă. Atâtea lucruri pe care el le putea înţelege şi despre care noi nu ştiam. Era deopotrivă trist şi

frumos să îl privim conectându-se cu ceea ce era pe ecran. Nu ştiam dacă avea impresia că ei aveau să se întoarcă sau poate credea că sunt în televizor. Oricum ar fi, era destul de sfâşietor.

Carly s-a mutat lângă mine, cu lacrimi în ochi.

- Nu înţelege de ce au plecat. Nu înţelege moartea. A expirat tremurând. Josh, dacă crede că ei l-au abandonat?

„Fir-ar să fie!” Acum, începeam şi eu să lăcrimez. Am întins mâna şi ea a luat-o.

- Nimic nu-i mai important decât asta – noi să fim aici pentru el acum, a zis.

Vocea îmi era încordată.

- Ştiu.

Când DVD-ul s-a terminat, Scottie a revenit la canapea şi şi-a reluat jocul pe dispozitivul lui de parcă nu se întâmplase nimic.

Dar eu şi Carly n-am trecut aşa uşor peste. Am rămas tăcuţi o vreme, apoi am zis:

- Nu ştiu tu, dar mie mi-ar prinde bine acum nişte îngheţată cu fistic.

- între asta şi pierderea lui Bubba-Hank... S-a ridicat, clătinând din cap. Iau nişte castroane.

- Adu toată cutia! am strigat după ea.

CAPITOLUL 11

CARLY

Sâmbătă am aranjat, în sfârşit, cu terapeuta lui Scottie, Lauren, să ne ducă la sediul agenţiei din oraş. Lorraine fusese de acord să îl supravegheze pe Scottie câteva ore, cât eram noi plecaţi, şi mă simţeam bine. Făceam progrese reale. Dacă ne plăcea locul, urma să îl punem pe Scottie pe lista de aşteptare. Nu erau prea multe opţiuni în Woodsboro şi în jur – de fapt, doar două potenţiale locuri, şi aveam de gând să le vizităm pe ambele. Am discutat că cea mai importantă cerinţă pentru eventuala

casă a lui Scottie era să fie în zonă, ca Lorraine să poată fi prin apropiere dacă se întâmpla vreodată ceva.

După ce am ajuns, Lauren ne-a prezentat lui Julie Wilks, managera locaţiei. Julie ne-a făcut un tur, du- cându-ne din încăpere în încăpere. Ne-a explicat că toţi cei aflaţi acolo aveau propriile dormitoare şi aveau personal prezent 24 de ore din 24.

A gesticulat spre o cameră mare, centrală, cu un televizor montat pe perete.

- Aceasta este camera principală. Deşi de cele mai multe ori cei care locuiesc aici preferă să stea în camerele lor, îi adunăm împreună câteva ore în fiecare seară.
- Majoritatea bărbaţilor care locuiesc aici au autism? am întrebat.
- Acum, avem şase locatari şi cinci dintre ei au autism.
- înţeleg.

Josh s-a scărpinat în bărbie.

- Câţi angajaţi aveţi?
- Sunt trei oameni prezenţi oricând, în permanenţă, în ture diferite.
- Care-i timpul mediu de aşteptare pentru a primi o cameră aici? am întrebat.
- Este greu de zis. De obicei, avem locuri libere doar dacă unul dintre locatari devine problematic şi trebuie mutat sau dacă familia cuiva se mută în alt stat, ceea ce justifică mutarea copilului lor într-un alt azil, altundeva.

Mi s-a răcit sângele.

- Deci poate dura ani...
- Da. A ridicat din umeri. Dar nu se ştie niciodată.

Eu şi Josh ne-am uitat unul la celălalt cu ochii J mari.

Apoi Julie ne-a dus în spate. în mare, locul părea bine întreţinut şi suficient de drăguţ. Proprietatea era destul de sigură, împrejmuită cu gard şi cu încuietori

triple la uşile de acces în clădire. Clar ar fi mai mult loc pentru Scottie decât acasă. Exista o singură problemă: nu era acasă. Şi habar nu aveam cum ar re- acţiona dacă s-ar trezi într-un mediu complet nou, pentru prima dată în viaţa lui.

- Am o întrebare, am zis când am intrat din nou în clădire. Omul nostru are nişte restricţii de dietă foar-

te specifice. De exemplu, la cină este dispus să mănânce un singur tip de pui făcut în casă. Ar exista cineva aici care l-ar putea pregăti pentru el, dacă i- am da instrucţiunile?

A râs şi a clătinat din cap.

- Oh, nu. îmi pare rău! Bucătarul are şi aşa mari bătăi de cap pentru a găsi ceva care să satisfacă nevoile tuturor. N-are cum să facă un alt fel de mâncare doar pentru o persoană. Scottie va trebuie să mănânce orice i se oferă.

Fruntea lui Josh s-a încreţii

- Şi dacă nu mănâncă?

- Bănuiesc că până la urmă va mânca atunci când îi va fi suficient de foame.

- Ne scuzaţi un moment... a zis Josh şi m-a luat deoparte. Şi-a coborât vocea. Nu o să funcţioneze... din câteva motive.

Am încuviinţat din cap.

- Ştiu. Chestia cu puiul şi au zis că au o politică strictă legată de somn, fără electronice după o anumită oră seara. Scottie are nevoie de dispozitivele lui.

Josh şi-a trecut mâna prin păr.

- Eu doar îmi fac griji că nu vom avea de ales. Toate locurile astea ar putea să opereze în acelaşi mod.

După un moment, Julie şi Lauren ni s-au alăturat în hol.

- Este totul în regulă? ne-a întrebat Julie.
- Să vă întreb ceva... M-am întors spre ea. Dacă am avea pe cineva care să îi gătească puiul lui Scot- tie şi să i-l aducă, ar fi în ordine?

Ea a făcut o pauză.

- Nu văd de ce nu. Sunt unii membri ai familiilor care le aduc mâncare din când în când.

Am oftat uşurată.

- Bun. Măcar avem această opţiune.

Cu siguranţă va trebui să vorbim cu Lorraine despre asta, din moment ce ea ar fi singura din zonă care să îi gătească puiul după ce eu şi Josh aveam să revenim în oraşele noastre. La naiba, l-aş face şi eu şi l-aş trimite cu gheaţă carbonică, la nevoie.

După ce am terminat turul, Julie ne-a condus la usa de la intrare.

- Păi, vă mulţumim pentru timp! Chiar apreciem turul.
- A fost plăcerea mea. A zâmbit. Recomandarea mea este să-l treceţi pe lista de aşteptare cât mai repede posibil. S-ar putea să avem un loc liber mai repede decât vă aşteptaţi.
- O să ne gândim la asta, a zis Josh. Mulţumim!

în timp ce stăteam pe trotuar în faţa locului, Lau- ren s-a uitat la noi.

- Ce părere aveţi?
- Este o opţiune, i-am zis, uitându-mă la clădirea din cărămidă. Nu ştiu dacă ceva o să ni se pară perfect potrivit. Nici un loc nu va fi casa lui.
- O să se obişnuiască, ne-a asigurat. Cu toţii se obişnuiesc.

„Pff! Uşor de zis pentru tine.” M-am simţit copleşită când am vizitat locul ăsta.

Probabil Josh mi-a observat expresia când mi-

am întors privirea spre stradă.

Şi-a pus mâna pe braţul meu.

- Eşti bine?

- Da, am mormăit. Mulţumesc că ne-ai adus aici! i-am zis lui Lauren.

- Nici o problemă. Dacă aveţi nevoie de ajutor cu documentele pentru lista de aşteptare, să-mi spuneţi!

- E în regulă. Mulţumesc!

Eu şi Josh am luat-o spre maşina mea când din urma noastră s-a auzit vocea lui Lauren.

- Hei, Josh? Putem să vorbim un pic înainte să pleci?

Am încremenit. „Despre ce să fie vorba?”

S-a întors şi s-a îndreptat spre ea.

- Sigur. Ce s-a întâmplat?

Eu am continuat să merg spre maşina mea. Până la urmă, nu pe mine mă strigase. Şi bănuiam că ştiam de ce, ţinând cont de cum flirtase astăzi cu Josh.

înghiţindu-mi nodul din gât, am rămas lângă maşină, aşteptându-L

Când conversaţia lor rapidă s-a încheiat, Josh a venit în fugă spre mine.

- Vrei să conduc eu? m-a întrebat.

l-am dat cheile.

- Sigur.

Urcând pe locul pasagerului, m-am abţinut să îl întreb ceva despre conversaţia lui. Şi el nu a zis nimic în vreme ce plecam în tăcere.

După vreo cinci minute pe drumul spre casă, curiozitatea mă omora.

Am cedat.

- Deci despre ce a vrut să vorbească Lauren cu tine?

S-a uitat la mine cu un rânjet.

- Tu ai încercat intenţionat să nu întrebi?
- Tu ai încercat intenţionat să mă sâcâi nespunând nimic?

- Poate. A chicotit şi a aşteptat câteva secunde. M-a întrebat dacă vreau să ieşim într-o seară săptămâna asta.

„Eram sigură.”

- Uau! Mi-a crescut temperatura. Destul de îndrăzneaţă.

- Clar este încrezătoare.

Am suflat aer în sus spre păr.

- Ce i-ai răspuns?

Ritmul inimii mi-a crescut.

- l-am spus că săptămâna asta nu-i grozavă pentru mine, poate altă dată.

- Deci ai minţit. Ce-i în neregulă cu săptămâna asta?

- De fapt, săptămâna asta nu-i potrivită pentru mine. Abia m-am întors din Chicago şi n-am chef să- mi ridic moralul pentru o întâlnire.

- Deci ai lua în calcul să ieşi cu ea... am zis amă-
râtă.

A ridicat din umeri.

- Este drăguţă, da. Nu-i vreo chimie ieşită din comun sau ceva, dar n-aş exclude-o.

- Dar ăsta n-ar fi conflict de interese? Pentru că lucrează cu Scottie?

- Bănuiesc că ar putea să fie. Nu-s sigur cine ar observa asta. S-a uitat din nou la mine. Doar dacă nu cumva o faci tu.

- De ce aş face asta? am pufnit.

- Atunci, bănuiesc că nu-i nici o problemă...

- Corect, am murmurat, enervată că îmi fierbea sângele acum.

Dar nu mi-am permis să îmi analizez reacţia. Trebuia să schimb subiectul înainte să aibă sansa să simtă că mă simţeam dezorientată.

- Deci, dacă ar fi să dai o notă casei respective, ce notă i-ai da? l-am întrebat.

- Un 7 înainte să ne spună că Lorraine ar putea să aducă puiul. Un 8 după. Tu?

- Şi eu aş zice un 8. Clar ar trebui să vedem şi cealaltă locaţie din oraş. Deşi bănuiesc că, dacă ambele sunt acceptabile, se va rezuma totul la care din ele are prima loc liber.

După ce ne-am întors acasă, Lorraine a plecat. Scottie părea destul de calm; poate că lucrurile n-ar fi stat asa dacă ar fi ştiut ce tăcuserăm eu şi Josh astăzi.

Restul zilei, tensiunea care se declanşase când Lauren îl invitase în oraş pe Josh a părut a creşte – din cauza mea.

Josh a plecat la magazin să cumpere câteva chestii de care aveam nevoie şi eu nu am fost în stare să îmi ascund dispoziţia răutăcioasă când el mi-a trimis o simplă întrebare.

Josh: *Nu mai au gog osiei fără gluten. Vrei normale?*

Carly: *Brioşe, adică?*

Josh: *Da, normal. De obicei, îmi înţelegi glumele.*

Carly: *Nu-i de mirare că azi eşti cu gândul la gogoşici.*

Josh: *Ce ar trebui să însemne asta?*

Carly: *Probabil ar trebui să-ţi cumperi şi prezervative, şefu’ la gogoşici.*

Josh: *Cineva-i un pic bosumflată la perspectiva unei gogoşici pentru mine?*

Carly: *De ce aş fi bosumflată?*

Josh: *Nu ştiu. Tu să-mi spui. Toată după-amia- za te-ai purtat ciudat, după chestia aia cu Lauren.*

Carly: *Nu-s bosumflată pentru gogoşica ta. Nu fi aşa îngâmfat! Starea mea nu are nimic de a face cu asta.*

Josh: *Bine. Mă rog. Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea despre brioşe.*

Carly: *Care era?*

Josh: *Dacă vrei să-ţi iau normale, pentru că nu au fără gluten.*

Carly: *Oh, nu. Nu te deranja!*

Josh: *Deci fără gogoşici pentru tine. Am înţeles.*

Aruncând telefonul deoparte, am fiert o vreme înainte să încep să mă pregătesc pentru ieşirea cu Lisa.

În timp ce mă schimbam, îmi făceam părul şi mă machiam, am continuat să fiu incredibil de enervată că Lauren îl invitase în oraş pe Josh şi chiar mai enervată pe mine pentru că nu puteam ascunde faptul că mă deranja. Nimic nu scotea mai bine la suprafaţă sentimentele nepotrivite decât vechea gelozie. Exista o singură soluţie şi asta însemna să îmi văd de viaţă în afara acestei case, fix ceea ce aveam de gând să fac în seara asta.

CAPITOLUL 12

CARLY

Barul era un loc destul de interesant, cu muzică live, destule opţiuni cu mâncare îmbibată de ulei în meniu şi un decor rustic din lemn. Pe geamuri se putea vedea traficul de pe Autostrada 106 din apropiere. Când am sosit,

era zgomotos şi plin. Din fericire, am găsit o masă.

Lisa a vorbit peste zgomotul ambiental:

- Este mai aglomerat decât ultima dată când am fost aici.

Eu mă jucam cu paiul.

- Oh, nu ştiam că ai mai fost aici.
- Doar o dată, dar da.

Lisa mi-a povestit că se mutase recent în Woods- boro din Minneapolis, ca să fie mai aproape de sora ei, care se mutase aici cu logodnicul ei în urmă cu câţiva ani. Deşi iniţial Lisa privise mutarea ca pe o aventură, până acum viaţa aici i se părea destul de plictisitoare. Clar nu era cel mai bun loc în care să te afli dacă erai singură.

Era destul de drăguţă şi ar fi trebuit să fiu încântată că ieşisem în oraş, dar mintea mea nu era atentă la conversaţia noastră. Mi-ar fi plăcut să spun că cugetam la îngrijorări legitime, cum ar fi unde avea să ajungă Scottie sau cât aveam să pot trage de veniturile mele limitate şi să continui să am totuşi o viată , J 5 socială. Dar nu. Eu încă fierbeam din cauza faptului că Lauren îl invitase pe Josh în oraş şi că el lua în calcul să se ducă. încercam să îmi spun că mă deranja pentru că era terapeuta lui Scottie, dar ştiam mai bine. Acea stânjeneală deranjantă din piept era gelozie. Nu o mai simţisem din adolescenţă. De ce acum? De ce eram geloasă pe un bărbat cu care nu puteam să fiu vreodată?

- Este destul de drăguţ...

Lisa mi-a întrerupt gândurile.

-Cine?

Ea mi-a arătat cu capul spre bar.

- Tipul de acolo.

M-am întors şi am văzut un bărbat brunet care stă- tea singur pe unul dintre scaune. Purta blugi, o cămaşă în carouri cu mânecile suflecate şi bocanci.

- Bănuiesc.

Câteva minute mai târziu, m-am întors să mă uit din nou şi am descoperit că un alt bărbat brunet i se alăturase. Păreau să aibă spre 30 de ani.

- Cred că tocmai i-am văzut uitându-se încoace, a şoptit Lisa, cu ochii sclipind.

Am ales să ignor asta, cum nu aveam chef de nimic mai mult decât de o seară lejeră cu o prietenă. Dar aşteptările ei păreau să fie un pic diferite.

Din fericire, ne-a sosit mâncarea, ceea ce ne-a distras atenţia, iar eu şi Lisa ne-am văzut de discuţii în timp ce împărţeam o farfurie de nachos.

Dar, înainte să terminăm, cei doi bărbaţi de la bar au venit spre noi.

- Locurile astea sunt ocupate? a întrebat unul din ei.

- Deloc.

Lisa le-a zâmbit cochetă.

Cei doi s-au aşezat pe scaunele libere de la masă.

- Ce faceţi, doamnelor, în seara asta? a întrebat unul din ei.

- Nu rău, voi? am răspuns.

Lisa mi-a aruncat o privire sugestivă. Era chiar entuziasmată de întorsătura de evenimente.

Cel cu bocancii, despre care Lisa zisese că era drăguţ, se aşezase lângă mine. Mi-a întins mâna.

- Eu sunt Neil.

Am acceptat-o.

- Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Carly.

- Eşti căsătorită? m-a întrebat.

-Nu.

- Iubit?

Forţând un zâmbet, am repetat:

- Nu.
- Bine. Nu voiam să fiu nerespectuos.
- Apreciez că ai întrebat.

Ne-am pus pe vorbit şi am început să mă relaxez. S-a dovedit că Neil crescuse în Woodsboro şi con- ducea o companie de construcţii. Discuţia a decurs lejer în timp ce prietenul lui, Rob, vorbea cu Lisa.

Neil era chipeş, cu trăsături clasice. Nu l-aş fi pus la acelaşi nivel de atractivitate ca Brad şi cu Josh, dar aspectul este doar o parte din ecuaţie. Părea să aibă o personalitate plăcută, aşezată şi, cel mai important, ochi blânzi.

Dar, în ciuda faptului că îmi făcea plăcere compania lui, nu mă simţeam în largul meu să îi ofer prea multe informaţii personale. Aşa că am fost destul de vagă cu situaţia mea curentă, divulgând doar că venisem în oraş ca să ajut un prieten cu o problemă personală şi că mă aflam aici doar temporar.

Băieţii ne-au cumpărat un rând de băuturi şi câteva gustări. Petrecerea noastră spontană în patru a continuat în ora următoare.

Telefonul mi-a sunat un pic după ora zece seara. Era un mesaj de la Josh, aşa că m-am scuzat şi m- am dus la baie, ca să nu fiu nepoliticoasă cât îi răspundeam.

Josh: *Jur că nu te-aş deranja dacă n-ar fi mu-sai, dar nu pot să găsesc sub nici o formă chiloţii lui Scottie. De o oră umblă liber.*

Am râs în timp ce tastam.

Carly: *Am spălat o tură azi-dimineaţă. Totul este Împăturit într-un coş ascuns în dulapul din dormitorul meu. N-am vrut să dea iama în haine, cum face uneori. Ştii că-i place să arunce totul prin jur.*

Un minut mai târziu mi-a răspuns.

Josh: Ah! Parcă-i o mină de aur de chiloti aici. Mulţumesc mult!

Carly: Va trebui să scotoceşti până dai de ai lui.

Josh: Bănuiesc că chiloţii tanga negri nu-s ai

lui

Carly: Nu. Ăia-s ai mei.

Josh: *Păi, AU FOST ai tăi. Acum, sunt ai mei.*

înainte să mă gândesc la cum să îi răspund la asta, mi-a scris din nou.

Josh: *Glumesc. Dar de ce mi-am imaginat că Domnişoara Subraţ cu Lămâi Organice poartă chiloti de bunică ?*
f

Ochii mi s-au mărit. „Bleah!”

Carly: *Păi, chiar sunt din bumbac organic, deci...*

Josh: *Ah! Ştiam eu că trebuia să fie ceva ciudat la ei. Deci până şi fundul tău mănâncă organic? Ce pretenţios este micuţul.*

Carly: *Doamne! Eşti nebun.*

Josh: *Ouăle mele sunt fără gluten.*

Carly: *Josh! LMAO*

Josh: *Scuze, sunt cam prost. Probabil am luat- o razna pentru că am ascultat o oră melodia Bennie and the Jets redată invers. O să mă strâng de gât cu chiloţii tăi.*

Carly: *Poţi să-i pui jos acum.*

Josh: *Adică, să-i scot din buzunarul meu?*

Carly: *Ar fi grozav.*

Josh: *Poate o să cunoşti la* The Bar *pe cineva căruia să-i placă chiloţii tăi din bumbac organic.*

Am ezitat.

Carly: *Am cunoscut, de fapt, pe cineva aici. Este drăguţ.*

După asta, Josh n-a mai răspuns. Aşa că am

presupus că nu avea să o mai facă. Dar, la vreo cinci minute după ce m-am întors la masă, telefonul mi-a

sunat din nou. Am aruncat o privire la el ca să citesc mesajul.

Josh: *Păi, asta-i bine. Mă îndoiam că avea sâ dureze mult.*

Gândurile mi s-au blocat pe mesajul lui până mi- am reamintit să îmi îndrept atenţia asupra oamenilor de la masa mea.

în vreme ce ne pregăteam să plecăm, Neil mi-a cerut numărul de telefon.

- Mi-ar plăcea să te mai văd, mi-a zis cu un zâmbet.

Nu găseam un motiv să îl refuz. Ştiam că aveam nevoie de această distragere.

- Sigur. Ar fi grozav!

Mi-a dat telefonul lui şi i-am scris numărul meu.

- Minunat! a zis când i l-am înapoiat. O să te sun săptămâna asta şi poate stabilim ceva pentru wee- kendul viitor, dacă nu eşti prea ocupată?

- N-am nici un plan, deci ar trebui să meargă, i-am zis, deşi va trebui să clarific asta cu Josh.

- Excelent! S-a apropiat şi m-a tras într-o îmbrăţişare delicată. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Carly!

Am apreciat faptul că n-a încercat să mă sărute. Ar fi fost mult prea devreme.

- Şi mie, Neil!

Lisa şi-a îmbrăţişat şi ea partenerul de discuţii şi am privit din faţa barului cum băieţii s-au urcat fiecare în maşina lui. Cumnatul Lisei se oferise să ne ducă în seara asta şi trebuia să sosească din clipă în clipă.

Lisa a ridicat privirea la cerul nopţii şi a oftat.

- Sfinte Sisoe! îţi poţi imagina cum ar fi dacă amândouă ne-am găsit viitorii soţi în noaptea asta?

„Vorbeşte serios?” îmi venea să vomit.

- Uau! Am râs. Cred că-i cam exagerat să ne gândim la aşa ceva. Aşa mult îţi place deja de Rob?
- Sincer? Da, a zis. Ce să nu-ţi placă? Este adorabil şi are un loc de muncă grozav ca inginer. Dar sunt de acord, optimismul meu s-ar putea să fie cam exagerat.
- Doar un pic. l-am făcut cu ochiul. Dar mă bucur că ţi-a plăcut de el.
- Neil este foarte frumuşel şi a părut şi tare de treabă.
- Da. Va trebui să mă văd din nou cu el ca să îmi dau seama de ceea ce simt. Nu cred că poţi să cunoşti pe cineva după doar o întâlnire.

Deşi mi-am amintit că am ştiut exact că Brad era alesul din prima seară când l-am cunoscut. Dar era puţin probabil să se repete genul ăla de conexiune instantanee. Poate de aia ezitam să îl declar pe Neil o partidă. îl comparam cu Brad? Sau, mai rău, ezitarea mea avea de-a face cu sentimentele al naibii de ciudate pe care păream să le am în ultima vreme pentru Josh?

CAPITOLUL 13

JOSH

Nu voiam ca ea să se întoarcă acasă şi să mă vadă treaz, de parcă o aşteptam. Dar nu puteam

nici de al dracului să adorm.

Telefonul mi-a sunat şi m-am gândit că s-ar putea să fie Carly, dar era fratele meu Neil. îi eram dator cu un telefon.

- Salut, frate! am răspuns. Ce mai faci?
- Nu te-am trezit, nu-i aşa?

- Nu. Deloc. Şi am tot vrut să te sun de când m- am întors, dar am fost cam ocupat.
- Ştiu. Mi-a zis Michael. Scottie este o adevărată ȷ belea, nu-i aşa?
- Cu siguranţă.
- Cum merg lucrurile cu fosta lui Brad acolo?
- Ne înţelegem. Ăsta e adevărul.
- Cum o cheamă?
- Carly.

S-a făcut brusc linişte. Pentru un moment, am crezut că apelul s-a întrerupt.

- Ai zis Carly? a întrebat într-un final.
- Da. De ce?
- Cum arată?
- De ce?
- Doar răspunde-mi! mi-a zis.
- Blondă... înălţime medie... foarte drăguţă.

S-a lăsat iar tăcerea.

- Cred că am cunoscut-o în seara asta, mi-a zis.

Ochii mi s-au mărit.

- Ai cunoscut-o pe Carly?
- Da. La The Bar. Ar trebui să ies cu ea weekendul viitor. A expirat. Sfinte Sisoe! Eram în al nouălea cer şi trebuia să vorbesc cu cineva despre ea. De aia te-am sunat.

„Rahat!”

„Rahat!”

„Rahat!”

- Cum naiba nu te-ai prins cine era? Nu fusese

intenţia mea ca vorbele să iasă asa dure. Mi-am în-
dulcit tonul. Nu ţi-a spus ce face în oraş? N-ai pus lucrurile cap la cap?

- Mi-a zis că ajută un prieten. Mi-am dat seama că era reţinută, dar m-am gândit că poate-i doar precaută. Şi nu îmi aminteam numele logodnicei lui Brad, aşa că n-am făcut legătura.

- Nu ai rostit, cumva, numele fratelui tău?

- Nu. A oftat, l-am zis că am crescut în Woodsbo- ro, dar nu i-am menţionat nimic despre familia mea sau asa ceva.
- Măi să fie! am mormăit.
- Ce mică e lumea, nu?
- Da. Chiar că e. Am înghiţit în sec. A fost de acord să iasă cu tine?
- Pari surprins.
- Era doar o întrebare, Neil.
- Da. După cum am zis, posibil weekendul viitor. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să ies cu ea?

Mi-am frământat mintea căutând ceva de zis, dar nu aveam nici un motiv legitim.

- Nu. Adică, este o fată grozavă, i-am răspuns.
- N-ai zis că nu îţi place de logodnica lui Brad? Sunt un pic confuz.

„Nu eşti singurul.”

- Da, aşa credeam. Dar chiar n-aveam motiv pentru asta. N-am apucat să o cunosc până să vină aici.
- Să-i trimit un mesaj acum şi să-i spun cine sunt?
- O să ajungă aici în curând. îi spun eu.
- Să-mi zici cum reacţionează.
- Da, omule. Bine.

După ce am închis, m-am aşezat pe marginea canapelei şi mi-am sprijinit capul în mâini. Ăsta nu era un scenariu pe care să îl fi anticipat – deşi nu era ceva exagerat, ţinând cont de cât de mic era acest oraş. Blestemata asta de situaţie cu mine şi Carly era suficient de complicată şi fără ca ea să iasă cu frate-meu. Dar nu aveam nici un drept să intervin. Carly merita un tip de treabă.

Era dulce-amărui să îl aud pe Neil cât de mult o plăcuse – atât de mult încât mă sunase. Ştiam că ceea ce simţeam era gelozie, dar nu exista

om mai bun decât fratele meu Neil. Era complet opusul meu.

- Nu. A oftat, l-am zis că am crescut în Woodsbo- ro, dar nu i-am menţionat nimic despre familia mea sau asa ceva.

- Măi să fie! am mormăit.

- Ce mică e lumea, nu?

- Da. Chiar că e. Am înghiţit în sec. A fost de acord să iasă cu tine?

- Pari surprins.

- Era doar o întrebare, Neil.

- Da. După cum am zis, posibil weekendul viitor. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să ies cu ea?

Mi-am frământat mintea căutând ceva de zis, dar nu aveam nici un motiv legitim.

- Nu. Adică, este o fată grozavă, i-am răspuns.

- N-ai zis că nu îţi place de logodnica lui Brad? Sunt un pic confuz.

„Nu eşti singurul.”

- Da, aşa credeam. Dar chiar n-aveam motiv pentru asta. N-am apucat să o cunosc până să vină aici.

- Să-i trimit un mesaj acum şi să-i spun cine sunt?

- O să ajungă aici în curând. îi spun eu.

- Să-mi zici cum reacţionează.

- Da, omule. Bine.

După ce am închis, m-am aşezat pe marginea canapelei şi mi-am sprijinit capul în mâini. Ăsta nu era un scenariu pe care să îl fi anticipat – deşi nu era ceva exagerat, ţinând cont de cât de mic era acest oraş. Blestemata asta de situaţie cu mine şi Carly era suficient de complicată şi fără ca ea să iasă cu frate-meu. Dar nu aveam nici un drept să intervin. Carly merita un tip de treabă.

Era dulce-amărui să îl aud pe Neil cât de mult

o plăcuse – atât de mult încât mă sunase. Ştiam că ceea ce simţeam era gelozie, dar nu exista om mai bun decât fratele meu Neil. Era complet opusul meu.

Niciodată nu îşi înşelase iubitele, era mereu respectuos şi îi era cel mai dedicat tatălui nostru dintre noi
toţi. Părea şi cel mai puţin speriat de abandonul mamei noastre. în vreme ce pentru mine ar fi complet nepotrivit să mă dau la Carly, Neil nu avea nici un motiv să se simtă vinovat. El nu fusese cel mai bun prieten al lui Brad. Nu exista nici un conflict de interese. Nu ar merge în iad pentru că ieşea cu ea, cum aş merge eu.

Când s-a deschis uşa, m-am ridicat de pe canapea. „Cam asta a fost cu a nu da de înţeles că o aşteptam să vină."

Carly şi-a pus poşeta pe o masă.

- Hei. Sunt surprinsă că încă eşti treaz.

- Da, păi, oricum stau treaz jumătate de noapte pe salteaua aia de rahat. Mi-am trecut mâna prin păr şi am încercat să par nonşalant. Cum a fost la The Bar?

- A fost chiar bine, de fapt. S-a aşezat pe canapea şi a oftat. Am rămas surprinsă de cât de bună a fost mâncarea. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva într-un bar.

- Da, mâncarea a fost mereu bună acolo.

Am aşteptat să mai spună ceva, dar n-a făcut-o. Carly a închis pur şi simplu ochii şi s-a lăsat pe spate pe canapea. S-a descălţat, dezvăluindu-şi degetele date cu ojă roşie care mereu mă făceau să mă înfierbânt într-un mod ciudat.

- Pari obosită, petrecăreaţo.

- Clar a trecut ora mea de culcare.

A căscat.

- Deci... spune-mi despre tipul ăsta pe care l-ai cunoscut!

Mi-am frământat mâinile. Ea a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

- Păi, încă n-am deliberat. A părut de treabă. Dar nu-l cunosc.
- Este un tip de treabă. Şi poţi să ai încredere în el.

A făcut ochii mari.

- Despre ce vorbeşti?
- Mă refer la Neil.

S-a ridicat şi a rămas cu gura căscată.

- Mi-ai aranjat întâlnirea sau aşa ceva?

La asta am chicotit.

- Da, că am avut o grămadă de timp să-ţi orchestrez o întâlnire cât am fost la vânătoare de chiloti pentru Scottie. Am râs iarăşi. Relaxează-te! N-am avut nimic de-a face cu asta.

Fata i s-a făcut roşie.

- Atunci, de unde-i ştii numele?
- Păi, m-a sunat fratele meu în drum spre casă, să îmi povestească despre noaptea lui în oraş.
  - Fratele tău m-a văzut acolo?
  - Nu, Carly.

„Sfinte Sisoe! Chiar nu se prinde.”

Apoi ea şi-a acoperit gura.

„Bingo!” în sfârşit şi-a dat seama.

- Oh, Doamne! Neil este fratele tău?
- Sigur că este.

A continuat să pună piesele la loc.

- Este cel singur...
- Da. Din fericire, altfel, în noaptea asta, mă duceam la el să îl strâng de gât.

Şi-a sprijinit capul în mâini.

- Prima mea noapte în oraş şi eu îl întâlnesc pe fratele tău? Cât de mic este blestematul ăsta de oraş?
  - Destul de mic.

Carly s-a ridicat şi a început să se plimbe.

- Bine, asta-i tare ciudat, Josh!

Eram de acord, dar am încercat să neg.

- Nu trebuie să fie.
- Bănuiesc că nu? A oftat. Nu ştiu.

- îţi place de el?

M-am pregătit pentru răspunsul ei.

- După cum am spus, abia dacă îl cunosc.

- Neil n-ar face rău nici unei muşte. Este cel mai bun om pe care-l cunosc. Aşa că n-ai nici un motiv să nu ai încredere în el.

- Păi, mulţumesc pentru relatare, deşi trebuie să mă întreb dacă nu eşti un pic părtinitor.

- Nu-mi pasă că-i fratele meu. Dacă ar fi un nemernic, te-aş avertiza să păstrezi distanţa.

- Un nemernic ca tine? m-a tachinat.

- Păi... da.

- Glumesc.

- Ba nu, nu glumeşti.

Expresia i-a devenit serioasă.

- Nu mai cred că eşti un nemernic, Josh. Chiar glumeam.

S-a uitat o clipă la mine în timp ce în aer plutea o stânjenealã.

Mi-am dres vocea.

- Păi, bănuiesc că, dacă ieşi cu Neil weekendul viitor, o să ai nevoie de mine să stau cu Scottie.

- Dacă nu te deranjează. îţi voi întoarce favoarea, desigur.

- De fapt, voiam să îi accept invitaţia lui Lauren pentru weekendul viitor, dar, dacă tu te vezi cu Neil, o să reprogramez.

Carly a deschis gura şi a închis-o de câteva ori.

- Oh... nu mi-am dat seama că voiai într-adevăr să ieşi cu ea.

„Şi pentru mine este o noutate.”

- De ce nu? N-am nimic de pierdut. Nu este ca şi cum s-ar întâmpla prea multe pe aici.

Gâtul i s-a înroşit şi i s-a umplut de pete.

- Păi, dacă lucrurile nu ies, tot va trebui să o

vezi. Bănuiesc că ăsta ar fi un dezavantaj.

- O să trebuiască să mă descurc, corect?

- Da... adică, dacă nu te deranjează situaţia, a zis cu obrajii îmbujoraţi.

- Nimic nu mă afectează.

- Bine, atunci, Domnule Fără Inimă. A coborât privirea la degetele ei de la picioare. Oricum, dacă vrei să ieşi weekendul viitor, este rândul tău, aşa că pot să-i spun lui Neil de weekendul de după.

- Găsim noi o soluţie între vineri şi sâmbătă. Nu trebuie să fie ori unul, ori celălalt.

A încuviinţat din cap şi a căscat din nou.

- Păi, eu sunt epuizată. Mai bine m-aş duce la somn. Că o să ne trezim cu Scottie înainte să ne dăm seama.

- Da. Este târziu. Noapte bună!

- Noapte bună, Josh!

S-a dus în dormitorul ei.

În acea noapte, m-am foit şi m-am răsucit şi pentru prima dată nu a fost salteaua gonflabilă cea care m-a tinut treaz.

CAPITOLUL 14

JOSH

Pentru vineri seară am stabilit o întâlnire cu Lau- ren, iar Carly şi-a făcut planuri cu Neil pentru sâmbătă.

Toată după-amiaza de vineri Carly a fost foarte tăcută. Mi-am dat seama că ieşirea mea cu

Lauren o

J

făcea să se simtă inconfortabil. Dar, pentru că eram un nemernic, tocmai asta era ideea, nu-i aşa? Nu avusesem de gând să iau legătura cu Lauren până să aflu despre Neil şi Carly. Dar aveam nevoie de

distragere. Mă deranja gândul că ea ieşea cu fratele meu. Dar nu era doar asta. Simţeam că începea să aibă sentimente pentru mine. îmi imaginam? Nu puteam să fiu sigur. Dar, dacă bănuielile mele erau adevărate, trebuia să tai răul din rădăcină.

Vineri seara, am ales să mă văd cu Lauren la restaurant, chiar dacă ea se ofense să vină să mă ia. Am împrumutat maşina lui Carly ca să conduc până acolo şi să o scutesc să o vadă pe Lauren. Ştiam că ar fi fost ciudat. Deşi evident că exista un motiv as- cuns pentru această „întâlnire", intenţia nu era să o supăr pe Carly.

Când am ajuns la singurul restaurant mexican din Woodsboro, Lauren era deja acolo. Am fluturat dintr- o mână când am intrat, simţindu-mă mai degrabă înfometat decât interesat să fac conversaţie. Mi-am dat seama destul de repede că nu simţeam nimic faţă de ea, deşi ar fi fost fantastic de convenabil să avem genul ăla de conexiune. Şi aşa eram un dobitoc pretenţios, dar, în ultima vreme, devenisem mai rău. în clipa în care m-am aşezat la masă, mi-am dat seama că nu aveam să ajungem nicăieri.

Dar am rămas ca să mănânc. Am băgat nişte fajita în gură şi am mestecat înainte să vorbesc.

- Deci probabil ai o pasiune pentru serviciile sociale dacă lucrezi într-un astfel de domeniu...

Lauren a lăsat jos furculiţa şi s-a şters în colţul gurii.

- Pot să fiu sinceră? Tin la clientii mei. Dar nu vreau să lucrez pentru totdeauna cu persoanele cu nevoi speciale. Este foarte greu emoţional şi uneori şi fizic.

Deşi îi apreciam sinceritatea, răspunsul ei m-a surprins.

Am băgat unul dintre chipsuri în sos.

- Cu Scottie te descurci bine şi mereu pari plină de energie. Am presupus că îţi place ceea ce faci.
- îi iubesc pe Scottie şi pe ceilalţi cu care lucrez, dar nu neapărat munca mea per ansamblu. Este mult de lucru şi sunt multe ore pe bani puţini. Şi-a dres vocea şi a schimbat subiectul: Spune-mi mai multe despre ce faci tu!

Mi-am petrecut următoarele câteva minute plicti- sindu-mă până şi pe mine în timp ce expuneam chestiile de bază ale muncii mele, plănuind în acelaşi timp strategia de retragere devreme pentru seara asta. Lauren era destul de atrăgătoare şi eram destul de sigur că ea ar fi fost un pariu sigur pentru noaptea asta, judecând după modul în care se uita la mine. Dar până şi ideea de sex fără implicaţii nu mă interesa. Ori eram frânt, ori aveam o problemă şi mai mare – şi în direcţia aia nu mă îndreptam. Dar ştiam un lucru: aveam nevoie de o scuză să nu
J
merg la Lauren acasă în noaptea asta.

Când ne-am terminat mâncarea, ea m-a întrebat direct dacă eram interesat să merg la apartamentul ei. Asa că a trebuit să inventez ceva.
J
- Lauren, te consider o fată grozavă, i-am zis, lă- sându-mi băutura din mână. Şi mi-a făcut plăcere să te cunosc mai bine în seara asta. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că-i mai bine să rămânem prieteni, ţinând cont de relaţia ta cu Scottie.

Era o minciună. O scuză ieftină. Dar la fel era şi întreaga întâlnire.

l-a picat faţa când şi-a trecut o mână prin părul lung, castaniu.

- De ce ai fost de acord cu întâlnirea asta dacă asta simţi?

„Am crezut că o să mă pot preface mai bine.”

- Bănuiesc că mi-am dat seama de acest conflict în seara asta.

Speram că scuza mea falsă era mai bună decât să admit că nu simţeam nimic. Dar dezamăgirea din ochii ei mi-a dat de înţeles că probabil citise printre rânduri.

Restul serii a fost al naibii de jenant.

în seara următoare, „întâlnirea” mea cu Lauren era o amintire uitată de mult. în vreme ce stăteam în camera de zi pe canapea, uitându-mă la televizor, lângă Scottie, privirea mi se tot îndrepta spre camera lui Carly. Prin uşa deschisă, o vedeam cum se pregătea pentru ieşirea ei cu Neil.

Nu mă întrebase despre timpul petrecut cu Lauren şi eram recunoscător. Nu voiam să o mint şi, pentru moment, preferam să creadă că mersese mai bine decât fusese în realitate. Nu era nevoie ca ea să bănuiască faptul că eram extrem de interesat de ceea ce se petrecea între ea şi fratele meu.

Dar n-am putut să nu observ cât de bine arăta în seara asta. Era îmbrăcată cu o rochie roz scurtă şi îşi prinsese o floare asortată în păr. Era ca o rază de primăvară în acest Woodsboro rece şi întunecat. Dar nu conta ce purta; mereu era al naibii de frumoasă. Părul ei blond crescuse în ultimele săptămâni şi curburile ei perfect plasate erau tentaţia finală – „Mulţumesc, îngheţată cu fistic”. Trebuia să îmi reamintesc neîncetat că nu aveam de ce să am astfel de gânduri legate de iubita lui Brad. Ieşirea ei cu Neil era, probabil, o binecuvântare. Acum, mai aveam un motiv să păstrez distanţa faţă de ea. Situaţia asta clar

avea să rezolve problema.

Şi totuşi, m-am ridicat şi m-am dus să stau în usa ei.

- Unde vă duceţi? am întrebat-o.

A lăsat pensula de machiaj.

- într-un loc numit Vincenzo’s?

- Ah, da, unul dintre restaurantele mai bune din Woodsboro.

Carly s-a întors spre mine şi şi-a deschis braţele.

- Crezi că-s îmbrăcată suficient de bine?

Am inspectat-o rapid, încercând să nu zăbovesc prea mult cu privirea pe corpul ei.

- Da. Arăţi grozav. Este un loc drăguţ, dar nu extrem de elegant sau aşa ceva.

S-a întors din nou cu faţa la oglindă şi s-a apucat să se machieze la ochi.

- Nu mi-ai povestit cum a mers întâlnirea ta cu La- uren seara trecută.

Păi, graţierea n-a durat mult.

- Da, uh... Mi-am băgat mâinile în buzunare. A fost bine.

- Doar bine?

-Da.

A închis tubul de rimei.

- Bine, îmi dau seama că nu vrei să intri în detalii. Ceea ce este în regulă. Nu-mi eşti dator cu nici o explicaţie.

Probabil credea că eram distant pentru că făcusem sex cu Lauren şi nu voiam să recunosc. Carly părea să aibă impresia că eram un fustangiu. Dar nu îmi pica bine ca ea să creadă asta despre noaptea trecută.

- Nu s-a întâmplat nimic, dacă asta te întrebi.

Şi-a tamponat buzele.

- Sunt surprinsă. La cum se uită la tine – cum se aruncă pe tine –, aş fi crezut că te-a adus în apartamentul ei înainte să vi se servească desertul.

Am intrat în camera ei.

- Nu-s aşa uşuratic, să ştii. Am avut ocazia. Doar că n-am profitat de ea.

A făcut ochii mari.

- Ai refuzat-o?

- Nu sunt adeptul inducerii cuiva în eroare dacă nu sunt sigur de ceva. Nu este ca şi cum ar fi o ţipă oarecare. Lucrează în casa asta. Deci trebuie să tratez lucrurile cu atentie.

- Păi, a fost foarte matur din partea ta, Mathers. M-am întrebat şi eu, pentru că ai venit acasă mai devreme decât mă aşteptam.
- Am crezut că dormeai când am intrat. Nu mi-am dat seama că erai aşa atentă, am tachinat-o.
- Sunt multe scârţâituri în casa asta. Este greu să nu te trezeşti când cineva fie şi doar se mişcă. Nu te aşteptam, dacă asta crezi.

Am încuviinţat din cap.

- Şi nici eu nu o să te aştept în noaptea asta. Aşa că nu-ţi face griji! Neil n-ar face rău nici măcar unei muşte, aşa că n-am motive să mă îngrijorez.

Carly şi-a umflat părul.

- Altfel, ai sta treaz şi îngrijorat? Dacă ar fi altcineva?

„Rahat!”

- Păi, da. N-am încredere în oameni. Aş fi îngrijorat dacă tu ai cunoaşte pe cineva care să fie un necunoscut pentru mine. Am ridicat bărbia. Adică... Brad ar vrea să am grijă de tine.
- Deci este despre Brad? S-a întors spre mine. Te-ai simţi obligat să te îngrijorezi de dragul lui?
- Nu chiar. Acum, te consider o prietenă. Oricum aş avea grijă de tine.

- Nu te mai deranjează faţa mea? m-a tachinat.

Mi s-a strâns stomacul.

- Nu, Carly. Am săgetat-o cu privirea. Nu mă mai deranjează.

- Asta-i bine de ştiut.

Mi-am plecat pentru un moment capul.

- Bănuiesc că nu o să treci niciodată peste asta.

- Probabil că nu.

Mi-a făcut cu ochiul.

- Poate o merit.

Tocurile i-au răsunat când a venit spre mine.

- Nu fi aşa dur cu tine! Doar glumesc. Chiar am trecut peste. Mai ales după ce mi-ai explicat motivul.

S-a oprit şi a adulmecat aerul. Expresia i s-a schimbat.

„Fir-ar! M-a prins!”

- Ai fumat.
- Am fumat una rapid acum câteva minute.
- De ce, Josh? S-a încruntat. Te descurcai aşa bine.

Acum, chiar trebuia să mint. Nu puteam recunoaşte că întâlnirea ei cu fratele meu mă speria. Nu puteam să admit că întâlnirea de noaptea trecută fusese un adevărat simulacru. Şi cu siguranţă nu puteam admite că buzele ei mă implorau să o sărut chiar acum, ceea ce mă făcea chiar să am nevoie de o altă ţigară.

- Am cedat. Se întâmplă.
- Păi, poţi mereu să o iei de la capăt, corect?

Am oftat.

- Asta fac.

S-a oprit şi a părut că îmi examinează faţa.

- Eşti în regulă cu asta? Că ies cu fratele tău?

întrebarea ei m-a făcut să transpir. „Fir-ar! Vede direct prin mine.”

- De ce ai întreba asta? Normal că da. Ţi se pare că nu?
- Nu chiar. Dar îmi dau seama că ar putea fi un pic ciudat pentru tine. Pentru că locuim împreună, ştii? Mai întâi, locuieşti cu logodnica celui mai bun prieten al tău şi acum locuieşti cu o fată cu care se vede fratele tău?
- Nu eşti o fată. Şi, dacă să ieşi cu Neil te face fericită, atunci trebuie să suport, chiar dacă-i un pic ciudat.

Şi-a muscat buza.

- Pot să fiu sinceră cu ceva? m-a întrebat.
- Sigur.
- Chestia cu Lauren...

M-am tensionat.

- Ce-i cu asta?

- M-am bosumflat la faza cu gogoşica ta. A râs agitată. Ce vreau să zic este că m-a deranjat că te-a invitat în oraş şi când ai ieşit cu ea aseară. Şi-a ferit privirea şi şi-a cuprins trupul cu braţele. La început, am crezut că era din cauza conflictului de interese – pentru că e terapeuta lui Scottie dar nu sunt sigură. Ochii ei s-au fixat în ai mei. Cred că e mai mult decât am vrut eu să cred.

- Ce altceva ar fi?

întrebarea mea abia s-a auzit. în adâncul meu, ştiam răspunsul.

- Cred că sunt...

A ezitat. Inima mea gonea.

-Ce?

- Cred că mă ataşez de tine sau asa ceva... şi sunt confuză, poate?

Cuvintele ei oglindeau propriile sentimente, însă nu am zis nimic în vreme ce ea a stat acolo, înroşin- du-se cu fiecare secundă.

- Nu mă înţelege greşit! Ştiu că noi doi... n-am putea vreodată... ştii tu. Din cauza lui Brad. Dar cred că toată chestia asta cu locuitul împreună... m-a cam dat peste cap un pic. Şi oricine intervine în situaţia asta agită lucrurile. Cred că am fost cam egoistă. Deci îmi pare rău!

Acum, ar fi fost un moment grozav să îi spun că nu era singură, că şi eu aveam toate acele sentimente şi altele. Dar încă simţeam că îl trădez pe Brad dacă recunoşteam adevărul. Să zicem că îi mărturiseam că aveam sentimente pentru ea. Apoi ce? Nu puteam să fac nimic în privinţa asta. Aşa că am ales să ţin totul pentru mine. Trebuia să continui să fac asta până se termina acest aranjament – oricând avea să se întâmple. Deşi

eu şi Carly aveam să vizităm şi celălalt azil din oraş, încă nu ştiam cât urma să dureze până să găsim locul potrivit pentru Scottie.

- înţeleg, Carly. Amândoi am trecut prin multe, încă trecem prin multe.

Ea a încuviinţat din cap, uitându-se în jos la picioarele ei.

- Uneori, cred că eşti singurul care înţelege cu adevărat cum mă simt – de ce ultimii doi ani au fost ca în ceată.

Cuvintele ei mi-au ajuns la suflet, amintindu-mi cât de singur mă simţisem până la ea.

- Ai fost la vreun terapeut? am întrebat-o.
- Nu, dar probabil ar trebui.
- Eu m-am gândit să merg, am recunoscut.

- Serios?

- Da. Nu doar din cauza suferinţei, ci şi pentru a rezolva partea cu vinovăţia.

Ea şi-a înclinat capul.

- Vinovăţie pentru ce?

„Multe lucruri.”

- Ştii că în acel weekend ar fi trebuit să merg cu el, corect?

Ea a făcut ochii mari.

- Nu. Nu am ştiut.

- Da. Mi-a cerut să merg cu el şi colegii lui de muncă în acea excursie şi chiar am cumpărat bilet. Dar am anulat îl ultimul minut, pentru că urma să fiu promovat la muncă şi am aflat că trebuia să pregătesc o prezentare ca să mă vând. Am hotărât că ar fi fost prea stresant să merg în acel weekend. l-am zis că aveam să merg data viitoare.

Am închis ochii.

- Deci crezi că, dacă ai fi fost cu el, poate accidentul nu s-ar fi petrecut...

- Normal. Sunt sigur că nu s-ar fi petrecut.

Poate că as fi condus eu sau o mică schimbare de traseu
ar fi J putut preveni toată chestia.
Şi-a pus mâna pe braţul meu.

- îmi pare rău, Josh! N-am ştiut. Eu nu trebuia să fiu cu el, pentru că era o excursie de băieţi. Dar cu siguranţă mi-a trecut prin cap că, poate, dacă aş fi fost, ar fi încă aici. Sau dacă i-aş fi cerut să nu se ducă. Chestii de genul ăsta.

Am clătinat din cap.

- Oricum, este inutil să ne gândim la asta. Nu poţi schimba trecutul.
- Nu, nu poţi. Dar este important să discuţi despre lucrurile care te bântuie. Să le lăsăm să iasă este singura şansă pe care o avem pentru a trece peste ele.
- Nu ai cum să treci peste, am corectat-o. Doar să ocoleşti.

- Asta-i adevărat, da, a şoptit.

M-am forţat să fac câţiva paşi în spate.

- Păi, am reuşit să-ţi stric starea pentru seara asta.
- Ba nu. E de ajutor să ştiu că nu-s singură.
- Bine! Dar gata cu discuţiile triste! Du-te şi dis- trează-te! Dar să nu fii surprinsă dacă ajungi acasă şi nu mai găseşti îngheţata de fistic.

Ea a zâmbit.

- Mănânc-o! Mai cumpăr săptămâna asta. A venit mai aproape şi m-a împuns cu degetul arătător în piept. Mai bine decât să fumezi.
- Sunt de acord. Am rânjit. De fapt, eu şi Scottie avem planuri mari în seara asta. Aşa că asta o să mă distragă.
- Oh, da? A ridicat dintr-o sprânceană. Povesteş- te-mi!
- Păi, mai întâi, o să ascultăm ceva de la Elton John, redat invers. Asta o să ne ia vreo oră şi ceva.

- Amuzant...

- Apoi o să încălzim nişte pui din seria pe care ai făcut-o aseară şi eu o să fac sosul ăla cu

miere şi
muştar şi o să-mi fac de cap.
- Pare destul de gustos.
- Apoi, la duşul nostru de băieţi, o să dau tare în boxe cealaltă preferată a lui, The Wiggles.
- O să-i placă asta. A chicotit. Ce altceva faceţi?
- După toată distracţia asta, sper că va pica lat, ca să pot devora în linişte acea îngheţată cu fistic.
- Pare un mod bun de a încheia seara.

De fapt, un mod bun de a încheia seara ar fi fost ca ea să se afle aici. M-am blestemat în sinea mea. Trebuia să încetez cu gândurile astea blestemate.

- îti iei maşina sau vine el să te ia? am întrebat-o.
- l-am spus că prefer să ne întâlnim. îmi place să am posibilitatea de a mă întoarce acasă când vreau eu.
- Are sens.

Carly s-a uitat la ceas.

- De fapt, sunt un pic în întârziere.
- Asta-i din vina mea. Nu te mai deranjez.
- Mă bucur că ai venit să vorbeşti cu mine, Josh.

„Nu mai fi aşa drăguţă cu mine! Nu mă ajuţi.”

A păşit în camera de zi, unde Scottie stătea pe canapea.

- Să fii ascultător cu unchiul Josh, i-a zis, pupân- du-l pe obraz.

El a ignorat-o şi a continuat să se joace pe ¡Padul lui.

Şi-a luat haina pe ea şi şi-a pus poşeta pe umăr.

- Păi, ne vedem mai târziu! Dacă apare ceva, să- mi scrii.

- Singurul motiv pentru care te-aş deranja ar fi dacă ar arde casa şi, din fericire, nu voi găti nimic, deci ar trebui să fim bine.

- Bine, a zis amuzată. Pa!

Usa s-a închis în urma ei şi m-am uitat la ea câte-
va momente în timp ce ascultam cum îşi pornea maşina. Când am intrat în bucătărie, mă simţeam gol şi am găsit un bilet lăsat de ea pe blat.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francise

Ţi-am lăsat o mică surpriză În frigider.

Revenindu-mi, am deschis frigiderul. Pe raft se afla o mică tavă de copt acoperită cu folie. Deasupra mai era un bilet lipit.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francise

în după-amiaza asta am făcut noua ta chestie preferată, chec cu dovleac! Nu refuza până nu încerci, Mathers.

Un zâmbet mi s-a lăţit pe faţă în timp ce dădeam laoparte folia, am luat o furculiţă şi am gustat.

Era surprinzător de bun – nu prea dulce, foarte umed, iar Carly adăugase şi fulgi de ciocolată. În ultima vreme, începeau să îmi placă multe lucruri despre care nu crezusem niciodată că aveau să îmi placă.

După câteva guri, am băgat checul cu dovleac la loc în frigider şi m-am alăturat lui Scottie în camera de zi, unde el încă se juca pe iPadul lui.

- în seara asta suntem doar noi doi, amice.

M-a luat de păr, trăgându-mă spre el pentru a-l adulmeca bine în vreme ce pe ecranul lui rula un montaj cu reclame din anii ’80. Asta era încă una dintre chestiile lui: reclame vintage.

- Ştii, cred că ai dreptate. Să trăieşti viaţa asta simplă – fără femei, fără complicaţii. Doar pui bun, muzică şi somn. Şi de la capăt. L-am lovit jucăuş peste genunchi. Nu-i o viaţă rea, amice.

S-a uitat în ochii mei preţ de câteva secunde. Asta era ceva rar. Ca un cadou, realmente – nu doar pentru că o făcea rareori, ci şi pentru că, prin ochii lui familiari, reuşeam să îl văd din nou

pe Brad. Pentru un scurt moment, prietenul meu cel mai bun revenea la viaţă prin Scottie.

- Doamne, cât semeni cu Brad! Poate-i el care vine să-mi amintească de ce anume n-ar trebui să- mi pese de ce face Carly acum. în vreme ce Scottie a revenit cu atenţia la reclamele lui, eu am continuat să vorbesc cu el: Uneori, mă întreb cât înţelegi. Ceva îmi spune că înţelegi mult mai mult decât credem noi. Sunt aşa multe lucruri despre viaţă pe care ar trebui probabil să ţi le explic, dar poate-i mai bine dacă nu le ştii. Uneori, ignoranţa este o binecuvântare. M-am uitat la tavan. O să-ţi dau un exemplu. îmi doresc să nu ştiu că în momentul ăsta Carly e la o întâlnire cu Neil. Ar fi de-a dreptul fabulos să nu ştiu.

J

în seara aceea, eu şi Scottie ne-am distrat grozav. Era o mare distragere să mă concentrez întru totul asupra lui. în loc să fac totul cum făceam de obicei, mi-am luat timp să îl studiez, bucurându-mă de fiecare moment şi încercând să interacţionez cât puteam de bine cu apucăturile lui uneori bizare.

Am luat cina împreună, ne-am făcut duşul şi l-am lăsat chiar să îmi usuce părul cu fbhnul, ceea ce părea să îi facă mare plăcere. Totul mergea grozav, până mi-a venit strălucita idee să îmi umflu salteaua înainte ca Scottie să se culce. în mod normal, o făceam când el dorea, dar am hotărât să risc. Apoi m- am dus la baie şi, când m-am întors, am găsit salteaua dezumflată. Probabil Scottie crezuse că era un balon uriaş şi i-a făcut o mare gaură.

„Grozav!” Poate că aş fi reuşit să o peticesc, dar acum nu aveam materialele. Iar urma să dorm pe canapeaua aceea tare.

Am clătinat din cap.

- Nici măcar nu pot să mă supăr pe tine, Scottie, pentru că-i vina mea.

Se balansa înainte şi înapoi pe canapea.

De obicei, Scottie se ducea la somn la zece seara, aşa că, atunci când s-a făcut ora, l-am pus în pat, cu toate dispozitivele lui. Apoi am mai stat un pic cu el.

Când a adormit, l-am lăsat singur şi i-am închis uşa. Planul meu era să termin cutia de îngheţată cu fistic. Poate să mai bag şi nişte chec cu dovleac.

Dar, chiar când mă îndreptam spre frigider, am auzit că se deschide usa de la intrare.

J

CAPITOLUL 15

CARLY

- De ce te-ai întors aşa repede? m-a întrebat Josh.
- Nu-i chiar devreme. Am fost plecată câteva ore.
- Ştiu. Credeam că vei sta mai mult.

Mi-am aruncat poşeta pe o măsuţă.

- Cum a mers seara asta?
- Nu eu ar trebui să te întreb asta?

Dându-mi haina jos, i-am zis:

- Spune-mi cum este Scottie mai întâi!
- Păi, ne-am distrat. Doarme deja, dar, înainte de asta, mi-a făcut o gaură în salteaua gonflabilă.

Privind în colţul camerei, am observat cauciucul fără viaţă întins pe podea.

- Oh, nu! Cum s-a întâmplat asta?
- Al naibii să fiu dacă ştiu. Asta păţesc fiindcă încerc să fiu eficient. Am umflat-o mai devreme, apoi am ieşit puţin din cameră şi, când m-am întors, am găsit-o dezumflată. N-am găsit însă şi arma.
- Rahat! îmi pare rău! Mi-am acoperit gura. N-ar trebui să râd, dar este destul de amuzant.

Josh a ridicat din umeri.

- Nu-i mare scofală. O să încerc mâine să o peti- cesc sau să cumpăr una nouă. A fost vina mea că am umflat-o înainte ca el să se ducă la culcare. A fost ca şi cum am căutat-o cu lumânarea. A oftat. Te-
ai distrat?

- Foarte mult. Şi ai avut dreptate în legătură cu fratele tău. Este un drăguţ.

Am strâns din buze, nesigură de cât voiam să îi povestesc. Nu doream ca informaţiile să ajungă la Neil. Dar nici nu aveam chef să îndulcesc ceva.

Josh a văzut asta pe faţa mea.

- Arăţi de parcă ar fi un dar pe undeva pe acolo, a spus.

- După cum am zis, ne-am simţit foarte bine. Am ezitat. Nu ştiu dacă a fost lipsa de chimie sau faptul că eu nu sunt pregătită, dar...

A ridicat palmele.

- Nu trebuie să-mi explici.

- Ştiu că nu e nevoie să-ţi explic, i-am zis. Dar vreau. Sunt sigură că îţi va spune ceva.

- Poţi să ai încredere că nu-i voi zice nimic din ce
nu vrei.

- Fratele tău este o partidă pe cinste. Conversaţia noastră a fost sinceră şi antrenantă. Este orientat spre familie şi are cam tot ce şi-ar putea dori o femeie, din câte mi-am dat seama. N-a fost nimic în neregulă cu întâlnirea noastră. Cu toate astea... am simţit că ceva lipsea. Uneori, nu poţi să-ţi dai seama ce.

Josh a încuviinţat din cap.

- Te înţeleg.

Răspunsul lui scurt m-a făcut să mă întreb dacă se abţinea.

- Crezi că sunt prea pretenţioasă?
- Nu şi nici n-ar trebui să-ţi pese de ce cred eu. Trebuie să-ti urmezi inima. Neil e băiat mare. Sunt sigur că şi-a dat seama că nu eşti întru totul implicată.
- în timpul cinei nu m-am putut gândi decât la faptul că, într-o zi, acest bărbat va face o femeie foarte fericită.
- Doar că nu vei fi tu aceea...

M-am uitat la unghiile mele.

- Asa cred.
- Cum ai lăsat lucrurile cu el?
- M-a întrebat dacă îmi doresc să mai ieşim şi i-

am zis că nu vreau să-i dau speranţe false şi că nu mă simt pregătită pentru ceva mai mult. Mi-am cerut scuze că i-am irosit timpul în seara asta, iar el a fost aşa binevoitor. Am clătinat din cap. Poate sunt doar frântă, Josh. Pentru că fratele tău nu are nimic în neregulă. Doar că...

- Nu poţi să alegi de cine eşti atrasă sau cu cine ai chimie. Asta-i concluzia, Carly.
- Ştiu. Mă simt mizerabil că i-am irosit timpul.

Josh a pocnit din degete.

- Am o soluţie pentru asta.

-Ah, da?

- Este verde cu nuci – şi mai rece decât atitudinea

ta faţă de fratele meu.

- Josh!

Am lovit aerul, prefăcându-mă că dau în el.

-Glumesc, Dovlecel! Relaxează-te!

„De ce acum îmi place că îmi spune aşa?” L-am urmat în bucătărie şi m-am sprijinit de blat în timp ce el a deschis cutia de îngheţată.

- Sunt surprinsă că n-ai mâncat-o pe toată deja, i- am zis.

- Păi, Scottie avea alte planuri cu mine în noaptea asta, aşa că ai noroc.

Josh a pregătit două castroane. Mi-a dat mie unul şi am oftat în extaz după ce am luat prima gură.

- Fix de asta aveam nevoie, am zis cu gura plină.

Josh a luat o linguriţă plină.

- Fratele meu nu ţi-a cumpărat desert?

- La momentul respectiv nu mi-a mai trebuit, dar acum mor de poftă.

Inima mi-a zvâcnit. Asta putea să fie o metaforă pentru atracţia fizică pe care o simţeam acum faţă de Josh, în loc de fratele lui. în clipa asta, ar trebui să ajung direct în iad.

- Bănuiesc că n-a avut nici unul din noi succes cu întâlnirile din weekendul ăsta, a zis, băgând îngheţată în gură. Poate o să avem mai mult noroc data viitoare.

- Ar trebui să dormi în pat în noaptea asta, i-am zis, lingând dosul lingurii. Serios. Nu mă deranjează să dorm pe canapea.

- Nu pot să-ţi fac asta.

Am sters îngheţata din coltul gurii şi am încercat să îmi adun curajul ca să spun ceea ce gândeam.

- Atunci, dormi în pat... am murmurat. Este suficient de mare. Nici măcar n-am să observ că eşti

J

acolo.

El s-a scărpinat în bărbie.

- încerc să-mi dau seama dacă asta-i o insultă sau nu.

- Nu este! Am chicotit. Dar, pentru Dumnezeu, am trecut prin atât de multe în ultimele săptămâni. Suntem amândoi adulţi. Putem împărţi un pat.

- Nu ştiu. Şi-a ferit privirea, dar părea a se gândi. Vedem...

Ezita pentru că ştia că eram atrasă de el? „Oh, nu! Crede că încerc să sugerez ceva?” Totul în mine îmi spunea că era o idee proastă să îmi clarific intenţiile – sau lipsa lor –, dar trebuia să fiu mai clară, altfel la noapte nu aveam să pot dormi.

- Nu vreau să crezi că sper să se întâmple chestii- trestii...

„Of!” Asta n-a ieşit cum trebuie. El a făcut ochii mari.

-Ce?

- Da, ştii tu...
- Nu, nu ştiu. Defineşte chestii-trestii. A pufnit. Asta-i ca premiul de consolare?
- Josh...

Expresia i-a devenit serioasă.

- Ştiu. Este doar o ofertă amabilă din partea ta.
- Cred că-s paranoică de la toată faza cu jurnalul. Ai citit că te consider atrăgător.
- Spre amărăciunea ta, porcul ţi se pare atrăgător, m-a tachinat cu o încuviinţare a capului.
- Nu vreau să crezi că sper la ceva sau că aş vrea vreodată asa ceva. Ştiu că ar fi greşit şi n-am de gând...
- Doamne! Opreşte-te cât încă eşti în avantaj, Carly! Ştiu că nu insinuai nimic, bine? Nu de aia am ezitat. Este vorba doar de principiu, ştii? Chiar dacă- i tot un pat, să mă întind lângă tine înseamnă... să mă întind lângă tine. Şi bănuiesc că mi se pare ciudat să fac asta când... el nu poate.

„Bine, deci este vorba despre Brad.”

- Am înţeles, am mormăit. Trebuia să mă duc la somn şi să scap de jena asta pe care tot eu o creasem. Păi, cred că mă retrag. Mi-ar plăcea să fac un duş, dar mi-e teamă să nu-l trezesc pe Scottie.
- Doarme destul de profund. Cred că nu o să fie nici o problemă.
- Bine. O să mă mişc rapid.

Când am intrat la duş, mi-am pus şampon în păr, mustrându-mă din nou că îi sugerasem lui

Josh să împartă patul cu mine în noaptea asta. Cum să nu i se pară deplasat? O parte din mine voia pe cineva cu care să dorm, acea senzaţie de greutate în pat, de siguranţă. Dar tot aveam nevoie de un control la cap pentru că mă gândisem că putea fi o idee bună.

În ciuda a ceea ce spusesem, nu m-am grăbit cu duşul, ezitând să dau ochii cu Josh. Până la urmă, m-am fortat să ies de la dus şi să mă îmbrac.

Când am ieşit din baie, el era pe canapea, butonându-şi telefonul. Mişcându-şi picioarele cu rapiditate, nu părea pregătit să meargă prea curând la culcare. Eu m-am dus direct spre camera mea fără să îi spun ceva. Părea cel mai sigur.

La vreo cincisprezece minute după ce m-am întins în pat, încă cugetam, când l-am auzit în uşă.

Vocea îi era coborâtă.

- Oferta este încă valabilă?

Am încremenit, apoi mi-am întors capul spre el.

-Da.

- Canapeaua aia nenorocită este ca un bolovan. Am încercat câteva minute şi am renunţat.

- Este suficient loc aici.

M-am dat mai încolo.

Josh şi-a aranjat perna, a umflat-o de câteva ori şi s-a întins. M-am întors imediat cu spatele la el, pentru că aşa mi s-a părut corect.

Preţ de un minut, a fost linişte.

- Mereu dormi atât de aproape de marginea patului? Vocea lui a răsunat prin întuneric. Dacă doar tuşesc, o să cazi din pat.

Atârnam practic peste margine.

- încercam doar să-ţi ofer nişte spaţiu.
- Cât de mare mă crezi? între noi sunt mai bine de treizeci de centimetri. Poţi să dormi ca o persoană normală.
- Da. Am revenit spre el. Bine. Ai dreptate.
- Patul ăsta-i asa confortabil! a zis. Ai dus o viată
J J
bună.

Telefonul i-a sunat.

- Rahat! a mormăit.
- Cine-i?
- Este NeiL Sună să vadă cum a mers – probabil vrea să afle informaţii despre reacţia ta la întâlnire.

O să-i răspund de dimineaţă.

M-am întors spre el şi m-am sprijinit în cot.

- Ar trebui să-i răspunzi acum. Altfel, cine ştie ce o să creadă.
- Bine, da. O să-i spun că sunt în pat cu tine, a replicat.
- Nu crezi că o să îi pice bine? am glumit.
- Sunt destul de sigur că nu.

A chicotit.

- Da, poate mai bine aştepţi.

Când m-am întors din nou cu spatele la el, l-am simţit foindu-se şi aranjându-şi perna.

- Fir-ar să fie! a gemut. Acum, că ştiu cât de confortabil e patul ăsta, s-ar putea să-ţi fie greu să scapi de mine. S-a scurs un lung moment în tăcere. Apoi, a şoptit: Mulţumesc pentru checul cu dovleac!
- Ţi-a plăcut? l-am întrebat, punându-mi mâinile sub obraz.
- A fost chiar foarte bun, da. Cred că m-ai convertit.

A căscat zgomotos şi eu m-am aranjat la loc. Aproape că adormisem, când a vorbit din nou:

- Nu te-am întrebat niciodată de ce te-ai apucat de machiaj. Cum ai început să faci asta?
- Asta-i o întrebare aleatorie, am murmurat.
- Da, păi, aşa fac când sunt agitat.

Am zâmbit, cu spatele încă spre el.

- în copilărie, îmi plăcea să folosesc fardurile mamei. în adolescenţă, am continuat să exersez şi mi- am dat seama că era ceva la care chiar mă pricepeam. Aşa că, decât să mă forţez să fac ceva de care nu eram interesată după colegiu – am terminat arte liberale –, m-am dus la o şcoală de cosmetică şi am devenit şi mai bună. în mare parte, îmi place să fac oamenii să se simtă mai încrezători în ei înşişi.

JJ

- Dar îmi imaginez că la Hollywood ai de unde să îţi alegi clienţii.
- Da, dar nu lucrez doar cu celebrităţi. Fac şi voluntariat. Am făcut machiaje în adăposturi pentru oamenii străzii – femeilor care voiau să îşi găsească de lucru.
- Asta-i grozav! Vezi? Nu ştiam asta despre tine. Mă bucur că te-am întrebat despre asta.
- Lucrurile pe care le afli când pui întrebări întâmplătoare la ora unu dimineaţa, huh?
- Aşa-i... A expirat şi, pentru un moment, a părut că se gândeşte. Eşti o persoană de treabă, Carly.

Inima mi-a tresăltat.

- De unde ştii asta?
- Nu te-ai afla aici dacă n-ai fi.
- Bănuiesc că asta te face şi pe tine un om bun.
- N-aş merge aşa departe. A chicotit. Oricum, cu salteaua lui Wayne drept martor, în acest moment, declar că îmi retrag orice lucru negativ pe care l-am spus vreodată despre tine.
- Oh... în afară de faţa mea, mai sunt şi alte chestii despre care nu ştiu?
- Nu contează. Toate ar fi minciuni.
- Păi, atunci, retrag şi eu că te-am numit porc malefic.
- S-ar putea să vrei să mai ţii asta. Nu pot spune că-i complet incorectă.
- Nu cred asta.
- Asta pentru că nu poţi vedea ce-i în capul meu în ultima vreme, Dovlecel.

„Stai, ceeee?” Gândurile alea ofensatoare erau despre mine sau despre altceva?

După aceea, Josh s-a oprit din bătut câmpii şi respiraţia i-a devenit ritmică. Mă liniştea să i-o aud. Dar, deşi era suficient spaţiu între noi, mi-

am dat seama că îi puteam simţi căldura corpului în spatele meu.

Şi acum eu eram un pic tensionată. Am reluat în minte evenimentele de peste zi. M-am simţit îngrozitor că i-am irosit timpul lui Neil şi chiar mai rău pentru cât de mult îmi dorisem să mă întorc acasă şi să îl văd pe Josh. Acum, cu el în partea cealaltă a patului meu, mă simţeam şi mai vinovată că savuram această senzaţie de căldură şi siguranţă.

În dimineaţa următoare, am învăţat o lecţie grea. Uneori, chiar şi când ai cele mai bune intenţii şi încerci să faci ce-i corect, viaţa tot ţi-o trage.

În ciuda faptului că adormisem în mod voit cu spatele la el şi cu destul spaţiu între mine şi Josh, când m-am trezit, nu doar că eram cu faţa spre el, dar nasul meu era la doar câţiva centimetri de al lui. îi sim- J
ţeam respiraţia pe piele în timp ce el dormea. Aproape că îl puteam gusta şi nu doream să mă dau în spate. Doar aşa puteam experimenta cum se simţea să fiu atât de aproape de el.

Aşa că, în loc să mă dau înapoi, am profitat de ocazie să mă holbez liniştită la el, să apreciez cât era de frumos – felul în care părul lui castaniu îi cădea peste frunte, maxilarul lui robust, mirosul lui masculin. Această observare tăcută chiar era linişti- ȷtă – până a deschis ochii.

Am tresărit, dându-mă înapoi. „Cine naiba se trezeşte aşa?” Ochii nu se deschid treptat sau ceva? El i-a deschis dintr-odată.

- Hei... Vocea-i era nesigură. Te-am speriat?
- Nu, uh... Mi-am lins buzele. Aşteptam doar să te trezeşti.
- Mă priveai în timp ce dormeam?
- Da. Bănuiesc că da.

Josh a încuviinţat din cap şi s-a ridicat lent din pat.

Mă aşteptam să fiu ridiculizată sau măcar să aibă vreo reacţie.

Dar n-a zis nimic.

I-am privit muşchii cum se mişcau în timp ce se întindea, tricoul lui ridicându-se suficient încât şarpe

le sexy tatuat pe spatele lui să mă tachineze.

A ieşit din dormitor şi a luat-o spre bucătărie.

Am zăbovit în pat ca să nu trebuiască să dau ochii cu el o vreme. După câteva minute, l-am auzit că îl trezea pe Scottie. S-a auzit apa curgând la baie, deci probabil îşi făceau duşul lor de băieţi.

Până la urmă, m-am sculat din pat, mult mai târziu decât de obicei.

Scottie şi Josh stăteau în camera de zi, amândoi cu părul ud. Scottie făcea ceva pe iPadul lui, în vreme ce Josh lucra la laptopul său.

- Neata! Am fluturat dintr-o mână. Ati făcut dus

J J J

devreme...

- Da, Scottie s-a trezit cu o mică surpriză.

-Ah!

Scottie nu avea deseori accidente nocturne, dar uneori se întâmpla.

M-am dus să îmi fac cafea şi am văzut un bilet lă-

1

sat de Josh pentru mine.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Cât făceam duş cu Scottie, a început Somebody's Watching Me, de Rockwell.

Coincidenţă? ”

CAPITOLUL 16

JOSH

Noaptea trecută, am avut parte de cel mai bun somn de secole – chiar mai bun decât în nopţile în care dormisem în patul meu din Chicago.

Când, în sfârşit, i-am răspuns la mesaj lui Neil, în dimineaţa asta, m-a întrebat dacă voiam să merg cu el la un brunch. Carly se oferise să stea cu Scottie, aşa că am fost de acord. M-am gândit că avea să fie mai uşor să îi răspund personal la orice întrebări avea despre Carly. Plus că nici măcar nu îl văzusem de când mă întorsesem în Woodsboro, aşa că acum chiar era cazul.

Când am ajuns, Neil alesese deja un loc pe colţ în restaurantul Old Mill. Şi-a ridicat o mână şi mi-a zâmbit când m-a văzut. Un sentiment de nelinişte s-a trezit în stomacul meu. Ştiam ce era: vinovăţia acum familiară pe care o simţisem de prea multe ori ca să mai ţin socoteala.

-Hei!

M-am aşezat.

- Salut, omule! Mă bucur să te văd!
- Ce mai faci? l-am întrebat.

S-a uitat la cana lui.

- Am dus-o şi mai bine.

Chelneriţa mi-a pus o cană în faţă şi mi-a turnat nişte cafea. Am încuviinţat din cap în semn de mulţumesc.

- Ce s-a întâmplat aseară? l-am întrebat pe Neil, făcând pe prostul.
- Nu ti-a zis?

Am ezitat.

- A zis că s-a simtit bine...

El a chicotit.

- Dar...

Am rămas vag.

- Păi, mi-a spus cum a pus capăt serii.
- Da. Nu simţea nimic. Sau cel puţin eu asta am înţeles când mi-a zis că nu vrea să mai ieşim. Neil a scuturat un pliculeţ cu zahăr. Este nasol. Chiar îmi plăcea de ea. Şi-a amestecat zahărul în cafea. Dar nu-i nimic. Asta este. Pierderea ei.

Am încuviinţat din cap.

- Clar meriţi o femeie care să te aprecieze, omule. Mereu zic, eşti cea mai bună partidă care există.

S-a uitat pe geam afară.

- Poate trebuie să mă mut din Woodsboro. Opţiunile mele aici sunt limitate.

- Ai fi surprins, frate. Iarba nu-i mereu mai verde. Nu sunt sigur că am apreciat vreodată micuţul Woodsboro până la călătoria asta recentă înapoi acasă.

- Interesant! Mereu am crezut că ai urât locul ăsta.

- Asa este.

- Ce s-a schimbat?

- Nu sunt sigur. Am clătinat din cap. Poate că acum sunt mai matur şi pot să apreciez toate lucrurile pe care obişnuiam să le iau de-a gata – cum ar fi micul-dejun cu fratele meu mai mic.

I-am făcut cu ochiul. între mine şi Neil era doar un an. El avea 29 de ani, în timp ce Michael era cu doi ani mai mare decât mine.

A luat o gură din cafeaua lui.

- Nu te cred.

- De ce?

-Aseară am avut o senzaţie. S-a uitat în ochii mei.

Şi vreau să fii sincer cu mine, a adăugat.

- O senzaţie în legătură cu ce?

Mi-am înghiţit cafeaua prea repede şi aproape că m-am ars pe gât.

- Tu şi Carly...

Acum, aproape că m-am înecat.

- Nu se întâmplă nimic, am insistat. Dacă acolo baţi.

- Eşti sigur? Nu o să mă supăr dacă-i adevărat.

Aş înţelege.

- Nu se întâmplă nimic, am repetat. De ce ai crede asta?

- A fost modul în care se lumina când vorbea despre tine. M-a făcut să mă întreb dacă dezinteresul ei avea legătură mai mult cu tine decât cu mine.

Am râs, vinovăţia mea reapărând.

- Nu ştiu la ce te referi.

- Bine, acum, ştiu că minţi.

- De ce?

- Ochiul tocmai ţi-a tresărit. Asta se întâmpla mereu când îmi ziceai minciuni când eram copii.

„Este cald în locul ăsta blestemat sau mi se pare mine?” Scrâşnind din dinţi, am zis:

- Poate mă simt doar inconfortabil pentru că faci presupuneri despre mine şi iubita celui mai bun prieten al meu.

- Josh, dacă nu poţi să fii sincer cu mine, cu cine naiba poţi să fii sincer? Vrei să-mi spui că locuieşti cu Carly şi nu s-a întâmplat nimic în tot acest timp?

L-am privit direct în ochi.

- Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar când am dormit în acelaşi pat, azi-noapte.

Ochii lui erau cât farfuriile. Cuvintele îmi ieşiseră înainte să apuc să mă gândesc.

- Biiiineee. Stai aşa! Neil şi-a frecat tâmplele. Cum adică? Azi-noapte? După ce a venit acasă de la întâlnirea cu mine?

- Da, dar n-a avut nimic de-a face cu asta. Scottie mi-a spart salteaua gonflabilă şi canapeaua e tare ca piatra. Aşa că ea a insistat să dorm în pat. Ea pe partea ei şi eu pe a mea. Fără... chestii-trestii.

Am chicotit că am folosit expresia lui Carly.

A ridicat dintr-o sprânceană.

- Chestii-trestii?

- Da. Mi-am şters fruntea. Dacă ar fi să fie ceva, cu siguranţă ar fi în acele circumstanţe. Dar nu-i nimic, deci...

îmi bâţâiam picioarele nervos.

- Tu crezi că să dormi lângă iubita celui mai bun prieten al tău mort este egal cu nimic? Te păcăleşti singur. Poate că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic, dar, până la urmă, se va întâmpla. A clătinat din cap. Ştiam eu că se petrece ceva.

- Te înşeli, Neil. Dacă s-ar întâmpla ceva între mine şi ea, nu ţi-aş fi spus niciodată să ieşi cu ea. Eu nu împart.

S-a lăsat pe spate în scaunul lui şi şi-a încrucişat braţele.

- Eu cred că sperai ca eu să-ţi iau povara – şi anume, că te-ai aprins după logodnica lui Brad şi nu ştii ce naiba să faci.

J

Mi-am dat ochii peste cap.

- Inventezi poveşti acum.

- Salut, băieţi!

Am întors capetele împreună. Tatăl meu tocmai venise.

- Hei! M-am ridicat să îl îmbrăţişez. Nu ştiam că

J, J

vii.

- Neil m-a invitat.

- Mă bucur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Tata s-a aşezat în fata mea şi lângă Neil. S-a uitat la noi.

- Frate, rareori vă văd împreună. Domnul de la Oraş ne onorează, în sfârşit, cu prezenţa.

- îmi pare rău, tată! Ştiu că am fost un fiu de doi bani.

S-a încruntat.

- Cine a zis asta? Eu doar glumesc. Sunt aşa mândru de tine – mai ales pentru ce te-a adus înapoi în oraş. Brad a fost norocos să aibă aşa un prieten ca tine, care are grijă de treburile lui.

Neil a pufnit.

„Măgar.” L-am săgetat cu privirea.

- Ce naiba-i asa amuzant? a întrebat tata.

J

Tata ştia că în ultima lună împărţisem casa cu Carly. M-am gândit să i-o iau înainte lui Neil, ca măcar să ştie cum stau lucrurile.

- Neil pare să creadă că am o slăbiciune pentru logodnica lui Brad?

- Oh! Şi-a înclinat capul. Este ceva adevăr în asta?

- Nu la modul serios.

Tata a mijit ochii.

- Ce naiba vrea să însemne asta?

- Mi se pare atrăgătoare – cum i s-ar părea oricărui bărbat viu. Şi cred că-i o persoană grozavă. Dar să se şi întâmple ceva este cu totul altceva.

Neil m-a întrerupt:

- Vezi? Acum, eşti mai sincer decât ai fost cu mine. Adevărul începe să iasă la iveală. S-a întors spre tata. Am ieşit aseară la o întâlnire cu ea, tată.

Tata a clipit confuz.

- Poftim?

- Da, m-a refuzat cu blândeţe. Dar ar fi trebuit să vezi cum i se lumina faţa când vorbea despre cât de bine se poartă Josh cu Scottie. N-a fost de mirare că nu era interesată de mine.

Chelneriţa a revenit şi a pus o cană în faţa tatei.

- Cafea? l-a întrebat.

El a încuviinţat din cap.

- Pentru ce altceva să trăieşti? Mulţumesc! Apoi s- a întors spre Neil. Sunt confuz. Cum ai ajuns să ieşi la întâlnire cu ea?

- Am cunoscut-o săptămâna trecută la The Bar şi n-am ştiut cine era. Nici ea n-a avut idee că eu eram

fratele[J] lui Josh. A arătat spre mine. După ce mi-

am dat seama, ăsta tot m-a încurajat să ies cu ea. Aşa că am ieşit, dar am simţit imediat că eram în plus.

- Exagerează, am insistat.
- Oare? Tata a chicotit. Sau tu doar negi pentru că te îngrozeşte ce ar însemna dacă ai avea sentimente pentru ea?

Aici mi-a atins un punct sensibil.

- Bine... M-am uitat de la unul la altul. Lăsând deoparte dilema evidentă, Brad a fost un tip grozav, cinstit. Ca Neil – şi ca tine, tată. Eu, pe de altă parte? Carly merită pe cineva mai bun, cineva care să nu aibă un trecut de rahat cu femeile. Toate astea, plus faptul că, da, Brad s-ar răsuci în mormânt dacă eu m-as da vreodată la ea.
- De unde ştii asta? m-a întrebat tata.
- Se subînţelege. Există milioane de femei în lume şi eu trebuie să mă dau la a lui? Am expirat. Serios.

Neil l-a împuns pe tata cu cotul şi a anunţat:

- Azi-noapte au dormit în acelaşi pat...

Am scrâşnit din dinţi.

- Trebuia să adaugi asta?
- îmi pare rău! a mormăit.
- Ba nu, nu-ţi pare, am zis spumegând.
- Ce naiba? a reacţionat tata. Parcă ziceai că nu-i nimic între voi.
- îmi doresc să fi înregistrat asta. Neil a râs. Reacţiile tatei sunt prea amuzante.
- Mi s-a stricat salteaua gonflabilă şi nu aveam unde să dorm, i-am explicat. A fost ceva inocent.
- Ce a fost inocent? a întrebat o voce.

M-am întors şi l-am găsit pe fratele meu Michael, care întârziase. Evident că Neil îl invitase şi pe el.

- Tocmai i-am zis tatei că azi-noapte Josh a dormit în acelaşi pat cu logodnica lui Brad.

Michael a rămas cu gura căscată în vreme ce s-a aşezat lângă mine.

- Ştiam eu. Ţi-am zis că o să se întâmple ceva. Toată chestia aia este o bombă cu ceas.

Neil s-a întors spre el.

- Ştiai despre asta?

- Serios, pe bune! Am aruncat şervetul pe masă. Exageraţi teribil. Nu s-a întâmplat nimic! Blestemata

mea de saltea gonflabilă avea o gaură, aşa că, amabilă, Carly s-a oferit să mă lase să dorm în pat cu ea. Este un pat foarte mare, cu suficient loc pentru amândoi.

- Poate nu s-a întâmplat nimic din perspectiva ta, a zis tata. Dar ar trebui să vezi dacă ea are sentimente faţă de tine. Şi, dacă crezi că are, s-ar putea să reconsideri ideea de a mai dormi în acelaşi pat cu ea. Dacă vorbeşti serios când zici că nu vrei să te
dai la iubita lui J Brad, n-ar trebui să-i dai speranţe deşarte.

J
- Nu-i dădeam speranţe deşarte... m-am apărat, încercam să dorm şi eu într-un pat care să nu fie tare ca piatra. Punct.

Nu ştiam nimic despre adevăratele sentimente ale lui Carly faţă de mine, în afară de faptul că mă considera atrăgător şi nu mă mai ura. Dar apoi, în dimineaţa asta, când mă trezisem, ea se uita la mine. Ideea era că rezonam cu ceea ce spusese tata. Nu aveam nici un motiv întemeiat să dorm lângă Carly, indiferent de cât de al naibii de bine îmi era – datorită saltelei.

- Ştiţi ceva? Am oftat exasperat. Aveţi dreptate. O să-mi cumpăr o altă saltea imediat ce plec de aici. Asta o să rezolve problema. Am sorbit din cafea. Acum, poate voi, golanilor, mă lăsaţi în pace.

- Cât ai de gând să locuieşti cu ea? m-a întrebat tata.

- Nici unul din noi nu ştie. S-ar putea să fie zile, săptămâni sau ani. Asta-i problema cu găsirea unui loc. Dar îl punem pe lista de aşteptare a ambelor azile din oraş. Trebuie să-l vizităm şi pe al doilea, ca să ne asigurăm că este în ordine. Managerul azilului a fost în concediu

medical, aşa că n-am putut merge până acum.

- Michael, ştii că aseară am ieşit la o întâlnire cu Carly? a întrebat Neil rânjind.

„Iar începem.”

Michael a rămas cu gura căscată.

- Nu te cred. Ce-am ratat? Cum s-a întâmplat asta?

în vreme ce Neil relua povestea, eu m-am cufundat în gândurile mele. Mă bucuram că venisem la acest brunch, pentru că discuţia şi reacţiile lor mă ajutaseră să pricep ce decizie idioată fusese să dorm azi-noapte în pat cu Carly.

Acum, trebuia să remediez daunele.

în acea după-amiază, când am intrat în casă, Carly dansa cu Scottie în camera de zi. Din ¡Radul lui răsuna muzică clasică – Canon în Re Major – şi cei doi se balansau înainte şi înapoi unul în braţele celuilalt.

Nici unul nu m-a observat când am intrat, aşa că mi-am lăsat jos noul pat cu grijă şi i-am urmărit un moment. Era frumos. Era neobişnuit ca Scottie să interactioneze cu vreunul din noi în acest mod.

într-un final, Carly m-a observat şi a făcut un pas în spate.

- Oh, bună! A dus o mână la piept. Nu te-am văzut când ai intrat.

- N-am vrut să vă întrerup...

- Doar dansam.

- Mi-am dat seama.

Am zâmbit.

- A fost ideea lui Scottie. M-a luat de mână şi m-a

J

condus. A fost cea mai ciudată chestie. Nu înţeleg, dar nu sunt sigură că-mi pasă de ce a

făcut-o. A fost grozav.

l-am ciufulit părul lui Scottie.

- Eşti ciudat de spontan şi complicat.

Momentul se terminase, evident, Scottie îndepăr- tându-se de mine pentru a se duce să stea pe canapea.

- Acum, mă simt prost că v-am întrerupt.

- Nu-i nimic, a zis ea. Cum a fost ieşirea cu Neil?

- A fost bine. Au venit şi celălalt frate, Michael, şi tata. Mereu e plăcut să stau de vorbă cu ei.

- Deci... Carly s-a foit, agitată. Ai vorbit cu Neil despre mine?

- Te-am menţionat de vreo două ori, da.

„De o mie de ori.”

Ea s-a crispat.

- Mă crede o scorpie?

- Deloc, Carly.

- Bun. îmi făceam griji. S-a uitat spre uşă, unde lăsasem cutia cu salteaua. Văd că ţi-ai cumpărat una nouă.

- Da. M-am gândit că e mai bine decât să-ţi acaparez patul.

- Chiar nu m-a deranjat.

încercând să îi transmit mesajul fără să fiu prea direct, m-am uitat în ochii ei.

- Cred că asta-i o soluţie mai bună pe termen lung.

Ea a încuviinţat din cap şi a coborât privirea.

- Cum vrei tu.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că era dezamăgită. Nu voiam să creadă că nu îmi plăcea să dorm lângă ea, aşa că am încercat să fac o glumă.

- Faza este că salteaua gonflabilă e aşa ademenitoare. Felul în care totul se aplatizează până la podea de fiecare dată când mă mise?

Senzaţia de cau-
ciuc pe piele? N-ai cum să baţi asta.
- Faci cum crezi, Josh.

A zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a reflectat şi în privire. M-am temut să nu o fi jignit.

- Dar apreciez că ai împărţit patul cu mine azi-noapte.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a întors.

în acea seară, la cină şi pe timpul rutinei de seară a lui Scottie, lucrurile ar fi putut să pară ca de obicei, dar ştiam mai bine. Carly era mai tăcută decât în mod normal, în aer persistând o tensiune ciudată. Dar mi-am spus că era mai bine să se simtă ofensată de situaţia cu patul decât ca eu să îmi pierd controlul, să o dau în bară şi să fac ceva ce n-aş putea remedia.

După ce şi-a făcut duş, s-a dus în camera ei fără să spună noapte bună. Era complet neobişnuit pentru ea.

Am oprit-o înainte să închidă uşa în urma ei.

- Hei, Carly...

A încremenit şi s-a întors cu faţa spre mine.

- Da? ’

- Eşti sigură că eşti bine? Ai fost tăcută mare parte din zi. Şi, de obicei, spui noapte bună înainte să te duci la culcare.

Carly a făcut pe proasta.

- Dacă-s tăcută, nu-i ceva cu intenţie.

„Aiurea!”

- N-are de-a face cu faptul că am ales să nu dorm din nou acolo, nu?

Faţa i s-a îmbujorat.

- Nu, sigur că nu. De ce ai crede asta?
- Jură pe Bubba-Hank!
- Poftim?
- Jură pe fostul nostru câine!

A făcut ochii mari şi m-a privit îngrozită.

- N-am de gând să fac aşa ceva.

S-a întors şi a evadat în camera ei, trântind uşa.

Nu ştiam ce era mai rău: faptul că mă folosisem de viaţa lui Bubba-Hank pentru a obţine adevărul de la Carly sau faptul că ea chiar era supărată pe mine.

CAPITOLUL 17

CARLY

în timp ce pregăteam cafeaua în dimineaţa următoare, am observat un bilet pe blat.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Trandafirii sunt roşii.

Violetele sunt albastre.

Am visat că m-am înecat cu o lămâie.

Şi m-am gândit la tine...

M-am uitat la Josh. Mi-a zâmbit din spatele cănii lui de cafea.

- Chiar ai visat asta? m-a întrebat.
- în mod ciudat, da.

Am dat drumul la aparatul de făcut cafea.

- Poate era un simbolism.
- Simbolism?
- Te simţeai vinovat că l-ai folosit pe Bubba-Hank aseară ca să mă păcăleşti. Ştii că niciodată nu aş jura pe viaţa lui.
- Bănuiesc că ştiu cum să scot orice de la tine, huh? Este o unealtă destul de puternică.

Desigur, comportamentul meu de ieri era legat de faptul că Josh alesese să nu mai împartă patul cu mine. Se speriase pentru că mă holbasem la el – ştiam eu. Ieri despicasem firul în paişpe, dar îmi jurasem ca astăzi să trec peste. Destul de simplu, trecusem peste. Trebuia să o fac.

- Scottie încă-i în pat? l-am întrebat.
- Da. Ssst... Josh a dus degetul arătător la

buze. De obicei, nu doarme aşa mult, dar cu siguranţă nu

vreau să-l trezesc.

Când s-a făcut cafeaua, mi-am luat cana spre locul unde stătea el.

- Uite, îmi faci un favor, Josh?
- Ce anume?
- Să lăsăm toată faza de ieri, bine? Orice m-a enervat a trecut. Nu mai sunt în starea aia aiurea.
- Bine. A muşcat din covrigul lui. Am renunţat oficial la subiect. Dar următorul lui comentariu m-a luat pe nepregătite: De ce nu ieşi să faci ceva pentru tine astăzi?
- De unde a venit asta?
- Trebuia de mult să o faci. în afară de acea programare la tuns şi la unghii, nu ţi-ai luat timp pentru tine. Du-te la cumpărături sau ceva!

Am luat cealaltă jumătate a covrigului lui fără glu- ten şi am furat o gură.

- îmi dai tu bani pentru această sesiune de cumpărături, uriaşule?
- De fapt, da. A scos portofelul şi a luat un teanc de bani. Poftim...
- Uşurel! Am ridicat palma. Doamne, Josh! Glu-meam. Ai înnebunit? Nu-ti iau banii!
- la-i! Acum, nu prea munceşti.
- Asta nu înseamnă că-mi eşti dator cu bani.
- Ştiu asta. Dar, Carly, singurul motiv pentru care eu pot să muncesc fără întreruperi este pentru că tu ai grijă de Scottie în timpul zilei. Dacă aş fi fost singur aici, cum plănuisem iniţial, n-aş fi avut cum să continui să-mi văd de muncă. Aşa că priveşte-i ca pe o răsplată pentru că mă ajuţi să-mi păstrez locul de muncă în perioada asta, la banii şi cumpără-ţi ceva drăguţ! Du-te la masaj! Sau pune nişte gheare pe degete. Serios. Distrează-te! Mi-a întins banii. Nu accept nu ca răspuns.

- Măi să fie! Nu trebuie să-mi spui de două ori, tăticule. Am luat banii şi i-am băgat în sutien. Mulţu- mese!
- Poţi să-mi mulţumeşti cumpărând nişte îngheţa- tă cu fistic când te întorci.
- Asa fac.

J

După-amiaza a fost o binecuvântare. După ce am ieşit, mi-am dat seama că aveam nevoie de asta mai mult decât îmi imaginasem. Am făcut exact ce mi-a sugerat Josh. M-am dus la mall şi am avut o zi de fete de una singură. Am început prin a mă trata cu o cafea şi o gogoaşă cu cocos, pe care le-am savurat în pace în timp ce am stat pe telefon. Apoi am intrat în câteva magazine şi am probat diverse. Aveam nevoie de un nou costum de baie care să fie mai puţin sumar decât costumul meu, din moment ce voiam să merg cu Scottie la YMCA, ca să poată înota în piscina lor interioară.

Am hotărât să fac mai multe lucruri deodată, vorbind cu prietena mea Christina la telefon în timp ce luam la probă nişte costume de baie. Tocmai o pusesem la curent cu ultimele evenimente de acasă – inclusiv noaptea în care eu şi Josh împărţiserăm patul.

Ea a venit cu o teorie interesantă.

- Te-a plătit pentru că se simte vinovat pentru că noaptea trecută ţi-a atras atenţia asupra adevăratelor tale sentimente.
- Ar trebui să se simtă vinovat. Ştia că n-aş jura niciodată pe viaţa câinelui. Am oftat. Dar mi s-a părut drăguţ că a insistat să ies astăzi. Nu o să stau să despic firul în paişpe.

- Pot să te întreb ceva?
- Bine...

Mi-am dat jos pantalonii.

- Dacă ar fi să încerce ceva sexual, ai fi

receptivă?

Am simţit furnicături prin corp doar fiindcă m-am gândit la asta. Trăgând tricoul peste cap, am zis:

- Nu voi fi eu cea care să iniţieze ceva.

- Nu asta te-am întrebat. Dacă el ar face prima mişcare, tu l-ai opri?

„Nu, nu l-aş opri.” Dar nu eram pregătită să admit asta.

- Nu ştiu.

- Ăsta-i un da. S-a oprit. Uau! N-am crezut niciodată că ai accepta.

Reacţia ei imediată m-a făcut să am îndoieli în privinţa propriului meu caracter.

- Mă judeci?

- Nu, nu am vrut să sune aşa. Mă bucur că-ţi per- miti să renunţi la vinovăţie.

- Oricum nu o să se întâmple nimic, am informat- o, un pic cam tare pentru o cabină de probă. Pentru că Josh nu mă vede aşa. Ştie că-l consider atrăgător, ceea ce continuă să mă jeneze. Dar nici măcar o dată n-a insinuat că mă consideră atrăgătoare din punct de vedere sexual sau că are sentimente dincolo de legătura asta pe care o avem din cauza lui Scottie. Aşa că nu o să speculez despre o situaţie imaginară.

- Dar a dormi în acelaşi pat n-ai zice că-i ceva imaginar. Asta chiar s-a întâmplat şi eu cred...

- Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Mi-am desfăcut sutienul. Auzi... O să închid, pentru că probez nişte costume de baie. îţi trimit pozele ca să-mi spui părerea ta.

- Bine. Ce cauţi?

- Ceva decent. Probez costume întregi, pentru că vreau să încep să-l duc pe Scottie la înot. N-

am nevoie să impresionez pe nimeni acolo. Cu mine am doar un costum din două piese, pe care l-am folosit ca să fac dus cu Scottie. Nu întreba!

A râs.

- Nu abordez tema asta.
- Bine. Rămâi lângă telefon!

Am închis şi l-am probat pe primul, un costum negru cu o dungă transparentă sus.

Am ridicat telefonul într-un mod care îmi permitea să îmi văd tot trunchiul în vizor. Am pus un timer ca să fac o poză şi i-am trimis-o Christinei.

Christina: *Cine ar fi ştiut că există costume de*

baie bune pentru înmormântare ?

Carly: *Deci nu-ţiplace?*

Christina: *Poate-l cumperi şi-l ascunzi până ajungi la 80 de ani. Dar nu te las să-l porţi.*

Carly: *Ţi-am zis că vreau o înfăţişare conservatoare.*

Christina: *Ăsta-i deprimant. Măcar alege o culoare vie dacă tot iei un costum întreg de babă. Până şi babele de la piscină se îmbracă mai sexy de atât.*

Carly: *Bine. Am înţeles. Stai să-l vezi pe următorul!*

Am dat jos costumul negru şi l-am îmbrăcat pe cel roşu aprins. Culoarea era mai palpitantă, dar nu-mi plăcea cum îmi venea. Era confortabil, dar la piept nu avea dublură. Nu aveam un bust chiar mic, dar mereu apreciam o mică îmbunătăţire.

Am pus timerul pentru a face o nouă poză şi am trimis-o prin mesaj:

Carly: *Ăsta mă face plată?*

Un minut mai târziu, mi-a sunat telefonul.

Josh: *Defineşte plată.*

Prima reacţie a fost să mă întreb de ce nu-mi înte-

lege întrebarea, dar mi-am dat repede seama că asta era ultima dintre problemele mele.

îi trimisesem poza cu mine în costumul de baie roşu lui Josh! Ratasem un mesaj de la el ca să cumpăr smântână în drum spre casă, aşa că, atunci când apăsasem pe cel mai recent mesaj ca să trimit poza, fusese mesajul de la el, nu de la Christina.

Nu puteam să tastez suficient de rapid.

Carly: *Doamne! Nu era pentru tine.*

Josh: *Fir-ar! Serios?*

Carly: *Christina îmi dă indicaţii în legătură cu costumele de baie. Am apăsat pe mesajul greşit.*

Josh: *Deci nu vrei părerea mea?*

Carly: *Nu. Nu ţi s-a părut că-i ceva ce nu-mi stă în fire să-ţi trimit o poză cu mine în costum de baie ?*

Josh: *Nu ştiu. Mi s-a părut destul de tare... ca şi cum ar conta părerea mea în asemenea privinţe.*

Carly: *Mai bine mor decât să-ţi trimit o poză cu mine într-un costum de baie care nu mă pune în valoare!*

Josh: *Ţi se pare că nu-ţi vine bine?*

Carly: *Da.*

Josh: *Ce alte opţiuni avem?*

Carly: *Nu există să avem NOI DOI opţiuni în privinţa asta.*

Josh: *Nu-i amuzant.*

Am oftat şi am tastat.

Carly: *Mai este unul negru, dar Christina zice că arată ca un costum de baie de înmormântare.*

Josh: *Ce s-a întâmplat cu cel din două bucăţi?*

Carly: *Vreau să port ceva mai decent când mă duc cu Scottie la Y.*

Josh: *Am lucrat acolo în liceu. Dacâ-I duci pe Scottie dupâ-amiaza, sunt numai persoane în vârstă. Dar cred că le-ai provoca infarct în costumul tău din două piese, deci poate ai dreptate. Oricum, sunt aici dacă ai nevoie de părerea mea.*

Carly: *Mulţumesc.*

Josh: *Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, costumul de baie roşu te făcea să pari plată.*

„Pe bune?” Chiar când credeam că ne înţelegeam, trebuia să strice lucrurile. „De ce face mereu asta?”

Apoi telefonul mi-a sunat din nou.

Josh: *P.L.A.T.Ă.*
Pasională
Liberă
Amuzantă
Timidă
Autentică

Am zâmbit cu gura până la urechi.

Carly: *Eşti aşa caraghios, Josh! Nu mi-am dat seama că ai remarcat atâtea la mine.*

Josh: *Mănânci cu dreapta şi scrii cu stânga. Eşti ambidextră. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să folosesc cuvântul ăsta la A.*

Carly: *Chiar ai spirit de observaţie.*

Josh: *Malefic, caraghios şi cu spirit de observaţie. Sunt sigur că mai poţi găsi câteva însuşiri pentru mine. Dar nu-s sigur că vreau să le ştiu.*

Carly: *LOL*

Josh: *Când ai crezut că-ţi spun că eşti plată, aveai de gând să vii acasă şi să îmi dai una în ouă, nu-i aşa ?*

Carly: *Nu te-aş fi lovit în ouă. Dar puteam să-ţi pun un pic de piper în plus la paste în seara asta.*

Josh: *Apropo de cină, mă ocup eu.*

Carly: *Găteşti, Mathers?*

Josh: *îmi dau seama că mă crezi bun doar la a bate puiul, dar mai este un lucru la care sunt expert.*

Carly: *Păi, asta trebuie să văd.*

Am mai probat vreo zece costume de baie înainte să aleg unul.

în acea seară, când am intrat în casă, nu îmi venea să îmi cred ochilor. Covorul din camera de zi avea urme de la aspirator şi Scottie stătea calm pe canapea cu părul ud, ceea ce însemna că făcuseră deja duş. în aer plutea mirosul a ceva absolut delicios.

- Ceva miroase bine, am zis când am intrat în bucătărie, lăsând pe blat alimentele cumpărate. Ce pregăteşti?

Josh avea o cârpă de vase peste umăr în timp ce clătea ceva în chiuvetă.

- Este în cuptor. N-ai voie să te uiţi până nu-i gata. Scottie şi-a mâncat deja puiul, l-am dat cina mai devreme, ca să putem mânca în pace.
- Nu ştiu ce am făcut să merit toate astea, i-am zis.
- Păi, mă cam revanşez în avans.
- Cum adică?

A închis robinetul şi s-a întors cu faţa spre mine.

- Dimineaţă, după ce ai plecat, am aflat că săptămâna asta trebuie să mă văd cu un client

în Chicago. Aşa că ia asta ca pe o plată în avans pentru că te las singură câteva zile.

M-a cuprins groaza. Uram când era plecat. Dar aveau să fie doar câteva zile. Puteam să fac asta.

- Oh, bine. Este în regulă.

Am zâmbit şi am încercat să nu las să mi se vadă ˛ dezamăgirea.

- Ti-ai luat costum de baie?

-Da.

Am rânjit. Josh a înălţat capul.

-Şi?

- După ce am probat multe, m-am hotărât la cel roşu... pentru că mă face să par plată.

- Drăguţ!

Mi-a făcut cu ochiul.

De fiecare dată când Josh îmi făcea cu ochiul, mi se făcea pielea de găină, semn clar că trebuia să fac sex – cu altcineva în afară de Josh. Nu ajuta că devenea tot mai chipeş cu fiecare zi, părul crescându-i. îl prindea înfăţişarea de om al cavernelor, nebărbierit. îmi plăcea şi asta continua să fie o problemă.

Cina misterioasă a lui Josh a constat din enchila- das cu pui şi a fost chiar gustoasă. Era drăguţ să stai la masă şi să mănânci ceva preparat de altcineva, mai ales că Scottie fusese deja spălat, hrănit şi stătea mulţumit pe canapea.

După ce am mâncat, eu şi Josh ne-am alăturat lui Scottie în camera de zi. M-am uitat peste umărul lui Scottie, care se uita prin pozele lui din colecţia de pe iPad. Multe poze erau imagini distorsionate ale feţei lui, datorită unei aplicaţii care îţi schimba faţa. Dar apoi a apărut o poză cu un penis uriaş.

Nu era al lui Scottie – pe al lui îl văzusem. Şi mica bucată din trunchiul bronzat care era surprinsă în poză dădeau de înţeles cui îi aparţinea penisul. „Oricui” îi aparţinea era destul de impresionant.

„Oh, Doamne!” Am căutat cuvintele când m-am uitat la Josh.

-Hm...

A mijit ochii.

- Ce-i?

- Tu ştii... că în iPadul lui Scottie este o poză cu tine gol?

- Poftim?

Făcută dintr-un unghi strâmb, poza cu penisul lui Josh ar fi putut fi făcută din greşeală. Scottie avea mereu un dispozitiv cu el – chiar şi în baie deci probabil îi făcuse poza la unul dintre duşurile lor de băieţi.

- Scottie, dă-mi ăla un moment! A luat dispozitivul. Ţi-l dau înapoi. Nu-ţi face griji!

Surprinzător, Scottie i-a dat drumul fără împotrivire.

S-a holbat cu o expresie goală. Nu-i puteam citi expresia când a apăsat pe dispozitiv.

- Ţi-e jenă? l-am întrebat, neştiind ce să zic.

După un moment, i-a dat dispozitivul înapoi lui Scottie. Poza dispăruse. „Nu că aş fi sperat să o mai văd o dată...”

- Nu ştiu. E ceva de care să-mi fie jenă? m-a întrebat, urechile făcându-i-se roşii.

Am înghiţit în sec.

- Deloc.

Cu siguranţă nu.

- îmi place să controlez totuşi când trimit în lume poze cu scula mea. Cum naiba n-am ştiut că mi-a pozat jucăria?

- A făcut-o pe furiş.

Josh a oftat.

- Măcar am găsit-o înainte să o observe altcineva – cum ar fi cei de la asistenta socială.

- Oh, Doamne! Mi-am acoperit gura. Nici nu mă gândisem la asta. îţi poţi imagina?

Josh s-a ridicat şi l-a înghiontit pe Scottie.

- Cred că ai făcut destul rău pentru o zi, amice. Hai să te băgăm în pat! Oricum este trecut de ora ta de somn.

Era târziu, dar eu nu eram pregătită să merg la culcare. Mai ales că Josh urma să mă lase singură cu Scottie pentru câteva zile.

S-a întors în camera de zi şi şi-a frecat burta.

- Ai loc pentru desert?
- Mereu există loc pentru fistic.

Josh s-a dus în bucătărie şi a revenit cu două bo- luri, dându-mi unul. Ne obişnuiserăm să ne uităm în fiecare seară la unul dintre DVD-urile lui Wayne, de cele mai multe ori mâncând îngheţată. Erau atât de multe DVD-uri, încât urma să avem nevoie de câteva săptămâni pentru a le parcurge pe toate. îmi amintea de un calendar Advent; nu ştiam niciodată ce surpriză aveam să găsim. într-o seară, era un DVD cu băieţii de când erau mai mici. într-o altă seară, era doar Wayne filmând la întâmplare o căpri- oară în pădure. Un tânăr Josh apăruse şi el în câteva.

Tocmai mă aşezasem pe canapea cu un bol cu îngheţată, pregătită pentru următoarea noastră surpriză, când am avut parte de o zdruncinătură zdravănă. în loc de frumoşii băieţi blonzi Longo, animale sau scene idilice de familie, pe ecran au apărut doi sâni mari, săltând. Dădusem peste un film porno.

Josh s-a uitat la mine.

- Păi, cred că ştim cum îi plăcea lui Wayne să se relaxeze în unele nopţi.

Linguriţa mea a zdrăngănit când am lăsat bolul cu îngheţată jos.

- Nu avea nici o etichetă?

A clătinat din cap.

- Majoritatea dintre ele nu au. A oprit DVD-ul şi a scos discul din aparat. Apoi s-a uitat mai bine la el. Oh, stai! Pe ăsta-i un P scris cu markerul. Cine dracului să ştie că vine de la

porno?
- Bănuiesc că trebuie să fim cu ochii în patru după ele.
- Clar... A tuşit, făcându-mi cu ochiul... O să fie pe mâini bune.
- Sunt convinsă. Mi-am luat din nou bolul şi am
luat o linguriţă plină. Doamne, casa asta-i plină de surprize în noaptea asta.

Josh a râs.
- Seara asta vă este prezentată de litera P: poze cu penisuri şi pornografie.

Aproape că mi-am scuipat îngheţata. Aveam nevoie de râsul ăsta.

Dacă Christina avea dreptate şi Josh mă trimisese din casă mai devreme cât făcuse curat şi gătise ca să ne distragem amândoi de la tensiunea foarte reală care se acumulase între noi de când împărţiserăm patul în noaptea aceea, atunci universul se juca cu noi. în loc de o distragere, Josh îmi arătase din greşeală penisul lui şi băgase un DVD porno, ca să încheie seara.

Când mi-am golit bolul, m-am ridicat.
- Ştii când ştii că-i momentul să te duci la culcare?
Sunt destul de sigură că DVD-ul porno al lui Wayne nu era pentru mine. M-am dus la bucătărie şi mi-am lăsat bolul în chiuvetă. Noapte bună! am zis.
- Să ai vise cu sâni mari şi săltăreţi, Carly! mi-a răspuns Josh de pe canapea.

l-am arătat degetul mijlociu.
- Ea clar nu era plată.

A chicotit.
- Asta da. Bănuiesc că lui Wayne îi plăceau femeile cu sânii mari.

Am clătinat din cap şi am râs.

Când m-am aşezat în pat, l-am auzit pe Josh um- flându-şi salteaua. în ciuda stării mai bune de astăzi, nu încetasem să mă întreb de ce alesese să nu mai doarmă cu mine. Acum, simţeam lipsa greutăţii de partea cealaltă a saltelei. Dar apreciam limitele impuse de el, mai ales că în seara asta eram mai exci

tată decât fusesem vreodată. Pentru că, ei bine... poze cu penisuri şi pornografie.

CAPITOLUL 18

JOSH

S-ar putea să mă fi oferit pentru drumul ăsta la Chicago ca să mă întâlnesc cu clientul. Cum recent tensiunea creştea pe frontul de acasă din Woodsbo- ro, m-am gândit că o separare între mine şi Carly ar putea fi necesară ca să îmi limpezesc gândurile.

Dar, cum stăteam aici, singur în apartamentul meu după o zi lungă la muncă, mi-am regretat decizia.

Tăcerea din locul ăsta era asurzitoare. Nu mai apreciam că locuiesc singur aşa cum apreciasem în trecut. îmi era dor să am pe cineva cu care să împart o cutie de îngheţată – sau chiar pe cineva cu care să fac duş. „Mulţumesc, Scottie!” Până la întoarcerea mea în Woodsboro, nu conştientizasem ce viaţă singuratică aveam. Aducerea unei femei acasă doar pentru a face sex şi nimic mai mult era departe de crearea unei conexiuni care să se extindă dincolo de sex. Sau, în cazul lui Carly, fără sex. Noi doi aveam o conexiune care nu putea fi tăgăduită. Nu eram sigur dacă se născuse din problemele noastre similare după pierderea lui Brad sau din altceva. Dar chiar îmi era dor să fiu acasă acum. „Acasă.” Crezusem că Chicago era acasă, dar, în acest moment, parcă nu însemna nimic. Era pentru

prima dată în viaţa mea când chiar tânjeam să mă întorc în Woodsboro.

Am scos biletul lăsat de Carly pentru mine înainte să vin aici. îl pusese pe blat lângă o felie de chec cu dovleac, pe care să o mănânc în drum spre aeroport.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Poze cu penisuri, pornografie... şi dovleac! Să ai un zbor plăcut!

Neputând să mai rezist, am scos telefonul şi i-am trimis un mesaj.

Josh: *Cum merg lucrurile acolo?*

Carly: *A fost o zi grea.*

Josh: *De ce nu mi-ai trimis nici un mesaj?*

Carly: *N-am vrut să te deranjez şi să mă plâng la tine cât eşti ocupat la muncă.*

Pulsul mi-a luat-o razna.

Josh: *Ce s-a întâmplat?*

Carly: *L-am dus pe Scottie la piscină. Dar a avut o cădere nervoasă cât timp aşteptam sâ termine persoanele în vârstă. Nu putea pricepe de ce trebuia să aşteptăm.*

Am sunat-o imediat.

Mi-a răspuns după doar un ton de apel.

-Hei!

Părea demoralizată.

- M-am gândit că-i mai uşor să vorbim. Spune-mi ce s-a întâmplat!

- Da... A oftat. Nu l-am putut ridica de pe podea. Lovea şi urla. Când au terminat de înotat cei în vâr-

stă, nu J am vrut să-i răsplătesc comportamentul

lă- sându-l în piscină. Aşa că ne-am întors acasă.
- Frate, ce naşpa! îmi pare rău că s-a întâmplat asa! Dar ai luat o decizie bună să-i dai o lecţie. Alt-

fel, o să tot facă asta ca să obţină ce vrea.
- O să încerc din nou mâine.
M-am întins pe spate.
- Eşti tare!
- Păi, în momentul ăsta, să am grijă de el este slujba mea cu normă întreagă. Nu pot să renunţ când lucrurile devin dificile.
- Nu-i adevărat. Mereu ai această opţiune. Mulţi oameni nu s-ar mai întoarce la piscină după asta. De aia eşti tare.
A oftat prelung şi am simţit cum mă penetrează acel oftat. îi simţeam tensiunea de aici. „Ar fi trebuit să fiu acolo astăzi.”
- Dar cum e la Chicago? m-a întrebat.
- Foarte tăcut.
- Nu-ţi trimite nimeni din senin poze cu penisul tău?
- Nu încă, nu. Dar noaptea abia a început.
Ea a chicotit.
- Ai noroc că n-a folosit filtrul Andy Warhol cu penisul tău, ca să-l multiplice de o sută de ori.
Am râs. Lui Scottie îi plăcea să folosească filtrul ăla.
- Mi-a dat o idee grozavă pentru felicitările de Crăciun.
Ea a râs.
- Pun pariu că o să dormi ca un bebeluş în noaptea asta, nu?
- Aşa am de gând. La ce zi ai avut, şi tu probabil vei dormi la fel.
- Nu ştiu. N-am dormit chiar aşa grozav, oricât de epuizante au fost zilele.
- Credeam că tu dormi bine în general, i-am zis.
- în ultima vreme, nu... A urmat o pauză lungă. Cel mai bine am dormit, de fapt, în noaptea în care ai dormit lângă mine.

Am închis ochii, încercând să rezist satisfacţiei pe care tânjeam să îmi permit să o simt.

- Şi eu am dormit foarte bine în noaptea aia, am recunoscut.

- înţeleg de ce te simţi vinovat, Josh. Dar ăsta-i singurul motiv pentru care ai hotărât să nu se repete?

Distanta fizică dintre noi m-a făcut mai încrezător J
în a mă deschide.

- Nu, n-a fost ăla singurul motiv. Am expirat. încerc doar să te protejez, Carly.

- De ce?

- De mine, i-am răspuns.

- Nu eşti aşa periculos, a insistat.

- Cred că ştii unde s-ar ajunge dacă am dormi în acelaşi pat în fiecare noapte. Crezi că am atâta voinţă? Sunt un tip excitat, alimentat de testosteron, care n-a făcut sex de mult timp. N-am încredere în mine cu tine.

Tăcerea ei m-a făcut să regret ceea ce tocmai recunoscusem. Mă exprimasem ca şi cum aş fi fost tentat de oricine. Dar chiar nu era cazul. Ea era de vină. Ea mă făcea să mă simt asa. Ea mă tenta.

- Dacă ţi-aş spune că J nu-mi pasă de consecinţe? a zis.

- Nu te-as crede.

- înţeleg dilema – de ce noi doi nu putem fi vreodată împreună. Şi cu siguranţă nu caut să recreez ceea ce am avut cu Brad sau să încep o relaţie acum. De fapt, nu-mi mai pot imagina nicicum viitorul. Nu mă aştept să mai găsesc ceea ce am avut cu el. Dar, în ultima vreme, eu doar...

- Ce? am îndemnat-o cu lăcomie.

- Tânjesc după contactul fizic. A trecut mult timp. Nici măcar nu mă refer la sex. Doar contact. Şi noaptea în care ai dormit lângă mine

a fost momentul în care am fost cel mai aproape de a recăpăta asta.

Tânjeam după acelaşi lucru şi după mult mai mult. Dar trebuia să pun o limită deschiderii mele. Refuzam să admit cât de mult îmi plăcuse să stau întins lângă ea. Era mai bine dacă ea credea că era vorba doar despre sex.

Ea a vorbit din nou înainte să-i dau un răspuns.

- îmi pare rău dacă-i prea mult acum!

- Prea mult în ce sens? Eşti sinceră. Ceea ce-i mult mai mult decât am fost eu. Eu sunt cel care te face să te simţi aiurea, pentru că ţi-am lăsat impresia că sunt neafectat, spre deosebire de tine. Nu-i cazul. Când zidurile mele au început să cadă, m-am tras de păr, dar am continuat: Voiam să fac mai mult decât să stau întins lângă tine. Habar nu ai cât eşti de frumoasă.

- Serios? Pentru că aveam convingerea că-mi urăşti fata.

Am încremenit.

După o secundă, a râs.

-îmi pare rău! Nu m-am putut abţine. Glumesc.

- Asta chiar o meritam. Am oftat uşurat. Dar vrei adevărul?

-Da...

- Mereu te-am considerat frumoasă, chiar şi când i-am scris lui Brad mesajul ăla idiot. Nici măcar o dată n-am crezut că nu erai frumoasă. Şi să petrec timpul ăsta cu tine – să văd că frumuseţea ta trece şi dincolo de exterior – a fost o experienţă pe care simt că nu o merit. Am făcut o pauză, gândindu-mă dacă să continui. N-aş putea vreodată să-i iau locul, Carly. Şi, chiar dacă tu ai spus că nu asta cauţi, nu sunt sigur că te cred. Poate că asta simţi astăzi. Dar nu te văd simţind asta pentru totdeauna. Meriţi mai mult decât sex ieftin cu un tip care trebuie să se adune. Meriţi un partener.

- Ai dreptate. Merit mai mult. Doar că nu ştiu dacă vreau. Sufletul mi-a fost smuls din mine în ziua în

care a murit el, Josh. De atunci, nu l-am mai găsit. Nu vreau să simt orice. Vreau să simt nimic.

„Fir-ar!” Cuvintele ei oglindeau tot ce trăisem eu în ultimii doi ani – încercând din răsputeri să simt... nimic. Doar că, în ultima vreme, începusem să simt. Pentru prima dată după aşa mult timp – datorită ei.

- Te las, a zis brusc. Este târziu şi ştiu că mâine munceşti.

Nu voiam să închid, dar, cu cât stăteam mai mult la telefon, cu atât mai periculos putea fi. Probabil eram pe punctul de a spune lucruri pe care aveam să le regret. Dacă am fi fost fizic împreună, poate chiar aş fi făcut ceva ce aş fi regretat.

- Bine. Noapte bună, Carly!
- Noapte bună, Josh! a zis, apoi s-a lăsat liniştea.

După aceea, oricât de dornic eram să mă întind în patul meu în noaptea aia, somnul mi-a fugit. Nu îmi venea să cred că îi mărturisisem toate acele lucruri.

în loc să mă lupt cu insomnia, m-am ridicat, am scos telefonul şi am trimis un mesaj mânat de impuls.

Josh: *Mâine-noapte eşti prin zonă? M-am întors în oraş pentru vreo două zile.*

Mi-a răspuns imediat.

Naomi: *Sigur că sunt. Mi-ar plăcea să te văd. A trecut prea mult timp.*

CAPITOLUL 19

JOSH

Două zile mai târziu, am aterizat înapoi în New Hampshire. Deşi ar fi trebuit să ajung acasă în jurul cinei, zborul meu a întârziat din cauza vremii rele şi i-am spus lui Carly să nu mă aştepte cu cina şi nici să nu stea după mine. Dar apoi am reuşit să iau un bilet la o altă companie aeriană şi am ajuns, în sfârşit, acasă pe la ora unsprezece.

Ştiam că ea nu mă aştepta aşa devreme, dar nu voiam să o sperii dacă adormise. Aşa că am ciulit urechile în vreme ce mi-am folosit cheia ca să deschid uşa. în casă era linişte, aşa că am presupus că şi ea, şi Scottie erau în pat. Mi-am pus cu grijă valiza într-un colţ al camerei de zi înainte de a băga capul în camera lui Scottie. Spatele i se ridica şi îi cobora în timp ce dormea buştean şi aparatul lui de zgomot era pornit. Chiar voiam să o văd pe Carly, aşa că am decis să mă uit şi în camera ei, aşteptându-mă să o găsesc la fel de adormită ca Scottie.

Dar nu asta am găsit.

Când am aruncat un ochi prin uşa întredeschisă, m-am dat înapoi la imaginea din faţa mea. Cu picioarele desfăcute, Carly se zvârcolea în timp ce expira scurt şi neregulat. Nu era nevoie să fii un geniu ca să pricepi ce se întâmpla.

„Sfinte Sisoe!”

Toată ziua fusesem aşa excitat, aşa că să vin acasă la aşa ceva era tortură pură. Era atât de prinsă în ceea ce făcea, că nici măcar nu mă

auzise că intrasem. Am rămas acolo, deopotrivă şocat şi excitat – nu şocat că se masturba, ci că aveam norocul să fiu martor la asta.

Picioarele ei agitate foşneau pe cearşafuri şi penisul mi s-a umflat. Cel mai frumos lucru pe care îl trăisem de ceva timp era să o văd şi să o aud pe Carly cum se masturba. Frumos şi atât de al naibii de ex-

J

citant.

Prea excitant ca să rezist.

Voiam cu disperare să mă alătur. Pentru prima dată în foarte mult timp, am hotărât să arunc precauţia pe geam şi să îmi permit să intru în profunzimea dorinţei mele. Chiar dacă era doar pentru o noapte, aveam nevoie de asta. Şi clar şi ea avea nevoie.

- Carly...

A tresărit la sunetul vocii mele şi şi-a strâns genunchii.

- Este în ordine. Sunt doar eu. Nu te opri! am zis.

S-a sprijinit în antebraţe, dar n-a vorbit.

- Nu te opri, te rog, Carly! Era atât de frumos.

Pieptul i s-a ridicat şi i-a coborât când s-a uitat la mine; ochii îi erau tulburi în ciuda expresiei uluite.

- Continuă să faci ceea ce făceai! i-am repetat, propriul meu piept ridicându-se, eu fiind incapabil să-mi reţin dorinţa care creştea în mine.

Carly nu s-a mişcat când m-am îndreptat spre pat.

Purta un tricou, dar acum puteam să văd mai clar că nu avea chiloţi pe ea.

- Deschide-ţi din nou picioarele!

Spre surprinderea mea plăcută, Carly mi-a făcut pe plac, deschizându-şi lent picioarele şi expunân- du-şi păsărică frumoasă, sclipitoare. Am observat că avea o bandă subţire. Am simţit că îmi lasă gura apă, fiind tentat să îmi cobor faţa şi să o gust.

îngenunchind în faţa ei pe saltea, mi-am tras tricoul peste cap.

- Este în ordine?

A încuviinţat din cap.

-întinde-te! i-am cerut. Relaxează-te!

Carly a făcut întocmai, sprijinindu-se de tăblia

patului, cu perna în spatele ei. A continuat să se uite la mine.

Vocea îmi era răguşită.

- Te gândeai la mine?

S-a uitat în gol spre mine, apoi a încuviinţat din cap şi şi-a lins buzele.

- Bun. Am trecut cu mâna peste trunchiul meu. Şi eu m-am gândit la tine toată ziua.

Carly a înghiţit în sec, încă uitându-se la mine, dar fără să spună ceva.

- Vreau să te privesc în vreme ce termini. Dar vreau să te uiţi la mine cât o faci. Bine?

A încuviinţat din nou din cap.

- Revino la ce făceai înainte să intru eu!

Carly a ezitat înainte de a-şi băga mâna înapoi între picioare. îşi mişca degetele într-o mişcare circulară peste clitoris. în vreme ce se uita la mine, auzeam sunetele ce trădau cât de udă era. Penisul îmi era tare ca piatra în timp ce îmi imaginam cum ar fi să intru în păsărică aceea frumoasă şi udă chiar acum.

- Aşa. Nu-ţi lua ochii de la mine, Carly!

Nu şi i-a luat şi a fost cea mai excitantă experienţă din viaţa mea. Ochii îi erau plini de dorinţă şi am devenit dependent de pofta pe care o vedeam în ei. Singura chestie mai excitantă în afară de a ceda ar fi putut să fie să o refuz.

- îmi vrei gura pe tine? am întrebat.

A închis ochii şi a încuviinţat din cap.

- Vreau să te gust, dar vreau şi să savurez senzaţia, să te fac să o vrei şi mai mult. Tine ochii atintiti la mine, Carly! am şuierat. Uită-te la mine!

A deschis din nou ochii în timp ce îşi încercuia clitorisul mai rapid.

- Pun pariu că poţi să termini doar uitându-te la mine, nu-i aşa? Atât de excitată eşti. Ador asta!

Am planat deasupra ei, coborând până când gura mea a ajuns la doar câţiva centimetri de a ei. Când a deschis buzele, am avut nevoie de toată stăpânirea să nu îi posed gura. Dar m-am abţinut, temându-mă de urmări. în schimb, am salivat din neatenţie, o parte din saliva mea aterizând pe gura ei. A scos limba să o primească şi a înghiţit-o. Penisul mă durea în timp ce mi-o imaginam făcând la fel cu sperma mea.

M-am dat înapoi şi mi-am pus mâna pe catarama de la curea.

- Vrei să vezi şi restul din mine?
- Da, a gemut.

Era primul cuvânt pe care reuşise să îl articuleze în tot acest timp.

Pe măsură ce respiraţia i s-a iuţit, mi-am scos cureaua, aruncând-o deoparte, şi mi-am desfăcut fermoarul de la blugi înainte de a-mi scoate penisul umflat.

Vârful îmi era umed când am început să mă frec. Era un miracol că nu terminasem deja în pantaloni.

Ochii lui Carly s-au fixat asupra penisului meu în timp ce îşi masa clitorisul.

- Nu mă atingi în noaptea asta. Vreau să îţi doreşti şi mai tare data viitoare, am zis printre dinţi în timp ce îmi frecam penisul.
- Eşti crud, a protestat.
- N-ai idee. Am rânjit. Ai crezut că mă urăşti. Stai să vezi!

A gemut.

- Ticălosule!
- Dar îţi place ticăloşia mea, nu-i aşa?

S-a frecat mai rapid şi a încuviinţat din cap.

M-am smucit peste corpul ei.

- Vrei asta în tine?

Carly şi-a muşcat buza de jos şi a încuviinţat din cap.

- Spune-o!
- Te vreau în mine, a mormăit.
- Ce vrei în tine?
- îţi vreau penisul în mine. A râs un pic. Penisul tău mare.

- Este aşa sexy venind din gura ta dulce, Dovlecel. Am trecut cu limba peste buza de jos. Doar pentru asta, ar trebui să te las să-mi călăreşti faţa până termini. M-am frecat mai tare. Ţi-ar plăcea?

-Da.

- Data viitoare.
- Eşti malefic...

Gemea în timp ce continua să se frece.

- Porc malefic... am zis, zâmbind diabolic.
- Asta-i tortură, a gâfâit.

Greşea – eu eram cel torturat aici. Nu îmi doream nimic mai mult decât să o gust, dar să mă masturbez privind cât de tare mă dorea era o experienţă cu adevărat intensă. Expresia din ochii ei îmi dădea senzaţia că ar face orice pentru mai mult. Şi, în timp ce avea orgasm aşa, acest joc era şi scuza mea să nu trec dincolo de limite.

- Eşti un nenorocit, a zis uitându-se la mine şi mişcându-şi degetele pe clitoris.
- Continuă să vorbeşti asa dacă vrei să ti-o trag în seara asta! am gemut.
- Eşti cel mai mare nesimţit.
- Vrei să te iau pe la spate? M-am frecat mai tare. M-ai lăsa, nu-i aşa? M-ai lăsa să ţi-o trag aşa, dacă as vrea...

Şi-a muşcat buza de jos şi a încuviinţat din cap.

- Poate.

Aproape că am terminat, aşa că m-am oprit din masturbat pentru o clipă ca să îmi recapăt stăpânirea de sine.

Şi-a înăltat soldurile când şi-a băgat două degete în păsărică, pompând. Asta aproape că m-a făcut să termin din nou. A trebuit să închid

ochii ca să rezist, încordându-mi întregul corp pentru a mă împiedica să îmi pierd controlul.

- A trecut atâta timp pentru tine. Pun pariu că păsărică ta este la fel de strâmtă ca fundul. Unde mă vrei mai întâi?

A arătat între picioare cu mâna liberă.

- Aici.
- îmi vrei gura sau penisul acolo?
- Ambele, a murmurat.
- Carly...

Numele ei mi-a scăpat din gură aproape de neînţeles... cu disperare.

- Josh... a oftat, închizând ochii.

- Uită-te la mine, Carly! Vreau să termini pentru mine. Nu-ţi lua ochii de la mine! Vreau să te privesc cum termini.

Ochii ei s-au fixat în ai mei. în toti anii mei de aventuri sexuale, nu jucasem niciodată acest joc. Era ceva incredibil de erotic la această tortură lentă. Niciodată nu-mi dorisem ceva mai mult decât îmi doream acum să termin adânc în Carly. Dar nu aveam să o fac. în schimb, aveam să savurez fiecare secundă în timp ce îşi atingea punctul sensibil, privindu-mă în ochi, fără a ne atinge unul pe celălalt.

- Haide, iubito! am murmurat. Termină pentru mine!

Corpul a început să îi tremure în timp ce a scos un ţipăt silenţios, dându-şi ochii peste cap.

Când mi-am dat seama că mâna ei şi-a terminat treaba, m-am întins după ea în timp ce mă frecam şi mai tare. Luându-i degetele în gură, i le-am lins cu- răţându-le, gustul ei făcându-mă să termin şi eu, jeturi fierbinţi ţâşnind pe cearşaful de sub ea. Pieptul mi se ridica şi cobora în timp ce încercam să îmi trag sufletul.

Când am ieşit din transa în care fusesem, am coborât, în sfârşit, privirea. încă se uita la mine cu ochi Sticloşi. Şi rahat... făcusem mizerie.

- Unde-s cearşafurile curate? am întrebat-o, încă gâfâind.

A arătat spre stânga.

- în dulapul de acolo.

M-am dat jos de pe pat şi am aprins lumina din interiorul dulapului ca să iau un cearşaf curat. Fă- cându-l ghem pe cel murdar, l-am aruncat în colţul camerei, apoi m-am băgat penisul la loc în pantaloni şi mi-am tras tricoul peste cap.

Carly a continuat să rămână întinsă, moale şi satisfăcută, aşteptându-mi următoarea mişcare.

M-am aşezat pe marginea patului şi m-am aplecat să o sărut delicat pe creştet.

- Odihneste-te!

CAPITOLUL 20

CARLY

„Ce naiba s-a întâmplat noaptea trecută?”

Numai la asta mă puteam gândi în timp ce stă-team întinsă în pat în dimineaţa următoare. Ce aveam să îi spun? „Mulţumesc că NU mi-ai tras-o în cel mai bun mod?”

Când am auzit că Josh îl trezise pe Scottie, am luat asta drept indiciu că pot să mai dorm. Deşi nu dormeam de fapt. îmi împuiam capul cu obsesii. Habar nu aveam cum avea noaptea trecută să schimbe dinamica dintre noi de acum înainte.

Mi-am adunat, într-un final, curajul să mă îmbrac şi să îmi fac apariţia în bucătărie.

- Neaţa... am zis în timp ce mi-am luat o cană din dulap.

Josh era în camera de zi, uitându-se la televizor lângă Scottie. Nici măcar n-am fost sigură că m-

a auzit, pentru că nu mi-a răspuns.

Dar, în timp ce aşteptam să fie gata cafeaua, i-am simţit brusc căldura corpului în spatele meu. Un fior mi-a coborât pe şira spinării, o combinaţie de emoţii şi excitare. Clar eram încă sensibilă de la ceea ce tăcuserăm noaptea trecută – şi de la gândul la ceea ce nu tăcuserăm.

- Ai băut deja cafea? l-am întrebat.

-Nu.

- Vrei una?

- Da, ar fi grozav, a zis cu voce groasă.

M-am întins după o altă cană, dar mi-a alunecat din mâini, spărgându-se pe podea.

- Rahat!

M-am aplecat să strâng cioburile.

- Nu-i nimic. Mă ocup eu, Carly.

- Nu, lasă-mă pe mine! am ţipat. Este vina mea.

Am alergat să caut o mătură şi făraşul şi nu m-am uitat la el cât am strâns cioburile.

Josh a îngenuncheat şi m-a prins de încheietură.

- Opreşte-te!

- Poftim?

- Te porţi de parcă ai fi contracronometru.

- Nu vreau ca Scottie să calce în cioburi.

- De aia te porţi aşa?

- Poate că nu, am recunoscut, ridicându-mă lent.

S-a ridicat şi el şi şi-a pus mâna pe bărbia mea.

- Nu trebuie să discutăm despre asta, Carly.

-Nu?

- Nu, nu trebuie. Nu trebuie să însemne ceva.

Probabil că asta era atitudinea corectă, dar nu îmi pica bine. Indiferent de ce îmi spuneam, pentru mine însemnase ceva. însemnase mult.

îmi doream să nu fie asa.

Cu toate astea, i-am făcut jocul.

- Ştii ceva? Ai dreptate. Nu trebuie să însemne nimic. Bănuiesc că doar am avut emoţii legate de ce ai putea să-mi spui în dimineaţa asta. Sau de ce ar trebui să-ţi spun eu.

- Ce-ar fi să nu spunem nimic? S-a întâmplat. Eram amândoi excitaţi. Am experimentat, dar n-am trecut dincolo de linie. Nu trebuie să facem tam-tam despre asta. A fost o experienţă trăită împreună. Şi s-a terminat.

Uau! Deşi atitudinea asta avea ceva foarte matur, tot mi se părea rece. Apoi mi-am amintit că aveam de-a face cu Josh Mathers. Genul ăsta de chestii nu erau mare lucru pentru el. Sexul – sau ce naiba tăcuserăm sau nu tăcuserăm noi – nu era mare chestie pentru el. Avusese multe partenere şi multe experienţe sexuale. Şi nu ne atinseserăm, de fapt, aşa că era şi mai puţin semnificativ.

înainte să apucăm să mai discutăm despre asta, s-a auzit soneria.

- Răspund eu, a zis, părând dornic de o pauză.

Când Josh a deschis uşa, afară era Lauren şi, trebuie să recunosc, interacţiunea dintre ei a fost şi mai ciudată decât cea pe care o avusesem eu cu Josh în dimineaţa asta. Aproape că uitasem că era de aşteptat ca ea să vină la lucru, după ce el o lăsase baltă la întâlnirea lor. Era prima oară când apărea săptămâna asta. Poate îsi luase liber intenţionat. Şi uite asa eram două care fuseserăm lăsate baltă de Josh. Sau cel puţin aşa mă simţisem când el sugerase să uităm de noaptea trecută.

Lauren l-a salutat pe Scottie şi l-a luat în camera lui. Eu şi Josh am rămas iarăşi singuri. Nu ajuta nici că arăta asa bine în dimineaţa asta.

Părul îi era un

dezastru ciufulit, sexy. Şi, de fiecare dată când mă uitam la gura lui, îl vedeam lingând excitarea de pe degetele mele după ce avusesem orgasm. A trebuit să-mi încleştez muşchii dintre picioare ca să nu mă excit din nou. Cea mai mare problemă a mea era că noaptea trecută nu îmi fusese de ajuns; aveam ne

voie de mai mult şi mă îndoiam că avea să se repete. Nu doar că Josh fusese foarte atent să nu mă atingă, dar declaraţia lui din dimineaţa asta cam încheia afacerea.

Nu credeam că avea să mai deschidă subiectul, dar, un pic mai târziu, s-a sprijinit de blat lângă mine şi a zis:

- îmi pare rău, Carly! Cea mai uşoară cale să ieşim din asta este să nu discutăm despre ce s-a întâmplat, pentru că nu ştiu cum altfel să gestionez lucrurile.

- Ştiu, am murmurat. Nici eu.

- Mă simt asa vinovat şi nici măcar n-am făcut sex. Dar tot am mers prea departe cu tine azi-noap- te.

- Şi eu mă simt vinovată.

Acesta era adevărul. Mă simţeam vinovată, dar simţeam şi alte lucruri pe lângă asta. Mă simţeam vinovată pentru că nu mă simţeam mai vinovată. începeam să am sentimente reale pentru Josh, dincolo de atracţia sexuală, şi nu ştiam ce să fac cu ele, mai ales că eram destul de sigură că erau doar din partea mea.

- Cât am fost la Chicago, am ieşit la o întâlnire, m- a anuntat.

Am simţit un gol în stomac.

- Mă rog, n-a fost o întâlnire reală, a continuat. Mai degrabă, m-am combinat, dar cam de mântuială. M-am dus la apartamentul unei fete cu care mă tot vedeam înainte să vin în Woodsboro.

îmi venea să vomit. Şi-o trăsese cu cineva chiar înainte să se întoarcă? Chiar înainte să îsi facă de cap cu mine? „Sau să se joace cu nervii mei.”

- Nu vreau să ştiu, i-am zis, simţind că îmi era

greaţă.

- îmi pare rău, dar am nevoie să o spun! a insistat.

Am încuviinţat reticentă din cap.

- în noaptea aia după ce am închis apelul cu tine, i-am trimis un mesaj lui Naomi, ca să ne facem planuri. Aveam nevoie de o distragere după conversaţia noastră. Simţeam că întreceam măsura. A expirat. Dar, când am ajuns la ea, nu m-am simţit deloc interesat. După câteva pahare, ne-am sărutat. Ea a vrut să mergem în camera ei, dar eu... n-am vrut. Nu mă puteam gândi decât la tine – la tot ce îmi zi-seseşi la telefon. Şi mi-am dat seama că o foloseam ca să încerc să uit de tot. Aşa că am plecat de la ea. Mi-am zis că, odată ce reveneam în Woodsboro, aveam să clarific cu tine că între noi nu poate fi nimic. Dar, evident, când am dat peste tine... mi-am pierdut controlul. S-a oprit. Chiar dacă mă simt vinovat, nu regret. Dar nu voi mai permite să se întâmple iar.

- Mă gândeam că o să te simţi aşa.

Am coborât privirea în podea. Mâna lui mi-a atins bărbia şi a ridicat-o ca să mă uit în ochii lui.

- Vorbeşte cu mine! Nu eşti de acord?

- Nu ştiu ce să simt, Josh, am zis, prea descurajată ca să ofer explicaţii.

Nu avea sens să mă deschid dacă el exclusese posibilitatea a ceva mai mult. Nu aş fi făcut decât să arăt ca o proastă.

- Dacă ai fi oricine altcineva, asta n-ar fi mare scofală, a zis. Am putea fi prieteni cu beneficii cât stăm aici, corect? Dar tu nu eşti oricine. Ai fost iubirea vieţii lui Brad. Cum aş putea continua să-mi fac de cap cu tine aşa cu bună ştiinţă? Să mă joc cu inima ta? Am ajuns să ţin la tine. S-a oprit. Ştiu că te consideri frântă şi zici

că nu-ti doreşti un viitor cu altcineva în afară de Brad, dar nu eşti genul de fată care să o spună la modul serios – să fie în regulă doar cu sex. Vreau să ai totul. Vreau să fii din nou fericită cu cineva într-o zi. Doar că nu pot fi eu acela. Nici acum şi nici vreodată. Ochii îi sclipeau. Să fac sex cu tine... clar ar însemna ceva pentru mine. Şi nu am nici un drept să simt ceva. Pentru că nu sunt el. Dacă trecem dincolo de acea limită, nu ne mai putem întoarce. Şi nu vreau să ai regrete când plecăm de aici.

Expresia din ochii lui era sinceră. Avea grijă de mine. Şi poate că avea sentimente pentru mine dincolo de atracţie sexuală. Doar că era dureros că, în ciuda faptului că avea sens ce spunea, eu tot mă simţeam respinsă. îmi doream să pot vedea lucrurile mai pragmatic, dar îmi era imposibil.

S-a tras de păr.

- Carly, eu doar...

-Ce?

- Sunt aşa dat peste cap.

- La ce te referi?

- Chiar şi dacă n-ai fi fosta iubită a lui Brad, tot nu aş fi potrivit pentru tine. A ezitat. Sunt destul de sigur că am rămas cu traume din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama mea. Am avut probleme de încredere cu femeile din pricina a ceea ce ea i-a făcut tatei. Cred că ăsta-i unul dintre motivele pentru care eram cum eram, un cuceritor care nu a lăsat niciodată pe nimeni să se apropie.

N-am îndrăznit să spun ceva ca nu cumva să îl opresc din a continua.

- Faptul că l-a lăsat pe tata pentru fratele lui? Că unchiul meu i-a făcut asta tatei? Nu l-am putut ierta niciodată. Cum naiba să mă iert pe

mine dacă m-aş da la iubita fratelui meu? Pentru că Brad mi-a fost frate în toate modurile care contează. îţi spun asta pentru că am nevoie să înţelegi că eu sunt problema aici, bine? Nu are nimic de-a face cu tine. Simt că o parte din tine crede asta. A clătinat din cap. Eşti uimitoare, Carly, şi bărbatul care te va avea într-o zi o să fie un norocos.

l-am întins mâna şi el a luat-o. Trebuia să respect ceea ce simţea. Nu voiam să îi adâncesc trauma. Eu
J
eram aici ca să ajut în ceea ce părea o situaţie imposibilă cu Scottie, nu să îi creez o altă situaţie imposibilă lui Josh.

în acel moment, cu degetele noastre unite, am jurat să fac orice se putea ca să mă concentrez la ceea ce aveam de făcut, adică să îl internăm pe Scottie într-un azil şi apoi să mă întorc nevătămată în California.

CAPITOLUL 21

CARLY

în următoarele săptămâni, a părut că eu şi Josh am lăsat în urmă ceea ce se întâmplase în acea noapte în camera mea. Chiar dacă încă aveam fantezii legate de asta, am încercat să alung cât mai departe amintirea aceea însufleţită.

Aşa că lucrurile erau din nou pe un teren stabil. Făceam progrese şi cu situaţia lui Scottie, pentru că reuşiserăm, în sfârşit, să vizităm al doilea azil şi ni se păruse măcar la fel de drăguţ ca primul – poate chiar mai drăguţ. Scottie era acum pe două liste de aşteptare, ceea ce însemna că începuse oficial jocul aşteptării.

Iarna rece era în plină desfăşurare în New Hamp- shire. într-o marţi în decembrie, aşteptam prima mare furtună de zăpadă din sezon. Terminaserăm peleţii pentru soba care încălzea parţial casa şi toată lumea din zonă părea să

aibă aceeaşi problemă, pentru că nu erau peleţi disponibili în nici un magazin din apropiere. Josh a găsit într-un final un loc din vestul statului Massachusetts unde aveau peleţi, dar era la câteva ore distantă.

A plecat devreme, însă ninsoarea s-a pornit mai repede decât fusese preconizat, aşa că eram îngrozită de drumul lui înapoi. Ultima dată când vorbisem cu el, încărcase cu succes peleţi în portbagajul şi pe bancheta din spate a maşinii mele şi se întorcea spre New Hampshire. Dar asta fusese cu câteva ore în urmă. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Apoi, pe lângă grija dacă Josh era bine pe drum, s-a petrecut cel mai mare coşmar al meu. A picat curentul, ceea ce însemna că Scottie nu mai avea acces la internet. Mereu făcea crize când nu putea să îşi acceseze site-urile. Din fericire, mi-am amintit de proviziile cu lumânări în borcan. Plasasem inspirat nişte chibrituri lângă ele sub chiuvetă. M-am folosit de lanterna telefonului în timp ce am aprins trei dintre ele, punând una în bucătărie şi câte una în fiecare capăt al camerei de zi.

Fără internet, Scottie a început să se agite. Am încercat să îl sun din nou pe Josh, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. Era fără semnal sau i se întâmplase ceva rău? îmi era greu să nu îmi imaginez cele mai prăpăstioase scenarii. în definitiv, Brad murise în vreme ce conducea înapoi de la lacul Ta- hoe pe zăpadă. Maşina îi derapase, intrând într-un camion. încă sufeream de stres posttraumatic cu privire la modul în care murise şi nu îmi puteam scoate din minte gândurile oribile nici măcar în zilele când nu aveam parte de un factor declanşator. Dar acum cel mai mare factor declanşator era faptul că

Josh era prins undeva în această furtună de zăpadă.

Scottie era la un pas de un atac de panică, sărind cu aşa multă forţă, încât casa se cutremura.

- Amice, îmi pare aşa rău! Promit că o să revină curentul! Doar că nu ştiu când.

Ştiam că cel mai probabil nu îmi înţelegea explicaţia. Cu toate astea, am încercat să am o discuţie raţională cu el, poate pricepea totuşi.

- Joacă-te cu aplicaţiile tale! Te rog? Joacă-te cu aplicaţii tale pentru moment! Promit că o să avem iar inter net.

îi tot arătam spre iconiţele jocurilor descărcate pe dispozitivul lui. Dar normal că nu îl interesa nimic altceva decât să stea pe internet.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă când a început să dea din picioare şi să ţipe. Niciodată nu mă simţisem aşa neajutorată.

-îmi pare rău, Scottie! Nici mie nu-mi place.

îi puteam da telefonul meu, dar avea să se descarce curând şi asta l-ar fi enervat din nou. Plus că aveam nevoie şi de ultimul strop de baterie în caz că Josh încerca să ne sune. Dacă Josh păţea ceva, nu eram sigură că aş fi putut supravieţui.

Poate că n-ar fi trebuit să sar aşa repede la gânduri fataliste, dar condiţiile meteo nu mă ajutau. Ca lucrurile să fie şi mai rele, vecinii de lângă, Abe şi soţia lui, nici măcar nu erau acasă. Erau în Florida pentru două săptămâni. Altfel, măcar m-aş fi putut duce acolo cu Scottie, ca să nu trebuiască să fiu singură cu el când s-a lăsat pe podea, lovind şi urlând, şi eu nu l-am putut ridica. Dar chiar eram pe cont propriu. Lorraine nu avea să vină cu maşina până aici pe vremea asta. Oricum nu era ca şi cum ar fi putut fi de mare ajutor. Scottie avea să continue să facă crize până când revenea curentul. Tot ce puteam să fac era să mă rog. Şi m-am rugat din răsputeri. Pentru siguranţa lui Josh. Pentru sănătatea

mintală a lui Scottie. Şi pentru a mea.

Măcar una dintre rugăciuni a primit răspuns când Scottie s-a oprit, în sfârşit, din protestat şi a devenit interesat de una dintre aplicaţiile lui. S-a aşezat pe canapea şi a început să se joace, de parcă criza lui de nervi avea un buton magic de oprire şi eu cumva îl apăsasem.

Casa se răcea cu fiecare minut. Mi-am luat haina şi am pus-o pe umeri, apoi am luat pătura cu care dormea Josh şi am întins-o peste Scottie. M-am cuibărit lângă el pe canapea şi am început să mă rog pentru întoarcerea în siguranţă a lui Josh. Mâinile îmi tremurau când am încercat să îl sun pentru a nu ştiu câta oară.

J

- Doamne, te rog! Adu-l acasă în siguranţă! am şoptit.

Nu eram o persoană religioasă şi mă simţeam ca o impostoare cerându-i ajutorul lui Dumnezeu când eu nu-L recunoşteam zilnic. Dar, în vremuri de restrişte, păream să gravitez spre rugăciune – ceea ce însemna că ştiam că cineva acolo sus asculta.

J

Când uşa s-a deschis brusc, un val de adrenalină m-a lovit. Era aşa întuneric, încât nu mi-am dat seama imediat cine era.

- Carly?

Am sărit de pe canapea.

- Josh!

Vocea mi s-a frânt.

Şi-a petrecut braţele în jurul meu, cuprinzându-mi corpul.

- Oh, Doamne! Eşti bine? m-a întrebat.

Am izbucnit în lacrimi.

- Am fost aşa îngrijorată pentru tine.

- Pentru mine? Eu am luat-o razna gândindu-mă că tu erai singură acasă cu Scottie şi fără

electricitate. Telefonul mi-a murit, dar am auzit la radio că jumătate din New Hampshire nu mai are curent.

- Am fost aşa speriată că ai făcut accident.

S-a dat înapoi ca să mă privească, cuprinzându- mi chipul cu mâinile. Abia îi desluşeam expresia la lumina lumânării. Josh şi-a lipit delicat fruntea de a mea şi am respirat împreună preţ de câteva momente. Bănuiam că înţelegea de ce mă speriasem aşa tare.

- Oh, Doamne! a şoptit. îmi pare rău că ai fost speriată!

Cu faţa lui aşa aproape de a mea, tânjeam să mă sărute.

- Nu mi-am dat seama că vei crede că am păţit ceva, a zis, atingându-mi obrazul cu degetul mare. Nu te puteam suna şi am condus încet. De aia mi-a luat atâta.

- Josh...

- Ce-i, iubito?

Am simţit fluturi în stomac auzind cuvântul „iubito” ieşind din gura lui.

- Asa mă bucur că eşti acasă!

A vorbit în părul meu:

- Şi eu.

îmi petrecusem ultimele câteva săptămâni încercând să îmi neg sentimentele pentru el, dar totul a ieşit la suprafaţă în noaptea asta.

Mi-a dat, într-un final, drumul şi s-a întors spre Scottie, care încă stătea calm pe canapea.

- Cum de-i asa liniştit?

- A avut o criză de nouăzeci de minute înainte să se calmeze şi să decidă să se joace cu aplicaţiile lui.

Josh l-a frecat pe spate pe Scottie.

- Probabil a fost tare greu.

- A fost... dar m-am descurcat. Mai mult mi-am făcut griji pentru tine.

Josh mi-a luat mâna şi eu m-am aşezat lângă el, cu degetele noastre împreunate. Era un gest simplu, dar îl simţeam foarte intim.

J

- îmi pare rău că te-am speriat! Pot doar să-mi imaginez cât de mult ţi-a reamintit de noaptea în care Brad...

Vocea i s-a stins.

- Aşa este. Probabil că de asta am exagerat. Dar n-a fost vorba doar despre trauma mea... Nu ştiam ce aş face dacă ai păţi ceva.

Ochii i s-au mutat spre lumânare.

- Când Scottie va merge la azil şi ne vom vedea de drumurile noastre, vreau să ştii că nu o să regret nici o secundă din experienţa asta, Carly. Mi-e greu să cred că am fost vreodată îngrozit de ea.

l-am strâns mâna.

- N-aş fi reuşit fără tine.
- Lucru valabil şi invers, Dovlecel.

O explozie bruscă de lumină ne-a întrerupt momentul intim.

„A revenit curentul!”

S-a uitat în jur.

- Sfinte Sisoe!
- Poate cuvântul magic a fost tot timpul dovleac! în clipa în care l-ai rostit, a revenit lumina.

Scottie a început să râdă isteric şi să ţopăie pe canapea. Era tare fericit şi a intrat imediat pe You- Tube.

Josh şi-a prins mâinile.

- Cred că trebuie să sărbătorim cu ceva melodii de Elton John redate invers şi o sticlă de vin. Ce zici, Carly?
- Sună absolut divin.

Josh a ieşit să descarce peleţii din maşină. A realimentat soba şi a pornit focul.

în timp ce mă delectam cu liniştea dată de faptul că totul era iarăşi bine, m-am gândit la cât de imprevizibilă poate fi viaţa. Mereu tânjisem

după sentimentul de familie. Mereu mă simţisem singură, pentru că veneam dintr-un cămin destrămat şi fusesem
ȷcopil unic, în ciuda tuturor eforturilor mamei mele. Singura excepţie reală fusese timpul petrecut cu Brad. Dar, aici, cu această familie improvizată, mă simţeam departe de a fi singură. Cel puţin pentru moment.

în acea noapte, înainte să mă duc la somn, am găsit un bilet de la Josh pe noptiera mea.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Nu toţi eroii au pelerine. Unii sunt blonzi şi se dau cu lămâie la subraţ. Nu ştiu dacă aş fi putut să mă descurc cu Scottie timp de nouăzeci de minute fără electricitate. N-as fi vrut să-mi zbor creierii. Ai fost uimitoare că ai menţinut reduta în f
noaptea asta, Dovlecel.

CAPITOLUL 22

CARLY

O săptămână mai târziu, munţii de zăpadă lăsaţi în urmă de acea furtună începeau să se topească.

Am avut o pauză de la vremea rea, dar aici, în cabană, nu exista pauză de la sentimentele pe care le aveam pentru colegul meu de apartament.

Josh lucra în camera de zi într-o după-amiază în timp ce Scottie se juca pe iPadul lui. M-am hotărât să mă strecor şi să o sun pe prietena

mea Christi- na.

Cu voce coborâtă, m-am aşezat pe pat şi i-am povestit Christinei despre un nou tip pe care îl cunoscusem cu câteva seri în urmă, când ieşisem cu noua

mea prietenă localnică. Lisa venise cu Rob, tipul pe care îl cunoscuse când ieşiserăm noi două prima dată. Rob era acum iubitul ei şi venise cu prietenul lui, Mitch. (M-am asigurat că Mitch nu era rudă cu Josh.) Mitch încheiase seara invitându-mă să ieşim şi eu lăsasem o portiţă deschisă.

În ziua anterioară, îmi trimisese un mesaj să mă întrebe dacă voiam să merg din nou la The Bar, la o întâlnire dublă cu Rob şi Lisa.

- Mă gândesc la asta, i-am zis ei.
- De ce eziţi?

Mă uitam chiar acum la motivul ezitării. Făcea tracţiuni în pragul uşii de la dormitorul meu. Avea o linie subţire de păr ce cobora spre V-ul său şi încă îmi era complet interzis. Şi era al naibii de sexy!

Nu i-am povestit Christinei despre sesiunea de masturbare mutuală de care avuseserăm parte eu şi Josh în acea noapte. Ar fi halit această bârfă picantă, dar detaliile astea le păstram în sufletul meu. Dar ştia că eu şi Josh discutaserăm despre atracţia dintre noi şi că el subliniase că nu avea să se întâmple nimic.

Am hotărât că astăzi aveam nevoie de mai multă intimitate ca să mă răcoresc.

- Stai aşa! i-am zis, luându-mi haina. Josh, mă duc la magazin să cumpăr câte ceva.

S-a dat laoparte şi şi-a şters sudoarea de pe frunte.

- Mai ia nişte îngheţată – şi am rămas fără ouă.
- Bine.

Când am urcat în maşină, Christina mi-a chicotit în ureche.

- Voi doi sunteti atât de... casnici.
- E un mod de a spune. Am chicotit. Distruşi

este mai potrivit.

- Mi-am dat seama că nu voiai să vorbeşti de fată

J J

cu el. Ce se întâmplă?

- Da. Nu pot să discut despre Josh de faţă cu Josh. Eu doar îmi doresc să scap de sentimentele astea pentru el. Ştiu că asta mă reţine din a ieşi la întâlnirea asta.

- Este aiurea, dar trebuie să-i dai acestui Mitch o şansă. Nu ştii cât vei sta în Woodsboro. Ar putea trece ani până când Scottie să fie acceptat într-un azil. Nu poţi sta singură atât timp. Dacă Josh a fost clar că nu există un viitor pentru voi doi, trebuie să treci peste. Dar asta o ştii deja.

- Da, o ştiu.

Am pornit maşina şi am demarat pe drumul şerpuit care mă scotea din zona împădurită în care locuiam.

- Probabil Josh se vede cu cineva, nu-i aşa? m-a întrebat.

- Păi, asta-i ciudat. Din câte ştiu eu, nu. Ori este acasă muncind, ori face comisioane pentru noi. Şi în fiecare noapte rămâne acasă. Cam ştiu unde este în orice clipă. Nu pot identifica vreun moment în care s- ar putea vedea cu cineva.

- Asta cred că-i greu – un bărbat viril ca el să nu facă sex regulat?

Ceva era în neregulă cu mine, pentru că, imediat ce ea a menţionat asta, mintea mea s-a gândit la Josh deasupra mea şi am simţit cum mă ud. Corpul meu devenise sensibil chiar şi la gândul de ceva sexual cu el.

- Ai dreptate. Trebuie să mă forţez să trec peste. Ultima dată când am îndrăznit să ies cu un tip a fost însă un dezastru şi s-a încheiat cu tipul fiind fratele lui Josh.

- Oh, corect. A râs. Care sunt şansele de aşa

ceva?

- Foarte mari în Woodsboro!
- Probabil că-i adevărat.

Am mai discutat câteva minute, până am ajuns la destinaţie. Am oftat.

- Sunt la magazin. O să închid.
- Du-te şi cumpără-i omului tău îngheţată!
- Eu clar n-am un om. Altfel, nu m-aş fi simţit aşa frustrată acum.

Ieri, după ce am mers la magazin, i-am trimis un mesaj lui Mitch şi am fost de acord cu întâlnirea dublă. Am hotărât să ieşim în seara asta şi Josh urmează să stea cu Scottie, deşi încă nu îi spusesem cu cine anume ieşeam.

Dar, când m-a întrebat direct, n-am mai putut să-i ascund planurile mele.

Josh şi-a luat o apă minerală din frigider şi a des- chis-o.

- Deci te vezi cu Lisa şi cu iubitul ei?
- Da. Am făcut o pauză. Şi cu unul dintre prietenii lui.

Josh s-a oprit la mijlocul mişcării.

- Oh... deci este o întâlnire.
- Da. Una lejeră.

A încuviinţat din cap şi şi-a cules nişte scame de pe bluză.

- Păi, asta-i bine.

După aceea, lucrurile au fost liniştite. Josh s-a dus într-un colţ al camerei de zi, şi-a dat jos tricoul şi s-a apucat să facă sport – intens. Ca de obicei, eu nu mă puteam abţine să nu îi admir corpul sclipind în acţiune. Deşi nu o să mă mai holbez niciodată.

Nu a mai pomenit nimeni nimic despre ieşirea

mea în oraş până când eu şi Josh strângeam după cina lui Scottie.

- Ce ştii despre tipul ăsta cu care te vezi? m-a întrebat Josh în timp ce ştergea o farfurie.

- Doar că-i prieten cu Rob şi că a fost foarte drăguţ data trecută când am luat cina cu ei. A fost acolo

întâmplător. Este profesor de biologie.

- Oh, deci l-ai mai văzut.

-Da.

- Cum îl cheamă?
- Mitch Ramos. îl cunoşti?

Josh a clătinat din cap.

- Numele nu-mi sună cunoscut. Este de aici?
- Nu sunt sigură.
- Nu ştii de unde este?

- Bănuiesc că nu l-am întrebat. Nu prea contează pentru mine de unde este, dar o să-l întreb în seara asta. Oricum, mă simt destul de în siguranţă, pentru că voi fi cu Lisa şi Rob.

A mormăit.

- Hmm...

Mi-am înclinat capul.

- Mai ai întrebări?
- Nu. A strâns din dinţi. Bănuiesc că nu.

S-a întors şi şi-a făcut de lucru curătând în bucătă-

rie.

- Eşti bine? l-am întrebat.
- Da. A expirat. Sunt bine. De ce mă întrebi?
- Te porţi un pic ciudat.

A sters blatul cu mişcări ferme.

- Probabil doar îţi imaginezi.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă ca o proastă pentru că îmi doream ca el să recunoască faptul că era gelos. Am schimbat rapid subiectul, scoţând pe gură primul lucru care mi-a trecut prin cap în timp ce îl priveam cum făcea curat.

- Ţi-a crescut părul aşa mult, Josh. Şi barba. Dar îti vine bine.
- Asta se întâmplă când eşti blocat în pădure.
- La tine la muncă se poartă ciudat fiindcă ai

păr facial?

- Nu-i interesează atât timp cât le aduc clienţi.
- Bun. Asa ar trebui să fie.

S-a oprit, în sfârşit, din şters şi s-a întors spre mine.

- Voiam să te întreb... Te duci acasă de Crăciun?
- în Oregon?
- Acolo sau în California?
- N-aveam de gând.

- Poţi, dacă vrei. N-am o problemă să rămân singur cu Scottie dacă vrei să o vezi pe mama ta.

Nu-mi doream să fiu nicăieri în altă parte decât în Woodsboro de Crăciun. în cele două Crăciunuri avute cu Brad, se văzuse fiecare separat cu propria familie, aşa că nu petrecusem nici o sărbătoare aici.

- Cam aşteptam să-mi petrec Crăciunul aici, i-am zis. N-am nici o garanţie că la anul voi fi tot în Woodsboro. Adică, s-ar putea, dar...
- Bine. A încuviinţat din cap. Păi, fratele meu Mi- chael invită, de obicei, familia la el în Ajunul Crăciunului. Ar trebui să vii. Şi Scottie, desigur.
- Mi-ar plăcea.
- Sunt sigur că lui Neil o să-i facă plăcere să te vadă.

Mi-a făcut cu ochiul. M-am înfiorat.

- La asta nu m-am gândit. O să fie ciudat să fiu acolo?
- Nu, e în ordine. Nu are resentimente.
- Bine.

Am fost mişcată de faptul că Josh m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui. Bine, probabil că simţise că nu avea de ales, dar tot eram impresionată că se gândise la asta şi nu îşi dorea să fiu exclusă.

- Mi-ar plăcea să-l cunosc şi pe tatăl tău, i-am zis.
- Este special. A trecut prin multe, dar tot are simţul umorului. A avut şi el suişurile şi coborâsurile lui de-a lungul anilor, dar acum este bine.
- Se face schimb de cadouri sau...
- De fapt, soţia lui Michael, Vanessa, desemnează fiecăruia câte o persoană pentru care să cumpere.

O să-i spun că veniţi şi voi, ca să vă adauge pe listă.

- Oh, îmi place ideea asta. Aşa este mult mai uşor.

Tot Josh a încuviinţat din cap.

- Până în anul ăsta, Crăciunul era cam singurul moment când veneam acasă. Dar n-am ratat nici unul.

- La fel şi Brad, am zis. îi plăcea să vină în Wood- sboro de Crăciun.

- Da. După un moment, Josh a adăugat: Ar trebui să luăm un brad de Crăciun.

- Da? Am zâmbit, surprinsă de sugestia lui. Unde vrei să-l punem?

- O să luăm unul mic. Tatăl unui amic are un loc din ăla unde se vând brazi. Ar trebui să mergem într- o seară săptămâna asta, la-l pe Scottie! Vând şi ciocolată caldă.

- Parcă ar fi un film pe Hallmark.

- Nu ştiu la ce te referi.

Josh S-a uitat la mine.

- Te-ai uitat la vreun film de Crăciun?

- Dacă am făcut-o, n-aş recunoaşte-o.

Am râs. Ştiam deja că abia aşteptam ieşirea aceea după brad cu Josh mai mult decât aşteptam întâlnirea din seara asta. „Of.”

Chiar atunci s-a auzit soneria. Scottie a ţopăit pe loc, entuziasmat de luminile strălucitoare ale maşinii de livrări de afară. Josh s-a dus să ia pachetul. în pragul uşii de la intrare am văzut ţurţurii atârnând.

Când a venit înapoi, a desfăcut plicul alb, căptuşit, apoi a înlemnit.

- Rahat!

-Ce?

- Am comandat ceva online şi am crezut că aia era. Dar este al tău. îmi pare rău că l-am

Josh

deschis!

„De ce îşi cere scuze?” După ce mi-a întins plicul, mi-am dat seama.

Era un dildo de un roz fosforescent. Am clătinat din cap.

- Eu n-am comandat asa ceva.
- Păi, cineva ţi l-a comandat. Este numele tău pe plic.

Am închis ochii. Zilele trecute, Christina îmi ceruse adresa. Am presupus că avea să îmi trimită în avans un cadou de ziua mea de naştere sau ceva pentru casă. Cu siguranţă nu asta. în interior era un bilet, pe care, din fericire, Josh nu-l văzuse. „O soluţie temporară la mica ta problemă.”

- Este de la prietena mea Christina.
- Nu trebuie să minţi. N-are de ce să-ti fie ruşine.
- Ştiu asta. Şi nu mi-ar fi ruşine. Dar nu eu mi l-am comandat.

Josh şi-a mişcat sprâncenele.

- Păi, atunci ar trebui să avem cu toţii mai mulţi prieteni precum Christina.

Am reuşit să zâmbesc.

- E nebună, dar o iubesc. Am fluturat pachetul. O să-l... pun deoparte.
- Există vreun motiv pentru care ea să fi simţit că ai nevoie să-ti trimită asta? m-a întrebat Josh în vre-

me ce mă îndreptam spre camera mea.

- Nu. Am înghiţit în sec. Este doar un cadou în glumă.
- l-ai povestit despre... scăpare?

Un val de căldură m-a străbătut.

- Nu, nu i-am spus.
- Nu-i povesteşti totul?

- Nu totul. Mi-am înclinat capul. Tu le povesteşti fraţilor tăi?
  - Nu.
  - Ti-e ruşine? l-am întrebat. De aia?
  - Nu. Doar că nu-i treaba nimănui.

- Exact.

Am coborât privirea şi aş fi putut să jur că umflătura din pantalonii lui Josh era un pic mai mare decât normal. „Este excitat?” Sau doar voiam eu să cred asta?

- Păi, mă duc să fac duş şi să mă pregătesc.
- Da. S-a uitat la mine. Să faci asta!

în vreme ce apa curgea peste mine, am rezistat dorinţei de a mă atinge. Ştiam că, dacă o făceam, aveam să mi-l imaginez pe Josh şi nu voiam să merg la întâlnire în seara asta gândindu-mă la un alt bărbat – chiar dacă orgasmul m-ar fi calmat.

Când am ieşit din baie, l-am auzit pe Josh vorbind în dormitorul lui Scottie. Părea că îi citea dintr-o carte. Mi s-a strâns inima. Scottie era practic un adult, dar avea pe un raft multe cărţi pentru copii, din care noi îi citeam ocazional, când nu era lipit de dispozitivele lui. Părea să aprecieze culorile vii şi simplitatea poveştilor.

M-am dus în camera mea pentru a mă îmbrăca. După ce mi-am pus sutienul şi chiloţii, am luat pe mine un halat de mătase, cât m-am ocupat de păr şi de machiaj.

Câteva minute mai târziu, la uşă s-a auzit un ciocănit uşor.

- Eşti decentă? l-am auzit întrebând pe Josh.

M-am oprit din ondularea părului pentru un moment şi am lăsat placa de păr.

- Da. Intră!
- Hei.

Când a intrat, şi-a băgat mâinile în buzunare.

- Te-am auzit cum îi citeai lui Scottie. îmi place asta;
- îi place să dea paginile – uneori, înainte să termin de citit. A zâmbit. Se pare că nu mă prind uneori.

- Acum ce face? l-am întrebat.

- Se relaxează pe ¡Padul lui. Ochii lui Josh au zăbovit asupra mea. Oricum... voiam să-mi cer scuze dacă te-am făcut să te simţi incomod mai devreme, la faza cu dildoul.
- N-ai făcut nimic greşit. L-ai deschis din greşeală. Trebuia să discutăm despre asta.

Părul lui brunet îi cădea ciufulit peste frunte şi lumina din camera mea făcea să îi sclipească ochii căprui. Doamne, frumos mai era! Mi s-au întărit sfârcurile. în atmosfera din seara asta era ceva diferit.

între mine şi Josh se simţea mereu o tensiune se-
xuală, dar toată ziua o percepusem amplificată. El n- ar fi îndrăznit să recunoască, dar aveam senzaţia că îsi dorea să nu ies în seara asta.

Mi-am ridicat placa de păr şi am început să o folosesc din nou.

- Este fascinant să vezi prin ce cred femeile că trebuie să treacă, a spus.
- Nu mă obligă nimeni. îmi place să-mi ondulez părul.
- Nu contează ce naiba porţi, Carly, sau cum îţi aranjezi părul. Ideea e că o să fii frumoasă oricum. Tipul o să saliveze şi va fi pregătit să se năpustească asupra ta. Aşa că ai grijă!

M-am întors spre el.

- Mathers, flirtezi cu mine?
- Nu, mi-a zis. Doar te avertizez.

Am ridicat din sprâncene.

- Jură pe Bubba-Hank!

A bombănit ceva în şoaptă, dar n-a jurat pe fostul nostru scump goldendoodle.

Josh a continuat să mă privească în timp ce îmi terminam de aranjat părul şi am trecut la studierea hainelor din dulap. Nu îmi adusesem prea multe haine elegante cu mine, aşa că

aveam doar câteva potrivite pentru o noapte în oraş.

- Ai nevoie de ajutor să te hotărăşti? m-a întrebat.

Am expirat în sus în părul meu.

- Da, de fapt.

Josh a venit lângă mine şi a trecut cu degetele lui mari, masculine peste hainele atârnate în dulap. Am invidiat acele haine, pentru că nimic nu îmi doream mai mult decât să fiu atinsă de mâna aceea. A ridicat unul dintre umeraşe, alegând o rochie neagră, mulată, tricotată.

A pus-o pe lângă mine.

- îmi placi în asta.

- M-ai văzut în asta?

- Da. Ai purtat-o în ziua în care am vizitat al doilea azil. îti vine foarte bine.

Am[J] încercat să nu mă arăt surprinsă de memoria lui excelentă.

- Păi, dacă-ţi place, o s-o port, am zis pe un ton seducător.

Nu îmi dorisem să pară că flirtam, dar asta era senzaţia avută în urma întregului schimb. îi făceam jocul.

Josh a pus rochia pe patul meu. Apoi s-a întors la locul din faţa mea, cu o expresie clară de dorinţă în ochii lui – aceeaşi expresie pe care eram sigură că o aveam şi eu acum.

Mi-am dres vocea.

- Ar trebui să mă îmbrac. Cum el nu s-a mişcat, am adăugat: O să stai acolo să mă priveşti sau ce?

Josh nu mi-a răspuns. Dar nici nu s-a urnit, privirea fiindu-i aţintită asupra mea.

Simţind că nu prea deţineam controlul, mi-am desfăcut lent halatul şi l-am lăsat să cadă pe podea, rămânând doar în sutien şi chiloti. Ochii

lui Josh au
devenit sticloşi în timp ce îmi privea corpul.

A înghiţit greoi.

Deşi aş fi dat orice ca el să mă atingă, ştiam că nu avea să o facă. Josh era regele tachinărilor şi al reţinerii. Cu fiecare secundă care trecea, eu eram tot
mai udă, în timp ce el continua să se holbeze la mine. Corpul meu implora în tăcere după atingerea lui. Aş fi acceptat orice mi-ar fi dat.

A venit spre mine până a ajuns la câţiva centimetri distanţă, respiraţia lui tachinându-mi faţa. Mi-a cuprins gâtul cu mâna şi, pentru o secundă, am uitat cum să respir.

A fluturat din gene.

- Nu eşti prea politicos acum, Mathers.

- Nu mă simt politicos. A trecut cu degetul mare peste pielea de pe gâtul meu. Cum spui politicos cuiva că vrei să i-o tragi până doare?

Genunchii aproape că mi-au cedat.

- La naiba! A clătinat din cap şi mi-a dat drumul la gât de parcă tocmai se trezise dintr-o transă. îmi pare rău! Asta a fost...

Josh s-a dat înapoi şi a plecat din cameră, lăsân- du-mă excitată toată.

„Vrea să mi-o tragă.”

„Până doare.”

Acum, va trebui să îmi schimb chiloţii, deşi abia luasem perechea asta pe mine.

Determinarea lui Josh s-a fisurat în cele din urmă. Cu toate astea, tot refuza să renunţe, refuza să ajungă acolo cu mine. Nu voiam să îl mai ademenesc, pentru că nu voiam să fiu cel mai mare regret al lui. Dar modul în care se uitase la mine, de parcă m-ar fi mâncat din priviri, şi apoi acele cuvinte care cu siguranţă

aveau să îmi răsune în cap toată noaptea... Aveam nevoie de detensionare.

Luând pachetul trimis de Christina, l-am desfăcut, în caz că Josh revenea, m-am strecurat în dulap şi am ales un loc ascuns înainte de a-mi desface picioarele. Nu avea să îmi ia mult.

Doar că nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat din nou la pachet. „Bateriile nu sunt incluse.”

Da. Momentan, eram singura pornită de aici.

CAPITOLUL 23

JOSH

După ce Carly a plecat la întâlnirea ei, am simţit că înnebunesc de-a dreptul. Nu-mi venea să cred ce îi spusesem, dar acel moment de striptease mă făcuse să îmi pierd minţile. Ce naiba fusese în capul meu să rămân în camera ei în vreme ce se pregătea, doar ca să mă pot holba la ea şi să-mi iau doza înainte ca ea să plece? „Să plece la o întâlnire cu un alt bărbat”, mi-am reamintit.

O doream în cel mai rău mod posibil şi, evident, nici măcar nu încercam să o mai ascund. Şi apoi, care era faza cu incapacitatea mea de a minţi pentru o secundă şi de a jura pe viaţa câinelui când îmi făcuse observaţie că flirtam? înveţi ceva nou despre tine în fiecare zi.

în seara asta, învăţasem că eram o păsărică superstiţioasă.

Mă înnebuneam singur. Trebuia să stau de vorbă cu cineva, aşa că l-am sunat pe fratele meu Micha- el.

A răspuns la al treilea ton de apel.

- Salut, frate!
- Salut.

Părea a fi într-un restaurant aglomerat.

- Ce s-a întâmplat? Tu nu mă suni niciodată, Josh.
- Cred că aveai dreptate, i-am zis. în legătură cu Carly şi cu mine.

M-am tras de păr.

- Ce-i cu Carly?
- Incapacitatea mea de a-mi ţine penisul în

pantaloni. Sunt o bombă cu ceas. în seara asta, am dat-o rău de tot în bară – am trecut dincolo de limite şi i-ʃ am zis nişte tâmpenii ce n-ar fi trebuit spuse. Cu cât stăm mai mult în Woodsboro, cu atât mai greu o să fie.

- Ce i-ai zis?

Fix ce gândeam pe moment.

- Nu vrei să ştii.
- Asta înseamnă clar că vreau să ştiu.
- Nu contează ce i-am zis. Trebuie să ştii doar că

J

îmi pierd controlul.

- Stai aşa! l-am auzit spunând cuiva. Apoi zgomotul a părut să se stingă. Scuze! Am ieşit ca să te aud mai bine. A oftat. Oricum, ştiu că ai regula asta auto- impusă de a nu întrece măsura cu iubita lui Brad, dar trebuie să vezi lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Persoana în cauză nu mai este prin preajmă, ca să fie rănită.

Realitatea că Brad nu mai exista lovea mereu în valuri. O parte din mine încă nu pricepuse asta. Michael trecuse direct la subiect – şi fără menajamente.

- Aici nu-i vorba doar despre ce ar putea crede Brad, i-am zis când am putut să respir din nou. Este vorba despre propria vinovăţie, indiferent de ceea ce ar simţi el.

- înţeleg. Şi nu te pot elibera de asta, dar...
- în seara asta, ea a ieşit la o întâlnire, am zis.

- Păi, asta-i o prostie. Ai lăsat-o să plece?
- Cum adică dacă am lăsat-o? Nu-i proprietatea mea. Nu suntem împreună. Am oftat. Unde eşti?
- La The Bar. Eu şi Vanessa avem o întâlnire în ʃ seara asta.

- Rahat!
- De ce?

- Acolo este şi ea.

Carly nu îl întâlnise niciodată pe Michael, deci habar nu ar fi avut cine era.

- Glumeşti. Stai asa! Mă întorc şi o caut. Cum zi-
ceai că arată?
- Nu vreau să o spionezi...
M-a ignorat.
- Păr blond lung?
-Da...
Mă plimbam şi îmi mestecam buza, aşteptându-l să spună ceva.
- Sfinte Sisoe! Cred că o văd. Poartă o rochie neagră, corect? Şi este cu un tip şi un cuplu. Este o singură blondă drăguţă aici. Ea trebuie să fie.
Nu avea sens să neg.
- Da, ea este.
- Stai asa! mi-a zis.
îl auzeam cum vorbea înfundat cu soţia lui.
- Scuze, voiam să o pun la curent pe Vanessa.
- Te rog, nu te duce la Carly!
- Normal că nu. Este mai bine să nu ştie că-s aici.
Dar pot să-ţi trimit mesaje cu ceea ce văd.
- N-am nevoie să mă pui la curent. Nu-i treaba mea ce face.
- Deci nu-ţi pasă că stă în poala unui tip cu care se sărută acum?
Mi-a picat stomacul. Nici măcar nu aveam cuvinte să răspund.
- Eşti încă acolo?
-Tu mă iei peste picior, Michael?
- Uau, omule!
A râs.
-Ce?
- Ai tăcut subit. A chicotit. Doar te luam peste picior.
- Dobitocule!
Nu îmi venea să cred că îl crezusem, chiar şi

preţ de o secundă. Crezusem că o excitasem aşa tare, că rezolva asta cu primul tip.

- Stă în faţa lui, doar vorbesc. Tipul arată destul de bine. Nu la fel de sexy ca tine. Şi nu la fel de atrăgător ca mine.

Mi se părea greşit că o spionam. Era mai mult decât aveam nevoie să ştiu.

- Nu o mai urmări! i-am zis. Las-o în pace! Merită intimitate. închid.

Am închis înainte ca el să mai spună ceva.

M-am aventurat în camera lui Scottie şi m-am ase-

zat pe marginea saltelei lui. Era complet cufundat în trei videoclipuri diferite pe trei tablete diferite. Şi făcea poze şi filmări celor trei tablete cu un al patrulea iPad. Aşa funcţiona Scottie. Probabil Wayne falimen- tase cumpărându-i dispozitivele electronice. Dar ştiam de ce: Scottie o lua razna de fiecare dată când i se termina bateria la unul dintre dispozitivele lui. Mereu trebuia să ai un dispozitiv disponibil în vreme ce se încărca un altul. Paza bună trece primejdia rea.

- Frate, ce mi-aş dori să mă înţelegi acum, pentru că mi-ar prinde bine cineva cu care să stau de vorbă.

A ridicat privirea pentru un moment înainte de a reveni cu atentia la iPad.

Am râs.

- La naiba, poate înţelegi şi eu nu ştiu asta! Şi poate mă crezi cel mai mare idiot. Oftând prelung, l- am frecat pe spate. Ţi-ai dorit vreodată ceva, dar ai fost conştient că n-ar trebui, Scottie? Şi totuşi să nu te poţi opri din a-l dori? încerc să mă gândesc la ceva care să aibă legătură cu tine. Am pocnit din degete. Cum ar fi

tu şi internetül. Prea mult nu-i bun pentru tine, corect? Este o stimulare constantă şi îţi oboseşte ochii. Dar tot o faci. Eşti pe rahaturile alea tot timpul şi noi n-avem ce face pentru a te determina să nu mai vrei asta. Am ridicat ochii spre tavan. Cam aşa a fost cu Carly în ultima vreme. Cu cât îmi spun mai mult că nu o pot avea, cu atât mai mult o doresc. Este aiurea. L-am zdruncinat în joacă. Ai vreun sfat pentru mine, uriaşule? Probabil că eşti singura persoană în care am încredere şi vorbesc despre asta, ştii?

în loc să îmi răspundă, Scottie şi-a deschis aplicaţia de muzică şi a pus nişte melodii de Elton John redate invers, aproape spărgându-mi timpanele. După un minut, am descifrat că era Crocodile Rock.

O vreme, am picat într-un soi de transă, ascultân- du-l cum punea diferite melodii şi până la urmă am aţipit lângă el.

Când m-am trezit, ceva mai târziu, el adormise buştean, l-am luat dispozitivele şi le-am pus la încărcat în colţul camerei înainte de a stinge lumina.

M-am uitat la telefon să văd cât era ceasul. Era trecut de miezul nopţii. Probabil Carly se simţea bine dacă încă nu venise acasă.

Apoi am observat un mesaj de la Michael.

Michael: *Ştiu că ai zis că nu vrei să te ţin la curent, dar o să-ţi spun impresia mea. Limbajul ei corporal mi-a dat de înţeles că nu-i prea interesată de el. S-a tot uitat la telefon. Aş paria că verifica să vadă dacă avea vreun mesaj de la tine. Când am plecat, ei erau încă acolo, dar am avut impresia că se plictisea.*

Când am ieşit din mesajul lui, am observat un altul – de la Carly.

Carly: *încerc sâ mâ bucur de întâlnirea asta, dar mi-e gândul numai la tine – la ce ai zis şi la cum te-ai uitat la mine în seara asta.*

„Fir-ar să fie!” îl trimisese cu vreo două ore în urmă şi încă nu ajunsese acasă.

O dădusem peste cap mai devreme. îmi dorisem să îi stric întâlnirea, corect?

Stăteam în camera de zi, neştiind ce aveam să spun când se întorcea acasă. Dar mă simţeam satis

făcut că se gândise la mine în noaptea asta. Şi asta era aiurea.

Când s-a deschis uşa, m-am ridicat, dar n-am zis nimic.

- Hei, a spus ea într-un final.

Avea faţa îmbujorată şi nu îmi dădeam seama dacă era de la frig sau pentru că era supărată.

- Ţi-am citit mesajul acum câteva minute, i-am explicat. Am adormit cu Scottie în camera lui.

- Oh... Privirile ni s-au întâlnit. Eu am presupus că n-ai ştiut cum să răspunzi. A clătinat din cap. N-ar fi trebuit să-l trimit.

- Să nu-ti ceri niciodată scuze că eşti sinceră cu
J J
mine!

Am mai făcut câţiva paşi spre ea, încă nesigur de cum să mă port sau de ceea ce voiam să fac. Dar, când am ajuns la doar câţiva centimetri, creierul meu n-a mai putut să formeze propoziţii coerente. Simţeam că trupul îmi ia foc şi ştiam că dorinţa primitivă din mine ajunsese în punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere.

M-am tot apropiat până când gurile noastre practic se atingeau. Căldura respiraţiilor ei rapide pe faţa mea mi-a întărit penisul.

- Spune-mi să mă opresc, Carly! i-am şoptit pe buze, savurându-i mirosul în timp ce mă întăream.

- Nu. Gâfâia. Nu vreau să te opreşti.

- N-am vrut să ieşi în noaptea asta, am recunoscut. Voiam să fii acasă cu mine.

Carly a încuviinţat din cap, înfigându-şi unghiile în pieptul meu.

- Ştiu.

- Nu vreau să simt aşa, am mormăi peste gura ei. Ca şi cum aş vrea să te posed. Nu eşti

proprietatea mea. Nu eşti a mea. Nu vei fi niciodată.

- Spune-i asta corpului meu! Respiraţia ei s-a înteţit. Josh, am nevoie să renunţi. M-a prins de tricou.

Am nevoie de tine.

Asta mi-a terminat determinarea. între noi nu mai era nici un pic de spaţiu când i-am acaparat gura, observând o notă de ceva dulce pe limba ei. Ăsta era gustul ei sau mâncase ceva? Nu-mi păsa; aveam nevoie să consum totul. Nu puteam să o devorez suficient de rapid.

„Are nevoie de mine."

Şi, fir-ar, şi eu aveam nevoie de ea!

l-am desfăcut haina şi i-am dat-o jos de pe braţe înainte de a o arunca deoparte şi de a-mi lipi pieptul de al ei. îi simţeam inima bătând peste a mea, care bătea şi mai tare. Vinovăţia era încă undeva în mine, dar nu suficient de puternică încât să depăşească intensitatea bătăilor inimii mele, intensitatea dorinţei mele pentru ea. De parcă ar fi ştiut că vinovăţia mea încerca să se strecoare şi să strice asta, Carly m-a prins de păr şi m-a tras mai aproape, o rugăminte tăcută să nu mă răzgândesc. Nu îşi dădea seama că acum nu mai exista nici o sansă de întoarcere. Cor-

pul meu era gata să explodeze.

Am ridicat-o de pe podea în timp ce ea şi-a petrecut picioarele în jurul meu. Era uşoară ca un fulg când am dus-o în dormitor, fără să-mi iau buzele de pe ale ei. Să o sărut era ca un blestemat de drog, îmi era imposibil să mă opresc, limba mea explorând-o pe a ei mai rapid cu fiecare secundă. De asta nu o mai sărutasem niciodată – stiusem cumva

că aşa avea să fie. Că aveam să fiu prea dependent de asta pentru a mai gândi limpede.

Uşa nu avea încuietoare, dar am închis-o în urma noastră şi m-am rugat ca Scottie să doarmă la fel de profund cum dormea de obicei. Avantajul aparatului din camera lui ce emitea sunete statice.

Carly a căzut pe spate în pat, iar eu am aterizat peste ea. Ne-am întrerupt din sărutat când ea s-a uitat la mine cu ochii ceţoşi, care mă implorau din nou să nu mă opresc.

- Nu mă voi opri, Carly. Bine? Am sărutat-o pe gât. Urmează să ne-o tragem şi mâine o să mă urăşti. Dar am de gând să fac să merite fiecare secundă.

A încuviinţat din cap în timp ce o ajutam să îşi dea jos rochia neagră. Şi-a desfăcut sutienul prin faţă şi l-a aruncat. Mi-am coborât gura şi i-am luat sfârcul între dinţi înainte de a-l suge puternic şi de a geme pe pielea ei în timp ce ea se foia sub mine.

Carly şi-a afundat mâinile în părul meu.

- Ce bine este!

Lingându-i sfârcurile în cercuri, am tachinat-o:

- Cred că am găsit premiul de consolare.

Corpul i-a tremurat de la râs în timp ce eu continuam să îi devorez sânul superb.

- îmi place gura ta pe mine, a gemut.
- O s-o simţi peste tot, am zis pe pielea ei moale.

Penisul meu era atât de tare, încât mă durea când mă frecam de ea prin pantaloni. Am trecut la celălalt sân ca să îi ofer acelaşi tratament înainte ca abilita- tea mea de a rezista să se reducă şi mai mult.

Am trecut cu limba peste buza mea inferioară.

- Am nevoie să te gust.

A încuviinţat din cap şi eu i-am dat jos chiloţii, aruncându-i la întâmplare.

Gura îmi tremura de nevoie când mi-am lipit limba de clitorisul ei, lingând umezeala delicioasă a excitării ei. Avea acelaşi gust cu cel de pe degetele ei din acea primă noapte în care îmi pierdusem controlul. Doar că era de o sută de ori mai dulce şi mai captivant. „Fructul interzis.” Carly a continuat să mă tragă de păr – ceea ce îmi plăcea – în timp ce eu o devoram, făcând cercuri cu limba pe clitorisul ei în vreme ce o penetram cu degetele. M-am oprit pentru un moment să văd extazul de pe faţa ei, capul dat pe

spate şi ochii închişi. în timp ce îmi mişcăm degetele, am murmurat:

- Mă vrei în tine asa?

- Îhî, a mormăit. Da.

Trebuia să o întreb.

- Vrei să pun prezervativ?

A încremenit.

- Nu. Iau anticoncepţionale. Doar dacă nu eşti...

- Sunt bine, Carly. Ultimele analize le-am făcut înainte să vin aici şi n-am mai fost cu nimeni.

A încuviinţat din cap şi s-a uitat la mine.

- La fel şi eu.

Gândul de a face sex cu ea fără protecţie aproape că m-a făcut să termin pe loc. M-am ridicat de pe ea să îmi desfac blugii şi să-i dau jos. Când mi-am dat jos chiloţii şi am scos penisul tare ca piatra, Carly s- a ridicat, târându-se spre mine până când gura ei a ajuns pe penisul meu. Fără ezitare, m-a luat în gură şi adânc în gât.

Am simţit cum eram transportat într-o altă dimensiune. Mi-am dat capul pe spate şi am savurat ceea ce mi se părea cel mai egoist lucru pe care îl permisesem vreodată. Dacă m-aş fi oprit chiar şi numai pentru o secundă să admit că făceam asta cu femeia lui Brad, aş fi stricat momentul. Aşa că nu mi-am lăsat mintea să o ia în direcţia aia. După cea mai lungă secetă din viaţa mea, aveam nevoie de eliberarea asta ca de următoarea gură de aer. Aveam să înfrunt consecinţele mai târziu.

Când am simţit că eram pe cale să termin, mi-am scos penisul dintre buzele ei, savurând un pic prea mult pocnetul ce a urmat. Aproape că am terminat din nou când ea s-a lins pe buze,

înghiţind picătura ce le păta.

- Ce gust am? am întrebat.

- Delicios, mi-a răspuns.

- Trebuie să fiu în tine acum, Carly, i-am zis, îndo- indu-mă că aveam să rezist cât să îi ofer un orgasm.

Niciodată în viata mea nu mai fusesem atât de ex- ȷcitat cu o femeie.

Carly stătea întinsă, cu picioarele desfăcute, şi eu am intrat în ea. Intenţionam să fiu blând, pentru că trecuse ceva timp pentru ea. Dar, imediat ce umezeala ei fierbinte m-a cuprins, mi-am pierdut capacitatea de a o lua încet. În câteva secunde, deja pompam nebuneşte, intrând şi ieşind ritmic şi uitând de blândeţe.

- Este bine asa? am mormăit.

- Da. Te simt atât de bine. Continuă asa!

Am ieşit din ea şi am intrat din nou, ajungând la limită.

- Păsărică ta în jurul penisului meu este cel mai bun lucru pe care l-am simţit vreodată, Carly, i-am şoptit la ureche. Atât de bine!

Penetrările mi-au devenit aşa feroce, încât patul se cutremura, tăblia lovindu-se de perete. Ar fi fost un miracol dacă Scottie ar fi rămas cufundat în somn, dar nici măcar această ameninţare nu era în măsură să mă facă să mă opresc. Pur şi simplu nu puteam să fac sex cu ea altfel acum – trebuia să fie aşa, căci săptămâni de frustrări reprimate ieşeau acum din mine.

Apoi ea a început să îşi frământe păsărică – să o strângă puternic şi să îi dea drumul.

Aproape că mi-am pierdut minţile.

- Tu încerci să mă omori? am gemut, sărutând-o mai apăsat.

A râs pe buzele mele.

- încetează sau o să termin acum în tine!

- Fă-o! m-a provocat.
- La naiba, nu! Nu-s pregătit ca asta să se termine.

M-a sărutat mai apăsat şi, din fericire, a încetat cu încordarea muşchilor, oferindu-mi ceva timp. Dar am ştiut că nu avea să dureze mult când Carly m-a prins de fund ca să îmi ghideze mişcările. Respiraţia îi era tot mai intensă şi mi-am dat seama că era aproape. Asta era bine, căci testiculele stăteau să îmi explodeze.

Câteva secunde mai târziu, i-am simţit păsărică pulsând în jurul meu în timp ce Carly scotea sunete de neînţeles. Atunci am pierdut cu adevărat controlul, intensificând penetrările pentru a surprinde fiecare moment din orgasmul ei în timp ce mă goleam în ea cu un şuvoi de spermă ce părea interminabil. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Carly era întinată pentru totdeauna de mine. Nu mai puteam da înapoi şi nici nu voiam. De fapt, voiam să o luăm de la capăt.

Până la urmă, mişcările sincronizate ale corpurilor noastre au încetinit la un balans blând, dar am rămas uniţi. Presărând sărutări peste trupul ei, am savurat senzaţia de a-mi mişca sperma mai adânc şi mai adânc în ea – făcând-o a mea, fie şi doar pentru o noapte.

CAPITOLUL 24

CARLY

Am deschis ochii şi imediat mi-a venit un gând. „Azi-noapte chiar a fost real?”

Sexul cu Josh fusese exact cum îmi imaginasem că ar fi. De fapt, mai mult – a

meritat fiecare secundă de tortură lentă care a dus la asta. Felul în care a preluat controlul asupra corpului meu a fost complet diferit de orice mai trăisem. Dar, pe cât de uimitoare fusese noaptea trecută, pe atât de negru atârna astăzi norul realităţii deasupra mea.

Josh se trezise devreme, cu Scottie. Bănuiesc că se oferise să facă asta pentru a evita să vorbim despre ce tăcuserăm. Ăsta părea modul lui de acţiune. Speram să nu creadă că aveam vreo aşteptare. Eram suficient de inteligentă să nu îmi las inima să o ia în direcţia aia. Pur şi simplu, corpurile noastre nu mai fuseseră în stare să reziste. Nu fusese nimic mai mult decât sex primitiv, uimitor. Acceptasem asta, chiar dacă era o conştientizare dulce-amăruie. „Doar sex.” Trebuia să mă conving de asta, ca mecanism de supravieţuire.

Cumva, trebuia să îl asigur pe Josh că noaptea trecută nu schimbase nimic. Dacă se simţea presat – sau, mai rău, plin de vinovăţie –, urma să ne fie greu să rezistăm cât timp mai aveam de stat aici. Aveam nevoie unul de celălalt şi nu ne permiteam să ne simţim în permanenţă ciudat.

Chiar dacă Josh şi Scottie se spălau mai mult seara, am auzit apa curgând la baie. Poate Josh se simţea murdar după noaptea trecută.

M-am ridicat, gândindu-mă că aveam un pic de timp singură înainte să dau ochii cu el.

Scottie a ieşit primul din baie. Avea părul ud şi mirosea a aftershave.

- Neaţa, amice! i-am strigat din bucătărie.

Ca de obicei, m-a ignorat.

Şi eu trebuia să fac duş. Azi-noapte făcusem sex cu Josh de trei ori înainte să adormim, într-un final. Probabil dormisem vreo patru ore.

- Neaţa! mi-a zis Josh din spate.

Mâna mi s-a oprit pe aparatul de cafea înainte să mă întorc cu faţa spre el. Tremuram doar de la sunetul vocii lui groase.

„Doamne, mi-a plăcut fiecare secundă de azi-noapte!”

Purta doar blugi. Ochii mi-au picat pe pieptul lui gol, corpul lui amintindu-mi de toate felurile în care intrase în mine. Un alt mod de a-mi aminti, pe lângă durerea dintre picioare. Deja îl doream din nou şi asta avea să fie o problemă recurentă, acum că ştiam cum era să îl am.

- Bună dimineaţa! Mi-am dres vocea. Văd că ati
hotărât să faceţi dus devreme.

- De fapt, Scottie era foarte transpirat când s-a trezit. Cred că s-ar putea să aibă febră, aşa că i-am făcut un duş, încercând să-l răcoresc.

M-am dus la canapea ca să îi ating fruntea lui Scottie.

- Doamne! Ai dreptate. îl simt cald.
- Am căutat un termometru, dar n-am găsit, a zis Josh.
- Este unul în bufet, lângă vechile vitamine ale lui Wayne.

M-am dus să-l iau. Din fericire, era genul cu care măsurai temperatura în zona frunţii, pentru că nu credeam că Scottie ne-ar fi lăsat să îi băgăm ceva în gură. Termometrul a bipuit când a terminat şi Scottie chiar avea puţină febră.

- Bietul de el! am zis, arătându-i rezultatul lui Josh.
- Mă duc să-i cumpăr medicamente.

Josh a tras un tricou peste cap şi şi-a luat haina.

Părea nerăbdător să scape. Scottie trebuia să ia ceva pentru febră, dar aveam impresia că Josh avea nevoie de o gură de aer înainte să purtăm discuţia inevitabilă despre ce însemnase – sau nu – noaptea trecută.

- Cum îl putem face să înghită ibuprofen? l-am

întrebat.

Josh s-a scărpinat în cap.

- îmi aduc aminte că Wayne obişnuia să-i cumpere în formă lichidă şi să i-l pună în suc. Ştii tu, cel pentru copii. Este mai bine decât nimic.

- în regulă.

- Ai nevoie de ceva cât sunt plecat?

„Să nu te porţi ciudat?”

- Nu, sunt bine.

Am zâmbit.

- Bun... Mă întorc.

Mai târziu, când Josh s-a întors cu medicamentul cu gust de cireşe al lui Scottie şi nişte Gatorade în care să îl ascundă, am încercat să ne dăm împreună seama de doza corectă. Când Josh s-a aplecat peste umărul meu să citească instrucţiunile scrise mă-

J

runt, nu mi-a scăpat apropierea lui. Am încercat din greu să îmi controlez reacţia fizică, care era mai groaznică decât oricând după noaptea trecută. Niciodată nu avusesem orgasme atât de intense. Niciodată nu mă pierdusem aşa în cineva.

Şi, da, conştientizarea acestui lucru cu siguranţă mă făcea să mă simt şi mai vinovată. Brad era iubi-

J

rea vieţii mele şi această experienţă ar fi trebuit să fie cu el. Dar nu – fusese cu Josh. Şi, dacă era să fiu sinceră, oricât încercam să mă conving că nu era aşa, inima mea începea şi ea să îi aparţină lui Josh. Sau cel puţin acea parte din inima mea ce nu fusese îngropată cu Brad.

Dar ştiam ce putea Josh să gestioneze şi asta nu includea ca eu să mă îndrăgostesc de el. Simţea mult prea multă vinovăţie când venea vorba despre cel mai bun prieten al lui. Nu

aveam să fiu răspunzătoare de înrăutăţirea situaţiei.

„A fost doar sex.” Asta avea să fie mantra mea.

După ce am pus medicamentul în Gatorade, Josh i l-a dus lui Scottie şi s-a aşezat lângă el. Mi s-a făcut pielea de găină când Scottie şi-a sprijinit capul de umărul lui Josh, iar acesta i-a vorbit cu blândeţe pentru a-l face să bea amestecul. Josh avea să fie un tată uimitor într-o zi. Inima mi s-a strâns. M-am întrebat dacă aveam să păstrăm legătura după ce plecam din Woodsboro. Nu-mi puteam imagina o viată în care să nu vorbim măcar din când în când.

Ironic, el era tot ce îmi rămăsese din Brad. Poate că suna ciudat după noaptea trecută. Dar era adevărul.

După vreo douăzeci de minute, Josh s-a ridicat, în sfârşit, de pe canapea. A fluturat paharul gol.

- L-a băut pe tot.
- Chiar eşti eroul meu pentru asta, i-am zis.
- Să sperăm că o să se simtă mai bine. S-a dus la bucătărie să spele paharul. Este ciudat că febra îl face să fie calm. Ai observat că toată dimineaţa n-a avut mişcări repetitive?

Mişcările repetitive era sintagma folosită pentru comportamentele autostimulatoare pe care Scottie le avea în mod constant, cum ar fi balansarea mâinilor şi fredonatul.

- Da, i-am zis. Este fascinant. Ar trebui să se cerceteze cum sunt afectate persoanele cu autism de febră.

Josh a încuviinţat din cap.

- Ai băut cafea în dimineaţa asta?
- Nu. Mi-am frecat tâmpla. Am fost distrasă şi n- am mai făcut. Nu-i de mirare că mă doare

capul.

- Fac eu, mi-a zis.
- Mulţumesc!

în timp ce îl urmăream cum bâjbâia cu capsulele de cafea, mi-am dat seama cât era de tensionat. Evident că ştiam de ce. Şi n-am mai suportat tăcerea.

- Bănuiesc că ar trebui să vorbim despre azi-noapte. Sau este mai bine să nu o facem?

Josh a încremenit – s-a oprit efectiv din ce făcea şi s-a sprijinit de blat.

S-a întors, în sfârşit, spre mine.

- Am încercat să-mi dau seama. Nu vreau să crezi că nu-mi pasă – dimpotrivă. Nu mă pot gândi la altceva. îmi pare rău că am fost tăcut!

- Ştiu. Am încuviinţat din cap. înţeleg. Noaptea trecută a fost...

- Incredibilă, a completat. Dar nu ştiu cum să o gestionez.

- Nici eu nu ştiu cum să o gestionez. Poate nu e de gestionat şi nu e cazul să punem presiune asupra noastră să găsim cuvintele corecte sau să facem să aibă sens. Am ridicat din umeri. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. A fost doar sex.

Gata! Una dintre cele mai mari minciuni pe care le zisesem vreodată.

El s-a uitat în gol preţ de un moment.

- Nu cred că ar trebui să se repete.

Acea declaraţie nu era o surpriză. Acelaşi lucru îl spusese şi prima dată când ne tăcuserăm de cap.

- Sunt de acord, am zis, deşi era ultimul lucru pe care îl voiam.

Nu aveam de gând să insist asupra a ceva pentru care nu era pregătit. Poate era mai bine dacă făceam un pas în spate.

Am privit în tăcere cum cafeaua picura din aparat. Apoi mi-a sunat telefonul mobil. Când am văzut că erau cei de la agenţia de asistenţă socială, am pus apelul pe difuzor, ca să audă şi Josh.

-Alo?

- Bună, vorbesc cu Carly Garber?

-Da?

- Sunt Maxine Gerard de la Centrul Johnson Pru- itt.

-Da...

- Nu-mi vine să cred că spun asta, dar se pare

că avem un loc disponibil la azilul la care aţi aplicat. Cel de pe Jones Avenue.

Eu şi Josh ne-am uitat unul la celălalt.

El a făcut ochii mari.

Eu am rămas cu gura căscată.

- Cum este posibil? am întrebat-o. Ne-au spus că e posibil să treacă luni bune sau poate chiar ani.

- Păi, uneori, se întâmplă ca membrii familiei să decidă că un alt loc li se potriveşte mai bine. Am avut un rezident care era foarte agitat din cauza altuia din acest azil, aşa că una din familii a solicitat transferul în altă parte. Şi a primit aprobare.

- De când va fi disponibil locul? am întrebat-o.

- Păi, tranziţia va avea loc anul viitor. Cu Crăciunul la doar o săptămână, totul va încetini o vreme. Data oficială de mutare a rezidentului este 3 ianuarie şi apoi vom avea nevoie de câteva zile să pregătim locul pentru Scottie, dacă alegeţi să acceptaţi ca el să vină aici.

- Cât timp avem pentru a ne decide? a întrebat-o Josh.

- Pot să vă las până la finalul zilei de mâine. Sincer, Scottie nu era primul pe lista de aşteptare, dar credem că s-ar potrivi mai bine în acest loc, pentru că-i destul de calm. Nu orice loc este potrivit pentru toată lumea. Dar nu vă putem oferi mai mult de o zi pentru a hotărî, din moment ce trebuie să ne ocupăm de toate documentele necesare, şi vom da oportunitatea altcuiva dacă voi refuzaţi. Şi, cum Lorraine Longo este cea mai apropiată rudă a lui Scottie, ea va trebui să semneze actele, deşi ştiu că ne-a instruit să comunicăm întâi cu voi.

- Bine... Păi, eu şi Josh vom discuta şi o vom ţine la curent şi pe Lorraine. Revenim până

mâine. Mi- am pus mâna peste piept pentru a încerca să îmi calmez inima agitată. Să vă sunăm tot pe numărul ăsta?

- Da, este în regulă.

Josh a vorbit peste umărul meu:

- Mulţumim de apel, Maxine!

După ce am închis, m-am uitat prin camera de zi cu o privire înceţoşată.

Scottie stătea acolo, moale şi cu faţa roşie, habar neavând de această cotitură majoră din viaţa lui.

- Sfinte Sisoe! a murmurat Josh.

M-am ţinut de stomac de parcă eram gata să vomit.

- Ştiu.

- Nu mă aşteptam să se întâmple atât de repede. Tu?

Am clătinat din cap.

- Deloc.

Josh părea tras la faţă.

- Eu nu mă simt pregătit...

- Ne vom simţi vreodată pregătiţi, Josh?

S-a încruntat.

- Probabil că nu.

- Este ca faza cu... ai grijă ce-ţi doreşti, corect? Am oftat. Asta am urmărit de la început, dar acum, că se întâmplă, este înspăimântător. Mă tot întreb dacă asta e ceea ce ei ar fi vrut...

Şi-a încreţit fruntea.

- Te referi la Wayne şi Brad?

- Da. Am încuviinţat din cap. Ar fi în regulă cu asta sau ar vrea ca noi să rămânem?

Josh şi-a ferit privirea.

- Nu cred că s-ar fi aşteptat vreo clipă ca noi să rămânem.

- Nu dacă s-ar fi aşteptat, ci dacă asta ar fi vrut. Ar fi vrut să rămânem dacă noi nu am avea nimic împotrivă? Am clătinat din cap. Bănuiesc că nu contează. Evident că nu-i fezabil. îmi tot spun că la azil au mai multe resurse pentru el decât am putea avea noi.

- Trebuie să ne vedem de viata noastră şi la

fel şi
Scottie, a zis. O să ne ia tuturor ceva timp să ne obişnuim, dar azilul este cea mai bună soluţie.

Expresia tristă de pe faţa lui mi-a dat de înţeles că încerca să se convingă pe el la fel de mult ca pe mine.

- Da. L-am frecat pe braţ. Asta-i bine. Dar încă avem timp de gândire. Deşi nu sunt sigură ce ne-ar împiedica să acceptăm.

- Pe mine nu m-ar împiedica nimic... Pe tine?

S-a uitat în ochii mei.

Orice motiv care m-ar împiedica ar fi unul egoist. Nu voiam să îl părăsesc pe Josh şi o parte din mine chiar se ataşase de Scottie, oricât de solicitant era să ai grijă de el. Dar, până la urmă, Scottie avea nevoie de îngrijire permanentă şi eu trebuia să mă întorc la viata mea din California. în inima mea ştiam că, oricât de mult îşi iubise Brad fratele, n-ar fi fost niciodată de acord ca eu să renunţ la libertatea mea ca să am grijă tot timpul de Scottie.

- Nici pe mine nu m-ar împiedica nimic, am răspuns într-un final.

- Atunci, cred că am stabilit.

A oftat prelung.

- O să-i sunăm mâine atunci, împreună cu Lorraine, şi o să le spunem că acceptăm.

Josh părea pierdut în gânduri când a murmurat:

-Da.

O stare de spirit sumbră ne-a urmărit pentru tot restul zilei. Singura chestie bună a fost că medicamentul luat de Scottie părea să îşi facă efectul şi febra nu îi crescuse. Am încercat să îi dăm să mănânce, dar nu avea poftă de mâncare, ceea ce era de înţeles. Şi ibuprofenul

sau boala l-a făcut somnoros, asa că s-a dus la somn mai devreme decât de obi- cei.

Josh a stat cu el în cameră până când Scottie a adormit profund, iar eu eram în mica spălătorie, golind maşina de spălat, când el a ieşit, în sfârşit, din cameră. L-am simţit că vine în spatele meu.

Când mi-a cuprins talia cu mâna, am închis ochii. Cât de rapid corpul meu a picat într-o predare deplină! Atingerea lui mi-a înmuiat genunchii.

- Mi-am zis că nu o să te mai ating, a şoptit, strân- gându-mă mai tare de talie.
- Şi cum te descurci?

Am respirat, dându-mi gâtul pe spate, ca să-i simt căldura respiraţiei pe gâtul meu.

- Nu prea bine...

Sunetul râsului lui uşor a tremurat pe spatele meu. Apoi am simţit atingerea caldă a buzelor lui pe gât, zgârietura bărbii.

- Sunt lihnit, Carly. Vorbea pe pielea mea, erecţia lui apăsându-se în mine. Ai observat toate semnele pe care ţi le-am lăsat azi-noapte?
- Mmm-hmm...
- Toată ziua m-am uitat la ele, dorindu-mi să-ţi fac mai multe. M-a supt de gât. Nu mă gândesc decât la a face sex cu tine, la sperma mea în tine. Am avut erecţie de fiecare dată când ai trecut pe lângă mine astăzi. Simt că înnebunesc.
- Credeam că ai zis că ar trebui să ne oprim.

Cuvintele mi s-au rostogolit leneş de pe limbă în timp ce îmi dădeam iarăşi capul pe spate.

- Ştiu ce am zis, mi-a şoptit. încă o dată. Putem să ne oprim definitiv mâine.

Eram atât de excitată, încât nici nu îi puteam răspunde în cuvinte. Doar am încuviinţat din cap în timp ce respiram neregulat. Era la mintea

cocoşului, ţinând cont că şi eu îl doream din clipa în care coborâsem din pat în dimineaţa asta. Aş fi riscat orice ca să îl mai am pe Josh în mine o dată.

Căldura erecţiei lui apăsa pe fundul meu. Chiloţii mei erau deja uzi. Josh şi-a coborât mâna şi mi-a

dat jos colanţii. Nu mi-a dat şi chiloţii jos, ci doar i-a tras într-o parte.

- Mereu am vrut să ţi-o trag pe chestia asta. Am trecut de atâtea ori pe aici în vreme ce te ocupai de rufe şi aveam erecţie doar gândindu-mă la ce voiam să-ti fac.

Mi-am împins fundul în el. Apoi i-am auzit fermoarul şi următorul lucru a fost să îl simt cum intră în mine cu o mişcare puternică pe care am simţit-o ca nirvana pură.

A gemut.

- Fir-ar... deja eşti aşa udă!

Numele lui mi-a ieşit din gură cu un geamăt.

- Josh...

- Nu-mi spune numele! O să mă faci să termin.

Mi-am desfăcut picioarele în timp ce mi-am sprijinit mâinile pe maşina de spălat rufe.

-Aşa, deschide-te pentru mine, iubito!

Josh s-a mişcat mai tare, pompând în mine atât de rapid, încât puteam să aud sunetul alunecos al excitării mele. Era ceva aşa excitant să ţi-o tragă cineva pe care cândva îl urai. Punea paie pe foc.

- Josh...
- Ce ţi-am zis să nu-mi spui numele?
- Josh... l-am tachinat din nou.

M-a penetrat mai tare, apucându-mă de păr şi trăgând de el. Am hotărât să fac chestia aia care îl înnebunea. Mi-am încordat muşchii, apoi i-am relaxat.

l s-a tăiat respiraţia.

- Probabil vrei să-mi pierd controlul acum.

Gâfâind, i-am zis:

-Da.

- Abia aştept să te umplu iarăşi cu sperma mea.

Asta m-a terminat. Când orgasmul a ţâşnit

spre suprafaţă, am încetinit mişcările şoldurilor şi mi-am dus mâna la clitoris pentru a termina. Josh a pompat în mine mai tare în timp ce se elibera şi el, senzaţia caldă a spermei lui făcându-mi ultima parte a orgasmului şi mai dulce.

Era cel mai rapid orgasm de care avusesem parte vreodată. Aşa trebuia să fie sexul în spălătorie – dur, rapid şi nimic mai mult. Dar, în vreme ce mă umplea cu căldura lui, inima mea stătea să explodeze. Aveam să mă aleg cu inima frântă – din cauza ultimului bărbat de pe pământ pe care mi l-aş fi imaginat vreodată făcând asta.

în timp ce se mişca în mine, Josh mi-a vorbit în scobitura gâtului:

- A fost uimitor, frumos.

Când a ieşit, m-am întors spre el. încă avea ochii aproape închişi, îmbibaţi de dorinţă. Apăsarea din pieptul meu a devenit prea mult – mai ales dată fiind vestea pe care o primisem în această dimineaţă. Trebuia să îi spun.

l-am cuprins faţa cu mâinile şi i-am zis:

- N-am fost complet sinceră cu tine.
- La ce te referi?
- Sentimentele mele sunt mai puternice decât am lăsat să se vadă, l-am pus mâna în dreptul inimii mele ca să simtă cum bătea pentru el. Josh, nu mă mai simt moartă pe dinăuntru. Tu ai făcut asta. Dar cred că-i o idee bună să ne oprim acum. încep să simt prea mult. în curând, nu vom mai fi împreună şi este mai bine dacă ne oprim înainte să riscăm daune şi mai mari.

A închis ochii.

- îmi pare rău! Este numai vina mea. A venit mai aproape, sprijinindu-şi fruntea de a mea. Sunt atât de slab.
- Nu eşti singurul, am zis.

îi simţeam sperma cum îmi aluneca pe coapsă.

Deja îl doream din nou, la câteva secunde după ce îi spusesem că trebuia să încetăm. Problema însă? Nu doar că îl voiam în mine, îl voiam în patul meu în noaptea asta – ţinându-mă în braţe. începeam să îmi doresc totul cu Josh – lucruri pe care probabil nu era dispus să mi le ofere. Fix din acest motiv trebuia să facem un pas în spate.

CAPITOLUL 25

JOSH

În dimineaţa următoare, m-am întâlnit cu fratele meu Michael la micul-dejun. Planul meu era să continui să neg că între mine şi Carly se întâmplase ceva sexual. Din păcate, fratele meu vedea mereu prin mine.

- Carly şi Scottie vin cu mine acasă la tine de Crăciun, i-am zis. Sper că-i în regulă...

- Glumeşti? a zis cu gura plină de clătite. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. O să-i spun Vanessei. O să fie entuziasmată.

- Da. Şi poţi să-i ceri Vanessei să-i adauge pe Carly şi pe Scottie pe lista de Secret Santa?

- Sigur. O să fie încântată.

- Mulţumesc!

Am luat un pliculeţ de zahăr şi l-am golit în cana mea, amestecând cu mişcări repetate.

- Deci... ce s-a întâmplat noaptea trecută după ce Carly a ajuns acasă de la întâlnirea ei? m-a întrebat. Nu mi-ai zis nimic şi nici nu mi-ai

răspuns la mesaj.

Am rămas tăcut în timp ce îmi amestecam zahărul în cafea, dar el a văzut ceva pe faţa mea. Sau poate m-a trădat refuzul meu de a ridica ochii la el.

- Te-ai culcat cu ea, nu-i aşa?

„Rahat!” Nu avea sens să o neg. Lovind cu linguriţa în cană, i-am întâlnit, în sfârşit, privirea.

- S-a întâmplat... pur şi simplu. Eram gelos. Şi ai avut dreptate. Mi-a trimis mesaj de acolo. Dar orice s-a întâmplat între noi în noaptea aia s-a terminat.

- Stai, deci chiar te-ai culcat cu ea în noaptea aia, după ce s-a întors?

Am încuviinţat din cap, mormăind:

- Prima dată...

- Şi stai... a zis. Cum adică s-a terminat? Nu abia J
a început? A fost doar cu două nopţi în urmă.

- Noi am decis... M-am oprit. De fapt, ea a decis că trebuie să ne oprim. Şi are dreptate. Nu vom mai sta mult în Woodsboro.

- Cum adică?

- Asta-i una dintre chestiile pe care voiam să ţi le spun. M-am forţat să zâmbesc. Scottie a fost acceptat într-un azil.

- Nu cred. Nu era de aşteptat să dureze mai bine de un an sau chiar mai mult?

- Şi noi credeam la fel. Dar a apărut un loc pentru el. Se mută după Anul Nou.

- Uau! Fratele meu s-a uitat afară pe geam. Trebuie să recunosc... sunt un pic dezamăgit. Speram să mai rămâi o vreme.

„Da. Şi eu.”

- Toate se întâmplă cu un scop. Nu pot anula ce am făcut cu Carly. Şi, sincer, n-aş vrea. Dar sexul şi iubirea sunt două chestii diferite. Dacă

ne-am implica şi mai mult, n-ar fi bine. Este suficient de rău că am făcut sex cu ea, dar orice altceva nu îmi aparţine. Mereu îi va aparţine lui Brad. N-am nici un drept să continui cu ea de unde a rămas el. Mi-am frecat tâmplele. Doamne, este atât de aiurea!

- Josh, eşti om. Este perfect firesc să aveţi sentimente unul fată de celălalt. Mai ales că amândoi ati

trecut prin aceeaşi pierdere. Ştiu că asta-i partea ironică, dar probabil că astă vă leagă cel mai mult.

Mi s-a răsucit stomacul la gândul că Brad era legătura dintre mine şi Carly. Am schimbat subiectul.

- Oricum, astăzi mergem la ferma de brazi de Crăciun a lui Pete. încercăm să-l luăm şi pe Scottie. Să vedem cum merge.

Michael a zâmbit.

- Sunt sigur că o să-i placă la ghereta cu ciocolată caldă.

- Nu sunt sigur că o să bea chestia aia. Este ciudat când vine vorba despre mâncare. Dar îmi amintesc că îi plăceau instalaţiile din bradul de Crăciun al lui Wayne. Ţinând cont că o să fie ultimul lui Crăciun în casa aia, nu puteam să nu-i iau un brad. Am simţit lacrimi în ochi. Ce naiba? Aproape că mi-a venit să plâng acum, când m-am gândit că se prea poate ca el să nu se mai întoarcă acolo vreodată.

Fratele meu a clătinat din cap.

- Bine, acum o să mă faci şi pe mine să plâng. Doi bărbaţi plângând pe un teanc de clătite. Nu dă deloc bine.

Carly era pregătită de plecare când m-am întors acasă în acea după-amiază. îi trimisesem un mesaj să se pregătească. Arăta ca o prinţesă a zăpezilor, îmbrăcată cu o haină albă, cu căciulă asortată şi un fular dungat ca o acadea tip baston.

- Arăţi adorabil, i-am zis.

Nu m-am putut abţine. Ea s-a întors.

- M-am gândit să intru în spiritul Crăciunului.

Eram acasă de mai puţin de un minut şi îmi doream să îi pot pune picioarele în jurul meu şi să îmi fac de cap cu ea lipită de perete. Va fi

îngrozitor să rezist zilele astea fără să o ating.

În loc să acţionez după impuls şi să o sărut până să rămânem fără suflu, am luat geaca lui Scottie.

- Eşti pregătit, amice? Mergem să luăm un brad de Crăciun!

A părut că înţelege, pentru că nu ne-a dat bătăi de cap în vreme ce şi-a luat haina pe el. De cele mai multe ori, opunea rezistenţă când încercam să îl scoatem din casă, dar nu şi azi, din fericire.

În drum spre ferma de brazi de Crăciun a lui Pete, am dat pe un post de radio unde se difuza muzică de sărbători, amestecându-se cu sunetele ce se auzeau dinspre iPadul lui Scottie.

Când am ajuns, locul era plin – nu era nici o surpriză, pentru că se apropia Crăciunul. Dar era marfă din belşug. Rânduri de brazi de toate dimensiunile înşirate în câmp deschis, în aer simţindu-se mirosul specific. A început să ningă uşor, ceea ce accentua ambianţa de sărbătoare. M-a cuprins nostalgia. Veneam aici de când eram copil, deseori cu familia Longo şi cu Brad. Dintr-odată, am simţit un val de vinovăţie.

Cum bănuiam că Scottie nu avea să vrea să stea prea mult aici, i-am condus pe el şi pe Carly la o zonă unde erau câţiva brazi mai mici.

Le-am arătat unul dintre ei.

- Ce ziceţi de ăsta? Pare bogat şi uniform.

- Mi se pare perfect. Carly s-a întors spre Scottie. îţi place bradul ăsta?

El a scos un sunet ininteligibil şi a ţopăit.

- Lui Scottie pare să-i placă, deci bănuiesc că ăsta este.

Am zâmbit, rupând biletul de pe brad, pe care trebuia să i-l dăm unui casier.

- Ce-ar fi să stau la coadă, să-l plătesc? Te deranjează să te duci la coada pentru ciocolata caldă, ca să nu pierdem timpul? Văd că Scottie deja se agită.

- Deloc. Pare un plan bun.

Coada pentru achitat brazii mergea în ritm de melc. O pală de vânt mi-a zburat banii, aşa că m-am
grăbit să prind bancnotele înainte să dispară. Mi-am luat ochii de la Scottie cel mult trei secunde. Dar doar de atât a fost nevoie.

- Hei! Opreşte-te! E al meu! am auzit un copil ţipând în urma mea. Omul ăsta a încercat să-mi ia iPadul!

Următorul lucru de care am fost conştient era că
tatăl băiatului îl strângea pe Scottie de gât. Aproape că mi s-a oprit inima.

- Te rog! Dă-i drumul! l-am implorat, trăgându-l pe Scottie din strânsoarea omului. Nu ştie ce a făcut!
am strigat.

- Ce naiba e în neregulă cu el, să-i ia iPadul băiatului asa? a urlat bărbatul.

- Are autism, am zis, gâfâind. Nu ştie ce-i bine şi ce-i rău. îi plac ¡Pădurile, aşa că a crezut...

Bărbatul şi-a mişcat privirea confuz.

- Păi, fii mai atent cu el atunci!

Apoi şi-a luat mucosul.

Carly a venit în fugă spre noi.

- Ce s-a întâmplat, Josh? Am văzut agitaţia, aşa că am zbughit-o din rând.

- M-am întors preţ de trei secunde şi în timpul ăla Scottie a luat iPadul unui copil. Tatăl a crezut că era un hoţ. Aproape l-a rănit.

Vocea mi s-a frânt.

- Oh, nu!

Şi-a acoperit gura.

- N-ar fi trebuit să-mi iau ochii de la el.

M-a frecat pe braţ.

- Nu-i vina ta, Josh.

- Ba este. M-am întors cu spatele. S-ar fi putut întâmpla şi mai rău.

- Lucru valabil în cazul oricăruia dintre noi. Nu-i uşor să ieşi cu el. Nu aveai de unde să ştii că avea să facă asta. Uneori, este tare imprevizibil.

L-a luat pe Scottie de mână şi cu cealaltă mână i-a mângâiat uşor părul.

- E în ordine. în ultimele luni, ai făcut atât de multe pentru el... pentru amândoi. Nu te descuraja, OK? El e bine. Cu totii suntem bine.

„Cu toţii suntem bine.”

Doar că eu mă simţeam gol pe interior, pentru că timpul nostru împreună se termina. Şi bietul Scottie nu îsi dădea seama de ceea ce urma.

„Cu toţii suntem bine.”

Am închis ochii şi am savurat senzaţia atingerii lui Carly, care îmi aducea atâta alinare. „Atât de nemeritată.”

Am clătinat din cap ca să ies din ceaţa aia.

- Bine. S-a terminat. Hai să luăm bradul şi să mer- gem acasă!

Restul timpului petrecut acolo a decurs fără probleme. Am legat bradul pe maşina lui Carly şi, după ce Scottie a fost instalat în siguranţă pe bancheta din spate, uitându-se la iPadul lui, l-am lăsat cu Carly şi m-am dus să cumpăr ciocolată caldă, pentru drumul spre casă. Le-am cerut să pună mai mult lapte în a lui Scottie, ca să nu fie prea fierbinte. A părut că-i place.

în drumul spre casă, am ascultat la radio piesa Have Yourself a Merry Little Christmas a celor de la The Carpenters. Tonul calm al vocii cântăreţei

m-a liniştit un pic. Am jurat să nu permit ca întâmplarea din după-amiaza asta să îmi strice restul serii.

Ajunşi acasă, în timp ce eu şi Carly instalam bradul de Crăciun, Scottie ţopăia pe lângă noi, ascultând melodii ale lui Elton John în stilul obişnuit. De obicei, se aşeza pe canapea sau se ducea în camera lui, aşa că părea că în seara asta decisese în mod intenţionat să stea cu noi. Ştia că urmau insta- latiile cu luminiţe şi era drăguţ să îl vezi asa entuzi- asmat – mai ales de ceva ce nu era unul dintre dis

pozitivele lui electronice. Inspirând adânc mirosul de brad proaspăt, m-am lăsat purtat pentru un moment de amintiri cu Crăciunurile petrecute în casa asta.

Carly s-a dus în dormitorul ei pentru un moment şi a revenit cu o cutie mare roşie.

- Am o surpriză.

M-am oprit din descâlcit instalaţia încurcată.

- Ce-i?

- Cu ceva timp în urmă, am găsit cutia asta cu de- coraţiuni de Crăciun. Ştiu că am cumpărat nişte ornamente de la Walmart, dar putem să adăugăm şi unele dintre cele ale familiei Longo.

- Sfinte Sisoe, Carly. Asta-i grozav!

Am deschis cutia împreună. Globurile erau învelite în şerveţele şi le-am desfăcut cu grijă. Unele păreau vechi de ani buni. Pe unul era scris numele lui Brad cu sclipici.

La un moment dat, Carly a ridicat unul şi a zis:

- Josh, uite...

„Uau! Uite-l!”

- Este al tău.

A zâmbit.

încă îmi aminteam ziua în care eu şi Brad stătuse- răm la masa din bucătărie şi tăcuserăm globurile cu Yvonne. Mereu îmi plăcuse să îmi văd numele în bradul lor, an de an. Crăciunul mi se păruse o sărbătoare adevărată, spre deosebire de atmosfera deprimantă din casa tatălui meu. După plecarea mamei, el nici nu mai făcuse vreodată brad de Crăciun.

- în ziua aia am făcut unul şi pentru Scottie, mi-am amintit. Trebuie să fie pe undeva pe acolo.

Am găsit, în cele din urmă, şi globul lui Scottie, plus multe alte decoraţiuni pline de amintiri. Le-am agăţat şi abia au mai încăput câteva dintre

cele noi.

Apoi mi-a venit o idee.

- Mă întorc imediat, am zis şi am dispărut în camera lui Scottie.

Ştiam că avea nişte sclipici cumpărat de Lauren. Am găsit şi lipici. M-am întors în camera de zi şi am luat unul dintre globurile de la Walmart, folosind cu grijă lipiciul ca să scriu CARLY înainte de a presăra sclipici pe el. Sclipiciul a ajuns pe podea, dar nimeni nu a părut deranjat.

- Acum, faci parte din familia asta extinsă. Meriţi un loc în brad, i-am zis. Trebuie doar să-l lăsăm să se usuce.

Carly a privit zâmbind spre creaţia mea.

- Mulţumesc, Mathers!

- Cred că, după Crăciun, o să duc toate globurile astea acasă la tata, ca să nu se piardă. Probabil că Lorraine va arunca totul dacă noi nu luăm ce vrem înainte să vândă ea locul ăsta.

Carly s-a încruntat.

- Nici măcar nu mă pot gândi la asta. Mă întristează aşa tare că, după ce îl vom duce pe Scottie la azil, nu se va mai întoarce niciodată aici. Dar ai dreptate. Ea a zis că are nevoie de bani.

Mi-am pus braţul în jurul lui Carly pentru a-i oferi o îmbrăţişare.

- Toată chestia asta-i naşpa, Dovlecel.

Ne-am uitat la Scottie, care îşi îngropase practic fata în luminiţele din bradul de Crăciun.

- Uită-te la el! a zis. Pare atât de fericit acum!

Am chicotit.

- Aş fi pus luminiţele mult mai devreme dacă aş fi ştiut că va fi asa fascinat.

- Chiar nu-i greu de mulţumit. Are doar nevoie

de un loc sigur în care să trăiască, de electricitate şi de puiul lui. Şi acum de luminiţe. Carly s-a întors spre mine şi m-a surprins privind-o. Ce-i?

- Nimic.

îmi doream aşa tare să o sărut. La asta mă gândeam. îmi doream să o sărut toată seara şi să închei
noaptea în ea. Dar ştiam că sentimentele mele pen

tru ea erau dincolo de partea sexuală. Era ceva diferit de orice simţisem în trecut. Aveam o dorinţă profundă să evadez în ea, să o ţin strâns şi să adorm cu ea în braţe. Să devin una cu ea. Felul în care mă consolase la ferma de brazi... Era de ajuns să mă atingă şi totul părea mai bine. Mereu făcea ca totul să fie mai bine. îmi făcea viata mai uşoară. Pe mine mă făcea mai bun. Şi asta mă speria. Pentru că urma să îşi vadă fiecare de drumul lui. „Pentru că trebuie.”

CAPITOLUL 26

CARLY

Trei feluri diferite de tort cu fructe. Martini cu acadele. Castane prăjite. Vanessa, cumnata lui Josh, organizase o adevărată petrecere în Ajunul Crăciunului. Era aşa frumos din partea ei şi a lui Michael să mă invite aici cu braţele deschise.

Dar tonul festiv al nopţii era dulce-amărui. Eu şi Josh ne apropiam de finalul timpului nostru în Wood- sboro. în mai puţin de două săptămâni, Scottie avea să se mute la azil, iar eu şi Josh aveam să ne întoarcem de unde veniserăm. Nu îmi dorisem niciodată mai mult decât acum să opresc timpul.

Mă îmbrăcasem cu cele mai bune haine de sărbătoare, o rochie roşie de cocktail, dar atmosfera acasă la Vanessa şi Michael era lejeră. De fapt, Vanessa purta o pijama în carouri. Deci poate că eram un pic cam prea bine îmbrăcată. „Mă rog.” Scottie se plantase deja lângă bradul de Crăciun cu iPadul lui şi Josh stătea într-un colţ al camerei de zi cu nepotul
său, Max, ajutându-l să îşi asambleze noua

jucărie. Nepoata lui, Maya, era cu mama ei în bucătărie, în timp ce Michael se uita la televizor cu tatăl lor. Mai rămăseserăm eu şi Neil la bufet, pe cale să începem o conversaţie inconfortabilă.

- Voiam doar să te salut, mi-a zis. Să scăpăm de jenă.

A luat o măslină şi a băgat-o în gură. Eu mi-am dat o şuviţă de păr pe după ureche.

- Mulţumesc! Sunt sigură că ai fi preferat să te bucuri de Crăciun cu familia ta fără să fi apărut şi tipa cu care ai avut o întâlnire ratată.

- Glumeşti, Carly? Mă bucur că tu şi Scottie sunteţi aici.

- Mulţumesc, Neil!

- Şi chiar nu există resentimente. A luat unul din- tre martiniurile cu acadele. Acum, ştiu că între noi n- ar fi funcţionat niciodată.

- De ce?

Aproape că îmi era teamă să întreb.

- Nu ştii? A luat o gură din băutura lui şi a privit în jur. Pot să-ţi spun ceva, între noi doi?

- Sigur...

Şi eu aveam nevoie de un martini acum, aşa că am luat unul.

- Nu l-am mai văzut niciodată pe fratele meu privind pe cineva cum te priveşte pe tine. Ştiu că există motive pentru care faptul că auzi asta poate fi dulce- amărui. Dar este doar o observaţie. Şi am remarcat cum ai vorbit despre el la întâlnirea noastră. Poate că amândoi negaţi. Dar văd că sunteti foarte atasati unul de celălalt.

Am luat o înghiţitură lungă din băutura mea.

- Ai dreptate cu asta. Dar, după cum sunt sigură că-ţi dai seama, este o situaţie complicată.

- Oh, ştiu. Şi-a pus băutura jos. Dar... cred că,

uneori, Josh complică lucrurile când nu e cazul. Viaţa este haotică, ştii? A oftat. Dar înţeleg şi dilema în această situaţie. Ce vreau să spun este că, indiferent de ce se întâmplă între tine şi Josh, vă doresc numai bine după ce plecaţi din Woodsboro. Chiar vă felicit pentru că v-aţi asumat responsabilitatea de a avea grijă de Scottie.

l-am zâmbit.

- N-aş fi putut să o fac fără Josh.
- Ştiu că şi el spune la fel în privinţa ta.
- Ce, îţi încerci iarăşi şansa? l-a mustrat Josh când a intrat în cameră, întrerupându-ne conversaţia.
- Şi dacă da? l-a tachinat Neil, făcându-mi cu ochiul. De fapt, Carly tocmai m-a informat că ea crede că eu sunt fratele care arată cel mai bine.
- Păi, acum, ştiu că a băut prea mult.

Josh mi-a zâmbit şi asta m-a făcut să mă înfior. Am simţit că mă îmbujorez.

- Eşti bine? m-a întrebat Josh.
- Da. Neil este asa amabil. Toată familia ta este grozavă.

îmbrăcat cu un pulover maro, Josh era foarte chipeş în seara asta. Voiam să îmi înfig unghiile în el. Eu fusesem cea care crease regula care excludea sexul, dar fusese greu să mă ţin de ea. îl doream pe Josh în fiecare secundă a fiecărei zile, iar seara asta nu era o excepţie.

Ochii i-au picat pe decolteul meu. Se putea ca mica mea rochie roşie să dezvăluie cam mult pentru un eveniment în familie. îl surprinsesem pe Josh ui- tându-se la mine în repetate rânduri în seara asta şi de fiecare dată mă înfiorasem. Deşi jurasem să nu mai permit să se întâmple ceva între noi, încă tânjeam după atenţia lui şi

după orice confirmare a dorinţei lui. Era premiul meu de consolare.

Şi-a dres vocea în timp ce a urcat cu privirea.

- Vanessa a vrut să-ţi spun că urmează să facem schimbul de cadouri.
- Oh, super!

Mi-am luat băutura şi l-am urmat pe Josh în camera de zi, aşezându-mă lângă el pe canapeaua mai mică din cele două canapele. Căldura coapsei lui mi-a încălzit pielea când s-a aşezat aproape de mine şi am simţit asta direct între picioare. Am sperat să amorţesc senzaţia chinuitoare luând o gură mare din martini.

Vanessa stătea pe jos în mijlocul camerei, cu un sac imens plin cu cadouri de Secret Santa. Câteva dintre ele fuseseră împachetate într-o hârtie în carouri care se asorta cu pijamaua ei.

A băgat mâna în sac.

- Bine, o să împart cadourile şi apoi le deschidem pe rând.

Tom, tatăl lui Josh, era primul. Lui trebuise să-i iau un cadou. Josh îmi spusese că tatăl lui era un pescar avid, aşa că îi cumpărasem nişte echipament din magazinul Bass Pro. Mi s-a făcut pielea de găină cât l-am privit cum îşi deschide cadoul, sperând din tot sufletul să nu fie dezamăgit.

După ce domnul Mathers şi-a dat seama că obiectele erau de la mine, s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat.

- Carly, n-aş fi putut să aleg un cadou mai bun. Mulţumesc, draga mea! De unde ai ştiut ce-mi place?

- Mi-a spus o păsărică.

M-am uitat la Josh, care rânjea la noi.

Tatăl lui părea un tip de treabă şi mă înfuria că soţia lui îl rănise – şi îi rănise şi pe băieţi. Crescusem fără tată, aşa că apreciam ce tată bun avuseseră Josh şi fraţii lui.

Vanessa a fost următoarea care şi-a deschis cadoul: un cos cu cafea şi diferite căni de la Starbucks.

- Soţul meu mă cunoaşte atât de bine. S-a ridicat şi l-a pupat pe Michael. Cel mai apropiat Starbucks este la patruzeci de minute depărtare, mi-a explicat. Deci este ca o excursie de fiecare dată când apuc să merg.

Apoi Scottie şi-a desfăcut cadoul de la Vanessa: o tabletă nouă Kindle Fire. De parcă îi mai trebuia un dispozitiv. Dar se părea că ea ştia că ăsta era cel mai rapid drum spre inima lui. Niciodată nu ar fi avut suficiente electronice.

- în caz că celelalte rămân fără baterii toate deodată, Scottie.

Ea a rânjit.

în seara asta, mai avea câteva dispozitive la el, dar Scottie a examinat cadoul cu mare interes. Ea îi instalase deja multe din aplicaţiile lui preferate. Probabil că Josh o ajutase cu asta.

Apoi copiii şi-au deschis cadourile lor. Fiecare cumpărase cadoul pentru celălalt. Max îi cumpărase Mayei haine de la Hollister şi ea îi luase lui un cârd cadou la un magazin de jocuri, plus nişte dulciuri.

Când a venit rândul meu, mai erau doar câteva posibilităţi pentru Secret Santa. Când am deschis biletul ataşat cutiei, m-am extaziat văzând scris: „Pentru Carly de la Josh”. M-a străbătut o senzaţie caldă şi confuză. M-am întrebat dacă chiar asa se nimerise sau Josh trăsese nişte sfori.

Cu o clipă în urmă, crezusem că inima îmi era plină, dar, când am deschis micuţa cutie, m-am întrebat dacă ar putea să explodeze. înăuntru se afla o brăţară din argint cu câteva charmuri. M-

am uitat la fiecare dintre ele cu atenţie – o căsuţă, un câine, îngheţată... şi o lămâie. Multe dintre „lucrurile” noastre. Dar ce m-a atins cel mai mult a fost charmul cu trei oameni care se ţineau de mâini: o fată între doi
băieţi. Primul instinct a fost să mă gândesc la mine, Josh şi Brad, oricât de nebunesc era. Dar nu avea sens. Eram eu, Scottie şi Josh. Familia noastră improvizată care era pe cale să se dizolve.

- Josh, este...

N-am găsit cuvintele să exprim cât de dulce mi se părea.

- M-am gândit să imortalizez perioada asta nebună, dacă tot se apropie de final.
- Este frumos. Mulţumesc! Am simtit lacrimi în ochi. Serios, este cel mai potrivit lucru pe care l-aş fi putut primi.
- Cu plăcere! Ochii lui i-au găsit pe ai mei. Sunt aşa fericit că-ţi place.

Toate privirile din încăpere păreau aţintite asupra noastră când m-am întins spre el, petrecându-mi braţele în jurul gâtului său. M-am întrebat dacă strădaniile mele de a-mi evita sentimentele erau la fel de evidente şi pentru ceilalţi cum erau pentru mine.

Apoi Josh mi-a pus brăţara. Chiar şi contactul cu mâna lui pe încheietura mea m-a făcut să simt fluturaşi.

În vreme ce ultimele cadouri erau deschise, eu mă tot uitam la brăţară şi mă gândeam că timpul nostru se apropia de final. După ce eu şi Josh aveam să ne întoarcem în oraşele noastre, perioada asta avea să devină doar o amintire. Măcar aveam această brăţară

ca să îmi amintesc.

După ce toată lumea şi-a primit cadoul, ne-am aşezat la cină. Adusesem cu noi puiul pentru Scottie şi l-am dus în bucătărie pentru a-l încălzi.

în vreme ce mâneam, eu şi Josh am discutat cu cei prezenţi la masă, dar, din când în când, îl sur- prindeam privind pe furiş către mine. Privirea lui îmi spunea că era chinuit de dorinţă, la fel ca mine.

După cină, m-am întors în bucătărie să îmi duc farfuria la chiuvetă. Câteva secunde mai târziu, a intrat Josh şi, pentru un moment, am fost singuri acolo. Mi s-a ridicat părul pe ceafă când l-am simţit venind în spatele meu. Ultima dată când fusese atât de aproape ajunseserăm să facem sex pe maşina de spălat.

Când m-am întors, chipul lui era la doar câţiva centimetri de mine.

- N-a fost doar sex, Dovlecel. Asta-i problema.

S-a mai apropiat puţin.

Am deschis buzele, disperată să le ating pe ale lui.

O secundă mai târziu, nepoata lui Josh a intrat în încăpere. El s-a retras imediat.

- Unchiule Josh, vino să-mi vezi skateboardul cel nou!

L-a târât după ea: lăsându-mă singură cu inima mea ce bătea nebuneşte.

CAPITOLUL 27

JOSH

Zilele de după Crăciun au trecut prea repede. Reuşisem să îmi păstrez jurământul şi, prin urmare, şi penisul în pantaloni. Meritam un premiu pentru asta. Măcar un premiu de consolare. Aproape că cedasem de câteva ori, dar, până la urmă, ştiam că trebuia să îi respect dorinţele lui Carly şi propria promisiune de a nu permite ca situaţia dintre noi să degenereze în ceva dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere.

Era de parcă aş fi clipit şi brusc am fi fost în acest punct, trimiţându-l pe Scottie în noua lui casă. Ziua mutării mi s-a părut ireală, chiar dacă tăcuserăm tot ce se putea pentru a ne pregăti pentru ea. Eu şi Car- ly ne duseserăm în ultimele zile pe rând la noua lui casă, cărând treptat lucrurile lui Scottie. Scopul nostru era să îi facem camera cât se poate de asemănătoare cu dormitorul lui de acasă. Dar nu puteam lua totul. Pur şi simplu spaţiul nu o permitea. Carly înrămase o poză cu noi trei şi o lăsase pe noptiera lui. Cumnata mea o făcuse la petrecerea din Ajunul Crăciunului. Puteam doar să sper că, atunci când Scottie avea să se uite la ea, nu urma să ne urască fiindcă îl părăsiserăm.

Eu şi Carly stăteam acum de o parte şi de alta a noului său pat, nedorindu-ne să plecăm acasă. Ar fi trebuit să fi plecat de mult.

- Simt că nu-i corect, i-am zis.

Carly s-a uitat la Scottie, care se juca pe ¡Padul lui. Nu părea să înţeleagă importanţa acestei zile sau cel puţin nu trăda nimic.

- îmi doresc să putem rămâne cu el în noaptea asta sau aşa ceva, mi-a zis.
- Nu putem. Asta ar înrăutăţi lucrurile, plus că ne- ar fi şi mai greu să-l lăsăm aici.
- Da. A cules o scamă de pe cearşaful lui.

Bănuiesc că asta-i una dintre acele situaţii în care smulgi leucoplastul.

Asta mi-a amintit de ceea ce aveam să fiu nevoit să fac cu sentimentele mele pentru ea – să abandonez totul brusc. Nu doar că astăzi trebuia să ne luăm rămas-bun de la Scottie, dar, peste doar o zi, aveam să fim nevoiti să ne luăm rămas-bun şi noi.

- Am confirmat deja cu Lorraine că îi va aduce puiul până vineri, a zis Carly. Porţia pe care abia am făcut-o ar trebui să îi ajungă până atunci.
- Sper că va face asta.

M-am uitat afară pe geam; începea să burniţeze. Carly se ţinea de piciorul patului.

- Mă întreb cât îi va lua până va sări în patul ăsta şi-l va rupe.

- Eu aş zice că două zile. Am chicotit. Sunt sigur că, data viitoare când unul din noi îl va vizita, pe podea va fi o saltea. O să îsi înveţe lecţia.

Cineva a venit la ușă.

- în curând vom servi cina. Sunteti bineveniti să
staţi, dar s-ar putea să fie mai bine dacă plecaţi, ca Scottie să poată intra în rutina de aici.

Am priceput aluzia.

Am menţionat că asta chiar era nasol?

- Mulţumim! Am încuviinţat din cap. Vom pleca în curând.

Fără alte formalităţi, l-am îmbrăţişat.

- Te iubesc, amice! Promit să vin mai des în Woo- dsboro! Şi, când voi veni, la tine va fi prima mea vizită.

Carly avea lacrimi în ochi când l-a cuprins în braţe.

- îmi pare rău că trebuie să plecăm, Scottie! Dar ştiu că lucrurile vor fi bine până la urmă. Sper că o să ajungă să-ţi placă aici. Chiar sper.

Totul mi se părea aşa nefiresc. Dar m-am forţat să mă ridic, pentru că ştiam că nu aş fi vrut vreodată să plec. Eu şi Carly porniserăm pe hol, când am auzit paşi în urma noastră.

M-am întors.

Era Scottie.

îşi luase geaca şi iPadul.

Credea că trebuia să plece cu noi. Nu pricepea.

Mi s-a frânt inima.

- Nu, Scottie. Tu rămâi, i-a zis Carly. S-a întors spre mine cu o expresie neajutorată în privire. Ce facem? a şoptit.

- Nu ştiu. M-am scărpinat în cap şi am mormăit: Al naibii să fiu dacă ştiu!

Ţinându-l de braţ, l-am condus înapoi în camera lui.’

- Scottie, tu rămâi aici, bine? Nici măcar nu puteam să spun că aveam să ne întoarcem... pentru că nu era adevărat. Aici vei locui de acum înainte.

Printr-un miracol, când am ieşit a doua oară, nu ne-a urmat. Dar nu m-am putut uita în urma mea, temându-mă că ăsta ar putea fi unul din acele rare momente în care m-ar privi în ochi. Şi că mi-ar fi imposibil să plec.

în drum spre uşa principală, eu şi Carly ne-am luat rămas-bun de la personal, care ne-a asigurat că Scottie era pe mâini bune.

Când am ajuns afară, Carly a cedat. Am luat-o în braţe şi i-am vorbit în păr:

- O să fie bine, Dovlecel. Ştim amândoi că pe termen lung aşa-i cel mai bine pentru el, chiar dacă astăzi este greu.

- Nu cred că înţelege – că nu ne mai întoarcem să-l ducem vreodată acasă.

Chiar dacă simţeam că mor încet, trebuia să fiu puternic pentru ea.

- Până la urmă, nu va mai conta aşa de mult. O să înceapă să vadă locul ăsta ca fiind casa lui. Doar că o să-i ia ceva timp.

- Sper că va fi mai uşor şi pentru mine, cu timpul. Şi-a şters nasul. Pentru că acum mi se pare insuportabil.

- Hai să luăm nişte vin şi îngheţată cu fistic în drum spre casă! Ar trebui să încercăm să ne relaxăm. Mâine amândoi trebuie să ne trezim devreme.

Mai era ceva ce nu îi spusesem. Ca să fiu sincer, nu mai puteam să aştept. Ştiam că nu avea să îi îmbunătăţească prea mult starea de spirit, dar speram să ajute. Voiam doar să aştept

până ne întorceam acasă.

Când am deschis uşa de la intrare, tăcerea era asurzitoare. Nici un sunet de la iPadul lui Scottie, sau fredonatul lui, sau Elton John redat invers. Era

pentru prima dată când experimentam aşa o tăcere, îmi dorisem de nenumărate ori un moment de pace şi linişte cât avusesem grijă de Scottie şi acum era ultimul lucru pe care îl voiam. Aş fi dat orice să mă uit şi să îl văd acolo pe canapea cu vreunul dintre dispozitivele lui, în timp ce se balansa înainte şi înapoi, cu mirosul de pui prăjit încălzit în cuptor.

Carly s-a dus în camera lui. Mai erau multe lucruri rămase.

- Nu cred că Lorraine se va putea descurca cu curăţenia casei ca să o pregătească de vânzare.
- Nu va trebui, am zis, îndreptându-mă, dornic să dau totul afară din mine.

Carly a clipit confuză.

- Te întorci să ajuţi?
- Nu, Carly. Am făcut câţiva paşi spre ea. Casa asta... nu pleacă nicăieri.

A făcut ochii mari.

- Ce vrei să spui?
- Am cumpărat-o, i-am zis, explodând de mândrie.

Expresia ei s-a umplut de speranţă.

- Poftim?
- Am cumpărat-o de la Lorraine.

Carly şi-a dus mâna în dreptul inimii.

- Te muţi aici?
- Nu. Adică, nu ştiu dacă voi trăi permanent în ea. Dar o păstrez. Mă gândeam că aş putea veni acasă de sărbători – să-l iau pe Scottie şi să-l aduc aici în vizită, ca să ştie că lucrurile nu dispar pentru totdeauna. Uneori, revin.

Avea ochii înlăcrimaţi, vocea abia i se auzea.

- Oh, Josh... Carly mi-a sărit în braţe. Asta-i cea mai bună veste!

Penisul meu s-a trezit la viată la senzaţia sânilor ei J J

lipiţi de mine, l-am adulmecat părul şi mi-am potolit penisul.

- Nici n-am de gând să schimb ceva, i-am zis, for- ţându-mă să mă dau înapoi. Aşa că nu-i nevoie să ne petrecem ultima noapte aici făcând curat. Putem să lăsăm totul cum este şi doar să ne relaxăm.

Şi-a sters ochii.

- Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! A zâmbit. Nu mă mai simt aşa tristă că-l lăsăm, ştiind că asta va fi în continuare casa lui.

- Bun, pentru că nu vreau să te simţi vinovată, Carly. Te-ai implicat mai mult decât ar fi făcut-o oricine altcineva în situaţia ta. L-ai făcut mândru pe Brad. Şi meriţi toată fericirea din lume.

- Şi tu, Josh. S-a smiorcăit, ştergându-şi nasul cu mâneca. Vorbesc serios.

Dacă aş fi avut o dorinţă, ar fi fost să pot face dragoste cu femeia asta în această noapte fără a anula progresele făcute de când hotărâserăm să ne ţinem la distanţă. Dar să mă dau la ea când noi plecam a doua zi părea cea mai proastă decizie. Aşa că m-am abţinut de la a face toate acele lucruri pe care corpul meu mă implora să le fac.

Ne-am uitat, în schimb, la DVD-urile lui Wayne, am mâncat îngheţată şi am reflectat la timpul petrecut cu Scottie. A fost nevoie de un mare efort ca să nu îmi încalc hotărârea, dar cumva am reuşit să trec peste noapte fără să o dau în bară.

în dimineaţa următoare, Carly a pregătit cafeaua şi micul-dejun, dar mie nu îmi era foame. Când am făcut schimb de adrese, faptul că ne despărţeam a început să se simtă prea real. îmi era teamă să mă întorc la viaţa mea din

Chicago, care mi se părea aşa goală după cele câteva luni petrecute aici.

Planul era ca ea să mă lase la aeroport şi să îşi continue lungul drum înapoi în California.

Chinul de peste noapte continuase în această dimineaţă. în fiecare secundă să depun efort pentru a mă abţine să o trag lângă mine, să o duc în dormitor pentru ultima dată şi să îi arăt cât de mult o doream – un rămas-bun adecvat. Niciodată nu o dorisem pe Carly mai mult. Dar dacă noaptea trecută fusese un moment prost să îmi pierd controlul, în dimineaţa asta era chiar mai nepotrivit. Aveam un zbor de prins şi nu mai exista cale de întoarcere. Merita să revină la viaţa ei fără ca eu să complic totul în ultimul ceas. Carly merita mult mai mult decât să fie amăgită de mine. Eu doar îmi doream ca inima mea să nu mă mai doară ştiind că orice avuse-

serăm se termina oficial în clipa în care mă lăsa la aeroport.

Drumul până la aeroportul din Manchester a durat mai bine de o oră, dar cumva am simţit că au trecut doar câteva minute. Aproape tot drumul am fost tentat să mă răzgândesc şi să mă ofer să o însoţesc pe drumul ei spre California. Ideea ca ea să călătorească aşa mult singură nu îmi pica bine. îmi făceam griji în privinţa ei şi eram tentat să îmi schimb zborul şi să zbor de la L.A. înspre Chicago.

Dar n-aş fi putut să am încredere în mine; o schimbare de planuri ar fi doar o scuză să petrec mai mult timp cu ea şi să risc să cedez tentaţiei.

Carly a parcat maşina în zona de coborâre. Totul în mine voia să mă apropii de ea şi să o sărut, dar, în schimb, am întins mâna şi mi-am afundat degetele în părul ei.

- Te rog să conduci prudent! i-am zis.

-Da.

Tristeţea din ochii ei era palpabilă. Arăta exact cum mă simţeam eu. Nici unul din noi nu părea dornic să plece, dar, cu toate astea, iată-ne aici, pe cale să ne luăm rămas-bun.

- Josh... a zis într-un final.

Nemaiputând să mă abţin, i-am dus mâna la gură şi am sărutat-o delicat.

J

- Da, iubito?
- Crezi că ar fi prea mult pentru tine dacă aş veni şi eu în Woodsboro Crăciunul următor? Ştii tu, să-l văd pe Scottie?
- Prea mult pentru mine de ce?
- Nu ştiu...

Am făcut pe prostul, deşi ştiam la ce se referea, într-un an se puteau întâmpla multe. Revederea ar fi însemnat o jenă inevitabilă dacă unul din noi avea să îsi vadă de viată şi celălalt nu. Trebuia să actionez matur în privinţa asta, pentru că nu voiam să pierd legătura cu ea. Trebuia să ştiu că era fericită şi trebuia să cred că aveam să o revăd, chiar dacă exista riscul să fie dureros.

- Sigur că da, mi-ar plăcea asta. La fel şi lui Scottie.
- Chiar mi-ar plăcea să se întâmple, mi-a zis.

Posibilitatea de a o vedea din nou la următorul Crăciun mă înspăimânta şi totodată îmi oferea ceva pe care să-l aştept cu nerăbdare. Fie aveam să aştept cu groază acel moment, fie aveam să număr fiecare zi până atunci.

- Aş face bine să plec... i-am zis, forţându-mă să dau drumul mâinii ei.

A coborât din maşină după mine şi a rămas în faţa mea pe trotuar.

- Să ai un zbor plăcut!

Când am luat-o în braţe pentru ultima dată, am conştientizat cât de tare m-am mintit. Nu doar că ini- ma mea s-a trezit la viaţă, dar toate sentimentele nutrite au ieşit la suprafaţă. Inima mea nu primise mesajul că orice fusese între noi se terminase. încă era pe punctul de a se îndrăgosti de o persoană pe care nu aveam să o pot avea niciodată, l-am cuprins faţa în mâini şi

am sărutat-o ferm, dar cast, neper- miţându-i limbii mele să o guste nici măcar pentru o secundă.

Carly a fost prima care s-a retras. Am privit-o în- torcându-se pe locul şoferului. Am fluturat o mână şi i-am trimis o bezea. Apoi m-am forţat să mă răsucesc şi să mă îndrept spre uşile glisante din sticlă. M-am întors pentru ultima oară şi am observat-o aşteptând să dispar din raza ei vizuală, l-am mai trimis o bezea şi am jurat să nu mă mai uit înapoi.

Chiar şi cu toată tristeţea din pieptul meu, în vreme ce mă îndreptam spre scara rulantă spre check- în, nu aveam nici un regret. Nu aş fi schimbat nimic în legătură cu timpul nostru petrecut împreună şi cu ceea ce aflasem despre capacitatea mea de a-mi deschide inima. Crezusem că eram mort pe interior, dar Carly Garber mă adusese la viaţă, iar pentru asta aveam să îi fiu mereu recunoscător.

CAPITOLUL 28

CARLY

Am purtat tot timpul cu mine ultimul bilet lăsat de Josh. Din când în când, îl scoteam din poşetă şi mă uitam la el.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

îţi mulţumesc pentru cele mai bune trei luni din viata mea!

f

P. S.: Probabil voi regreta cât voi trăi că nu am cedat pentru o ultimă dată.

Josh îmi băgase bucata asta de hârtie în geantă cândva înainte să plecăm din Woodsboro acum o lună. Dar o găsisem abia când ajunsesem în California şi îmi desfăcusem bagajele.

Tocmai terminasem de machiat ultima clientă a zilei şi voiam să plec acasă, când mi-am luat telefonul, i-am căutat numele şi am tastat: „Mi-e dor de tine”.

Dar, în loc să trimit mesajul, l-am şters imediat. în ultima vreme, tastasem acele cuvinte de mult prea multe ori ca să mai tin socoteala. Şi nici măcar o

J 5

dată nu avusesem curajul să îi trimit mesajul. Ce sens ar fi avut? N-ar fi schimbat nimic.

Trecuseră patru săptămâni de când mă întorsesem în California. Nu îmi fusese uşor să revin la ve-

J

chea viaţă. Apartamentul meu mi se părea rece şi steril. Chiar dacă fusesem suficient de norocoasă să am câteva programări la machiaj imediat ce mă întorsesem, îmi doream ca munca să mă distragă şi mai mult. Aveam mult prea mult timp ca să mă gândesc când aplicam fondul de ten şi machiam ochii, pentru că ştiam cum să aplic machiajul şi în somn. Gândurile mi se îndreptau constant spre Josh – în- trebându-mă ce făcea, dacă ieşise sau nu la întâlniri. Visam cu ochii deschişi la casa din Woodsboro, închipuindu-mi cum stăteam lângă soba cu peleţi alături de Josh şi de Scottie, doar petrecând timp împreună. Şi mă pierdeam mai ales rememorând partidele noastre de sex.

Nu ştiam ce era mai rău: faptul că mă

gândeam continuu la Josh sau faptul că mintea obişnuia să îmi fugă la Brad. Obsesia mea cu Josh îmi deturnase o parte din atenţie de la tristeţea pierderii lui Brad. Nu eram sigură dacă asta era o binecuvântare sau un păcat.

Ajunsă acasă de la muncă, mă pregăteam să îmi fac cina, când am primit un mesaj.

Josh: *Este posibil să văd vreodată una din astea şi să nu mă gândesc la subraţul tău dat cu lămâie ?*

A urmat o poză cu el ţinând o lămâie, într-un magazin din Chicago. M-am cutremurat doar când i-am văzut mâna mare ţinând lămâia. M-am uitat fix la

degetul lui mare J bătătorit. Corpului meu îi era dor de el în cel mai groaznic mod. Mie îmi era dor de el în cel mai groaznic mod. Ce eram acum? Prieteni?

Am primit un alt mesaj.

Josh: *Bine, poate că mă gândesc la tine şi când nu mă holbez la lămâi. Sper că ai o zi bună, xo*

Din nou, am tastat: „Mi-e dor de tine”. Apoi am şters, tastând, în schimb, un răspuns mai puţin emoţional.

Carly: *Da, am. O zi lungă la muncă, dar mă bucur că s-a terminat.*

Voiam să îi povestesc mult mai multe – că singurătatea şi depresia reveniseră cu toată forţa când mă întorsesem în California. Că ultima dată când mă simţisem fericită fusesem cu el.

J

Josh: *îmi pare rău că ai avut o zi lungă!*

Cam o oră mai târziu, un curier mi-a bătut la uşa apartamentului. Ştiam că nu comandasem nimic, dar el a insistat că era la adresa corectă. Când am deschis punga, înăuntru era o cutie cu îngheţată de fistic. Nu era nici un bilet, dar nici nu era nevoie.

în ziua următoare, pe geamul apartamentului meu intra soarele puternic de California.

- Oh, Doamne! Ăsta-i cel mai drăguţ lucru pe care le-am auzit vreodată.

Christina a oftat.

Tocmai terminasem să îi povestesc despre faptul că Josh cumpărase casa familiei Longo. Noi două nu avuseserăm ocazia să stăm la poveşti de când mă întorsesem în L.A. pentru că fusese în vizită la bunica ei din Portugalia. Dar astăzi trecuse, în sfârşit, pe la mine pentru un ceai.

- Cum se adaptează Scottie la noul loc?
- Lorraine zice că pare bine când trece pe acolo să-i lase mâncarea. Până la urmă, va trebui să-l vizitez. I-am promis că o voi face. Nici măcar nu-mi pasă dacă m-a înţeles. Trebuie să-l văd din nou pentru mine, să ştiu că-i bine. Deci mă gândesc că poate de Crăciunul viitor.

-Trebuie să-l vezi pe Scottie... nu pe Josh?

M-a privit cu scepticism. Eu m-am uitat la ceaşca mea.

- Şi pe el vreau să-l revăd. Doar că mi-e greu să- mi imaginez cum ar fi peste un an.

Şi-a încrucişat picioarele şi s-a aşezat mai comod pe canapeaua mea.

- Crezi că va fi ciudat – adică, dacă unul din voi merge mai departe?
- Da. Adică, n-aş vrea să stau în casa respectivă cu el dacă el ar fi într-o relaţie.

J

A chicotit.

- îmi dau seama că n-ar fi deloc plăcut.
- Dar probabil ar fi ce aş merita.

Christina a arcuit o sprânceană.

- Vrei să zici din cauza lui Brad?

Trecând cu degetul pe lateralul ceştii, am ridicat din umeri.

- Niciodată nu o să scap de sentimentul de

vinovăţie. Dar clar vinovăţia nu a fost suficientă pentru a mă opri.

Christina a luat un biscuit.

- Dacă Brad a organizat toată chestia? A muşcat din biscuit. Te gândeşti vreodată la asta?

Am mijit ochii.

- Cum adică? De acolo, de sus?

- Da. A vorbit cu gura plină: De unde ştii că n-a avut ceva de-a face cu întâlnirea dintre tine şi Josh? Orice este posibil.

- De ce nu m-ar fi trimis Brad oriunde în lume numai nu la cel mai bun prieten al lui?

- Poate pentru că ştia că nimeni altcineva nu ar putea să înţeleagă prin ce ai trecut cum înţelege Josh. Nu ştiu. A mai luat o gură. Nu poţi să excluzi asta.

- Sau s-ar putea răsuci în mormânt pentru că eu am făcut sex neprotejat de mai multe ori cu cel mai bun prieten al lui. Eu aş paria pe acest scenariu.

- Apropo de asta... A luat o înghiţitură de ceai. Nu te-am întrebat niciodată despre sex. Ai fost foarte evazivă. Dar sunt sigură că a fost uimitor.

M-am înroşit.

- A fost.

- După cum am mai zis, te uiţi o dată la el şi ştii că ştie cum să ţi-o tragă. Christina s-a oprit, apoi a rânjit. Bine, văd că nu vrei să-mi spui detaliile.

- Ai dreptate. Nu vreau.

Obrajii îmi ardeau.

M-am oprit şi din a recunoaşte că nu mă gândeam la altceva în afară de Josh de când mă întorsesem acasă. Sau că fusesem de vreo sută de ori la un pas de a-i trimite mesaje ca să îi spun că îmi era dor de el.

- Păi, nu poţi aştepta până la Crăciunul următor ca să faci sex. O să încerci să mergi mai departe, acum că te-ai întors, corect? Să ieşi?

Mi s-a strâns stomacul la acest gând.

- N-am de ales.

- Mi se pare că ai nevoie de un pic de ajutor.

Am luat un biscuit şi am muscat din el.

- S-ar putea.

Christina a luat toată chestia cu „ajutatul” un pic cam prea în serios.

Vinerea următoare, am mers la o petrecere la care m-a invitat ea – ceva pentru un client de-al ei din Newport Beach. Mi-a luat două ore ca să ajung din cauza traficului. Eram epuizată după o zi lungă, dar nu puteam continua să îmi petrec majoritatea nopţilor singură în apartamentul meu.

Când am ajuns la clubul country, mi-a devenit destul de clar că era mai mult decât o petrecere. Christina m-a prezentat unui tip cu care se părea că ea ieşise deja la o întâlnire şi care – surpriză – avea un prieten care întâmplător venise şi el la eveniment.

Asta era manevră. Spusese că avea să mă ajute să ies şi chiar vorbise serios.

Todd Marino era un agent imobiliar fermecător şi carismatic din Orange County. Deşi era un pic mai în vârstă decât bărbaţii cu care ieşeam de obicei – probabil aproape de 40 de ani era înalt, chipeş şi mirosea grozav. Părea foarte interesat să afle despre cariera mea ca makeup artist şi despre munca de caritate pe care urma să o reiau în curând la adăposturile locale pentru oamenii străzii, oferind machiaje gratuite femeilor care voiau să îşi caute de lucru.

Todd era atent, arăta bine, avea succes – toate lucrurile pe care le-aş putea dori, corect? Dar, din păcate, nu era ce trebuia. Şi era epuizant faptul că trebuia să fiu atentă minute în sir. Asa mi-am dat

seama că nu eram încă pregătită să ies cu cineva.

Când am mers la baie cu Christina, ea m-a luat

la întrebări.

Şi-a trecut o mână prin părul lung, negru, ondulat în vreme ce se uita în oglindă.

- Deci... ce părere ai despre el?

- Mai întâi, nu mi-ai spus nimic despre faptul că în seara asta avem o întâlnire dublă.

- Ai fi venit dacă ţi-aş fi spus?

- Probabil că nu.

- Poftim!

A râs.

- Este un tip grozav. Doar că eu nu mă simt pregătită să-i ofer atenţia pe care o merită.

- Traducere: încă n-am trecut peste Josh.

Am ridicat mâinile, fără ca măcar să încerc să neg.

- Ce vrei să fac? Astea sunt sentimentele mele...

Şi-a tamponat buzele şi s-a întors spre mine.

- Carly, îţi iroseşti timpul plângând după un tip care ţi-a spus clar că nu aveţi un viitor împreună pentru că se simte prea vinovat ca să facă ceva mai mult decât să ţi-o tragă.

Cuvintele ei erau dure. Mă loveau direct în piept.

- Ştiu asta. Am înghiţit în sec. Dar ştii că sentimentele nu sunt mereu bazate pe logică.

A oftat şi a clătinat din cap.

- Bine... îmi pare rău! Este un pic prea devreme pentru iubire. Mă întorc. Ce-ar fi să le zic băieţilor că nu te simţi bine şi că a trebuit să pleci acasă?

- O să râzi zile întregi de mine dacă fac asta.

- în afară de a-mi trage una fiindcă te-am cărat până aici, ce ai vrea să faci acum?

- Aş vrea să plec.

- Bine, atunci. Du-te! Te acopăr.

- Mulţumesc, i-am zis, simţindu-mă teribil de

uşurată.

Am îmbrătisat-o înainte de a ieşi din baie şi de a mă strecura afară pe o uşă laterală.

Dar, până la urmă, nu m-am dus direct acasă. Am făcut, în schimb, o plimbare lungă pe un chei din apropiere. în vreme ce soarele apunea, erau atât de multe persoane fericite hoinărind pe acolo, pregătin- du-se să se bucure de o seară de vineri pe iahturile lor de petrecere.

Ascultând sunetul valurilor spărgându-se, m-am aşezat pe un bolovan mare şi am scos telefonul. Din nou, i-am căutat numele şi am tastat: „Mi-e dor de tine”.

Doar că de data asta am şi trimis mesajul.

CAPITOLUL 29

JOSH

Am privit în jur prin restaurant, oriunde numai la ea nu. Nu era nimic în neregulă cu Sydney şi reuşise performanţa de a fi prima femeie cu care ieşeam de când mă întorsesem în Chicago. Mă forţasem să reintru pe aplicaţiile de întâlniri pentru că era singura cale prin care aveam o şansă de a merge mai departe. Dar, judecând după lipsa mea de interes resimţită din momentul în care ne-am aşezat, se părea că decizia era un pic prematură.

Sydney fusese cea care vorbise mai toată seara. Mi-a povestit că divorţul ei se finalizase recent şi abia începuse să iasă la întâlniri.

- De fapt, este prima dată când ies, mi-a explicat.

„Grozav!” Prima întâlnire şi era irosită cu un bărbat care nici măcar nu o plăcea. Acum, chiar mă simţeam prost pentru biata femeie.

- Nu mi-am dat seama. Adică, prima întâlnire de la soţul tău?

-Da.

- Ai zis că eşti nouă pe scena întâlnirilor. Nu m-am gândit că asta chiar e prima ta ieşire de

acest gen.

- Este. Şi mă simt de parcă am câştigat la loterie. A fluturat din gene. Eşti adorabil.

- Păi, mulţumesc! Mi-am învârtit băutura în pahar. Şi eu ies pentru prima dată după ceva timp... de când m-am întors.
- De când te-ai întors? Şi-a înclinat capul. Unde ai fost plecat?
- Am fost acasă, în Woodsboro, New Hampshire, să mă ocup de nişte probleme de familie.
- Oh! Şi-a pus şervetul în poală. Totul este bine acum?

-Da.

Am ridicat mâna să mai cer un pahar. Numai faptul că pomenisem despre Woodsboro mă făcea să simt că o să am nevoie de o băutură. Şi o durere creştea în pieptul meu în vreme ce aşteptam chelneriţa să mi-o aducă. Durerea s-a înrăutăţit cu următoarea

J

întrebare a lui Sydney.

- Când ai avut ultima relaţie, Josh?

Fără să mă gândesc, am răspuns:

- Eu nu prea sunt cu relaţiile. N-am mai avut o iubită din Hceu.

Uau! Ăsta fusese răspunsul prédéfinit care îmi stătuse mereu pe vârful limbii. Dar de data asta mi s-a părut greşit să îl ofer. Era greşit. Sydney se deschisese vorbind despre divorţul ei şi eu, în schimb, o minţisem direct. Poate că eu şi Carly nu fuseserăm oficial „iubiţi”, dar minţeam dacă spuneam că ceea ce se întâmplase între noi nu fusese o relaţie. Nici măcar cuvântul relaţie nu părea suficient de puternic. Fusese un adevărat parteneriat, chiar dacă doar pentru câteva luni. Şi, deşi se terminase, mi se părea nefiresc să mă

prefac că nu existase.

- De fapt, nu-i chiar adevărat. Am clătinat din cap şi m-am uitat la paharul gol. îmi pare rău!

Sydney a clipit confuză.

-Oh?

Chelneriţa mi-a pus în faţă noua băutură şi am luat o gură mare înainte de a trânti paharul mai tare de

cât intenţionasem.

- Am avut recent o relaţie. în New Hampshire. S-a terminat cam acum o lună.

A mijit ochii.

- De ce ai mintit?

- Nu eram sigur că voiam să vorbesc despre asta, îmi pare rău!

Sydney a încuviinţat din cap cu empatie.

- Deci rănile sunt încă proaspete.

Am simţit că mi se strânge pieptul.

- Se poate spune asta.

- Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

- A fost o decizie de comun acord. La fel ca mine, era în New Hampshire temporar. Trăim în părţi diferite ale tării.

Am înghiţit în sec. O altă minciună. Nu ăsta era motivul pentru care nu eram împreună. M-aş fi dus oriunde după Carly dacă lucrurile ar fi fost mai simple.

- De fapt... nici asta nu-i complet adevărat. Am mai luat o gură din băutura mea. Recunosc că tot ce am făcut este puţin cam dificil.

- Nu prea te pricepi la minţit, Josh. A râs. Mărturiseşti adevărul în câteva secunde.

- Fir-ar să fie! Ştiu. Mi-am frecat tâmplele. Chiar îmi pare rău, Sydney! Serios. Mă tem că în seara asta nu ai parte de cea mai bună versiune a mea. De când m-am întors, n-am fost în apele mele.

Şi-a dat părul roşcat laoparte, aplecându-se curioasă.

- Ce ai făcut de a fost asa rău?

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să fiu judecat.

- Carly a fost logodită cu cel mai bun prieten al meu înainte ca el să moară. Brad a murit într-un accident de maşină acum câţiva ani.

- Te-ai dat la logodnica lui?

Mi s-a făcut un ghem în stomac.

- Nu-i atât de simplu. Nu m-am decis să mă dau la ea pentru că el nu mai era. De fapt, nu prea mi-a plăcut niciodată de ea când ei erau împreună. Am chicotit. Ai putea chiar spune că ne-am urât.
- Ce anume nu v-a plăcut?
- Neînţelegeri. Idei preconcepute care nu erau adevărate. Decizii proaste din partea mea. Poţi să alegi. Nu cunoaştem cu adevărat pe cineva până nu petrecem timp cu acea persoană.

Şi-a înclinat capul.

- Deci cum ai ajuns să te vezi cu ea, atunci?

în acel moment, i-am explicat întreaga situaţie cu Scottie şi tot ce se petrecuse în acele câteva luni în Woodsboro.

- Deci ati fost doi oameni aduşi în aceeaşi situaţie în acelaşi timp. Bănuiesc că pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat asta.

Poate că aşa începuse. Dar iată-mă, departe de Carly acum şi gândindu-mă în continuare zilnic la ea, corpul meu tânjind după ea. Deci nu era chiar o chestie de circumstanţe. Sentimentele mele pentru ea trecuseră în viaţa mea normală, de zi cu zi. Bănuiesc că asta se întâmplă când cineva îţi ajunge la inimă. Nu contează unde eşti; persoana este acolo cu tine.

- Sunt destul de sigur că m-am îndrăgostit de ea. Surprins de propria francheţe, m-am oprit să reflectez la asta. Sunt destul de sigur că încă sunt.
- Atunci de ce eşti aici cu mine?

Nota 4 pentru performanţa mea de la această întâlnire.

- Nu ştiu. Am clătinat din cap. îmi pare rău!
- Şi mie.

Mi-a zâmbit trist. Apoi m-am trezit cu Sydney lăcrimând.

- Rahat! De ce plângi?

A luat un şerveţel ca să îsi şteargă ochii.

- Pentru că te-am auzit povestind despre ea şi mi- ai amintit de ceea ce încă simt pentru fostul meu soţ. Am ieşit la o întâlnire cu un bărbat superb în seara asta, dar nu mă pot gândi decât la Ray.

Lăsându-mă pe scaun, mi-am încrucişat braţele.

- Măi să fie, ce echipă de vis...

în mod remarcabil, după ce eu şi Sydney am decis că eram o cauză pierdută, am putut să ne bucurăm de masă împreună. Toată presiunea situaţiei s-a evaporat.

Mi-a povestit despre fostul ei şi eu i-am spus nişte întâmplări din Woodsboro. l-am povestit până şi despre incidentul cu inserţia de sân din silicon. A râs aşa tare, încât am crezut că o să se scape pe ea.

Când am terminat cina, eu şi Sydney ne-am urat de bine înainte de a ne despărţi. Mă îndoiam că aveam să o mai văd vreodată şi era în regulă. întâlnirea noastră avusese un scop; în seara asta, amândoi învăţaserăm lucruri despre noi înşine prin celălalt.

Am rămas să plătesc după ce ea a plecat, uitân- du-mă prin telefon. Am observat că ratasem un mesaj de la Carly.

Carly: *Mi-e dor de tine.*

Am trecut cu degetul mare peste ecran, de parcă aş fi mângâiat acele cuvinte. Probabil ea se gândea la mine la fel de intens cum mă

gândeam eu la ea.

Josh: *îmi pare rău că n-am văzut mesajul mai devreme! Cum ai ştiut că mă gândeam la tine în seara asta ?*
Micile puncte se mişcau cât ea tasta.

Carly: *Poţi să vorbeşti?*

Josh: *Da, dă-mi un minut, te rog! Sunt într-un restaurant zgomotos.*

Am plătit nota şi m-am îndreptat spre maşina mea. Imediat ce am pornit maşina, am sunat-o pe Carly şi am pus-o pe difuzor.

- Hei, am zis.
- Ţi-am întrerupt seara? m-a întrebat.
- Nu era nimic de întrerupt.
- Erai singur când mi-ai trimis mesajul?

-Da.

- Te-ai dus singur la restaurant?
- Păi, m-am întâlnit cu o femeie acolo mai devreme.

După o scurtă pauză, a murmurat:

-Oh!

- Putem să vorbim despre genul ăsta de chestii? am întrebat-o.
- Nu prea vreau, dar nici nu vreau să mă minţi. Aşa că da. Spune-mi!

A expirat prelung în telefon.

- A fost prima dacă când am încercat să ies cu cineva de când m-am întors. Şi a fost un dezastru epic. N-am simţit nimic.
- Ce a fost în neregulă?

„Nu erai tu”, voiam să-i spun.

- N-a fost chimie. Şi nu m-am simţit chiar pregătit pentru întâlniri, ca să fiu sincer.
- Am o mărturisire... a zis Carly. Eu tocmai m-am întors acasă de la un fel de întâlnire aranjată de Christina.

Am simţit imediat gelozie, dar am încercat să nu las să se simtă.

- Christina? Fata cu dildoul?
- Da, a chicotit.
- Cum a mers?
- Păi, ţinând cont că am plecat mai devreme şi am inventat o poveste cum că nu mă simţeam bine... n- a mers grozav.
- Uau, uită-te la noi!

-Da.

A oftat.

- Ca să ştii, şi mie îmi e dor de tine, Carly.

După o scurtă pauză, ea a zis:

- Mă bucur să-ti aud vocea! Asta era tot ce voiam.

Am vorbit câteva minute în timp ce parcam la apartamentul meu.

Când am intrat în casă, ea a zis:

- Nu pare că mai eşti pe drum.

- Tocmai am ajuns acasă.

Am aruncat cheile.

- Trebuie să închizi?

- Nu. Hai să stăm la telefon, doar dacă nu cumva trebuie să fii undeva.

- Nu trebuie, a zis ea.

Am continuat să vorbim în timp ce m-am dezbrăcat şi m-am urcat în pat, dorindu-mi cu disperare ca ea să fie aici, cu mine.

- Am fost să-l vizitez pe tatăl meu în Arizona, mi-a zis Carly.

M-am îndreptat pe tăblia patului.

- Când?

- Weekendul trecut.

- Nu-l văzuseşi de ani buni, corect?

- De cel puţin şapte ani, da.

- Ce te-a făcut să mergi?

- Cred că, atunci când l-am văzut pe tatăl tău de Crăciun, mi s-a făcut dor de al meu – sau cel puţin de ideea de el. M-am gândit că poate voi regreta dacă nu încerc să repar lucrurile cu el.

- Cum a mers?

- S-a bucurat să mă vadă. Mi-a spus că simţea că-l urăsc şi că asta l-a oprit din a mă contacta, a zis că n-a vrut să mă supere. Ştiu că într-un fel sunt prostii, pentru că, dacă îţi iubeşti copilul, îl cauţi orice ar fi. Dar pe timpul călătoriei mi-am dat seama că are o anumită ¡maturitate care îl

afectează când vine vorba despre gestionarea lucrurilor. Nu cred că-i om rău, nici nu cred că vrea să mă rănească. Dar nici nu cred că mă iubeşte cum mi-as dori eu.

Mi s-a frânt inima să o aud spunând asta.

- Sunt destul de sigură că l-am pierdut pe singurul bărbat care m-a iubit cu adevărat atunci când Brad a murit.

„Ba nu, nu-i aşa”, îmi venea să urlu. Dar ştiam că nu mai era cale de întoarcere dacă o făceam. Mai mult de atât, nu voiam să umbresc o declaraţie despre iubirea autentică a lui Brad pentru ea făcând o destăinuire nepotrivită, într-un moment complet nepotrivit. Nici nu voiam să îşi facă false speranţe când era de aşteptat ca noi să fi încheiat lucrurile.

Am închis ochii, apoi i-am deschis, transmiţând doar o fracţiune din ceea ce voiam, de fapt, să spun:

- Partea bună abia urmează pentru tine, Carly. Ştiu asta. Nu renunţa, te rog, la ideea de iubire! Mereu există speranţă atât timp cât trăim. Nu îi permite tatălui tău de rahat să îţi influenţeze viziunea asupra vieţii.

- Cred că ar trebui să-ţi urmezi şi tu propriul sfat, Josh.

în multe feluri, cu Carly, mi se părea că găsisem versiunea mea feminină. Ceea ce era ironic, ţinând cont de cât de mult ne antipatizaserăm reciproc la un moment dat.

- Avem multe în comun, i-am zis. Mai multe decât legătura cu Brad. Eu nu m-am putut împăca niciodată cu modul în care mama mea a ales pur şi simplu să plece. Şi asta mi-a afectat stima de sine. înţeleg de ce tatăl tău te face să te simţi cum te simţi, dar nu ne putem defini valoarea prin acţiunile sau deciziile proaste ale

unor oameni care probabil au nevoie de ajutor mental. încerc să mă fac să cred asta. Şi, ascultându-te vorbind, ştiind ce simţi pentru că ai fost făcută să crezi anumite lucruri din cauza acţiunilor

tatălui tău, am înţeles că şi eu m-aş putea înşela în privinţa mea. Am luat personal acţiunile mamei mele. Este edificator să văd situaţia ta din exterior.

- Păi, mă bucur că situaţia mea de tot rahatul te poate ajuta, Josh.
- Amândoi suntem un pic daţi peste cap, Dovlecel. Dar nu-i nimic.
- Pot să mai mărturisesc ceva în noaptea asta?
- Sigur.
- Mi-e dor să fac sex cu tine.

încordându-mi muşchii, am şuierat:

- Ne ieşea foarte bine, nu-i aşa?
- Ştiu că s-a terminat. Dar... mă gândesc des la asta, a recunoscut. A fost cel mai bun sex din viaţa mea.

„Uau!”

Asta da afirmaţie!

„Mai bun decât cu Brad?”

Am alungat gândul ăla, pentru că era nesănătos.

- Cu tine a fost diferit, a adăugat. Poate cel mai bun nu sunt cuvintele potrivite sau corecte... dar am trăit cu tine chestii pe care nu le-am mai trăit. La asta m-am referit. A ezitat. Nu te compar cu el. Ştii asta, da? Ce a fost între noi este complet separat.

Mi se părea cel mai egoist lucru din lume să mă compar cu cineva care nu mai avea

privilegiul de a fi în viaţă. Aşa că am alungat acele gânduri din mintea mea. în acelaşi timp, nu voiam să accept satisfacţia care provenea din conştientizarea faptului că trăise cu mine experienţe sexuale cu totul aparte. Ce fel de om eram dacă mă mândream cu asa ceva?

Am rămas cu Carly la telefon J până când am simţit că o ia somnul. La începutul acestei seri, sperasem că aveam să pot ieşi, în sfârşit, iarăşi la întâlniri. S-a dovedit că partenera cu care ajunsesem să îmi închei seara era singura pe care o doream cu adevărat.

CAPITOLUL 30

CARLY

Ziua a început ca o zi normală de lucru. Eram pe platoul de filmare al unui film pentru televiziune, pre- gătindu-mă pentru o clientă la ora şase, când am observat că mă sună un număr de New Hampshire.

„Asta-i ciudat.”

Am răspuns imediat.

-Alo?

- Carly, sunt Lorraine. Nu ştiu ce să fac. O iau razna.
- Ce s-a întâmplat?
- M-au sunat de la azil. Scottie a fugit în dimineaţa asta. A dispărut.

Inima mi s-a frânt.

- Poftim?

Vocea îi tremura.

- Bănuiesc că era un nou angajat care lucra la azil şi n-a încuiat uşa din spate.

Am simtit că se învârte camera cu mine.

- Când s-a întâmplat?
- M-au sunat acum zece minute. Poliţia este deja la fata locului. Mă duc şi eu acum. Am simtit doar că trebuie să-ţi spun.

Inima îmi bătea nebuneşte.

- Josh ştie?
- Nu încă. Pe tine te-am sunat prima.
- Bine. îl sun acum. Am început să îmi strâng lucrurile cât de repede posibil. Lorraine, totul o să fie bine. O să-l găsească. Aruncând la nimereală diferite tuburi în trusă, am zis: Iau primul zbor.
- Mulţumesc, Carly! Tremur toată. Nu ştiu ce să cred sau la ce să mă aştept.

Am închis trusa mare de machiaj.

- Sună-mă, te rog, dacă apare ceva!

-Da.

M-am întors spre clientă.

- îmi pare rău! Am o urgenţă în familie. Trebuie să iau următorul zbor spre New England.

A făcut ochii mari şi a încuviinţat din cap.

- Oh, nu! O să găsim pe cineva să te înlocuiască. Nici o grijă!

în timp ce ieşeam în fugă din clădire, l-am sunat pe Josh. Nu mai vorbiserăm de la discuţia noastră telefonică lungă din urmă cu o săptămână şi uram gândul că asta avea să îl devasteze.

- Carly? Este totul în regulă? m-a întrebat când a răspuns.
- Oh, Josh...

Am început să plâng.

- Carly, ce s-a întâmplat? Plângi?
- Tocmai m-a sunat Lorraine. Mi-am tras nasul. Scottie a fugit de la azil. Poliţia îl caută.

- Poftim? a ţipat. Oh, Doamne! Cum naiba s-a putut întâmpla asta? Locul ăla-i ca Fort Knox.
- Un angajat nou a neglijat să încuie uşa din spate şi se pare că asta a fost de ajuns.
- Fir-ar! Iau primul zbor.
- Şi eu. Sunt în maşină acum, mă îndrept spre aeroport. O să sun să-mi rezerv un loc la următorul zbor imediat ce închid cu tine.
- Carly... Respira neregulat. Nu o să mi-o iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.
- Nu te duce în direcţia aia, Josh! Mi-am pornit maşina şi am gonit pe drum. Nu putem să o luăm în direcţia aia.

Slavă Domnului, după ce am aterizat în New Hampshire, am putut să închiriez o maşină destul de repede. O altă binecuvântare? Aproape că nu era trafic între Manchester şi Woodsboro.

J

Când am ajuns acasă la Wayne, mi-am folosit cheia pentru a descuia uşa.

Lorraine stătea în mijlocul camerei de zi, părând pierdută.
- Ceva? am implorat.
- Nu. Sunt aşa speriată!

A venit spre mine şi m-a cuprins în braţe. M-am retras.
- Josh a ajuns?
- Da. A încuviinţat din cap. A ieşit deja cu echipa de căutări.
- Bine. Am inspirat adânc. Mă duc la baie şi apoi mă întâlnesc cu el.

La fel de repede cum am intrat în casă, am revenit în maşina mea şi am pornit iarăşi la drum. Deşi n-ar

1 J 1 1 1

fi trebuit să îmi folosesc telefonul în timp ce conduceam, i-am trimis un mesaj vocal lui Josh, ca să aflu unde era.

Când am ajuns pe o stradă în cartierul unde era azilul, l-am văzut stând la un colţ. Am parcat şi am ieşit în grabă din maşină.

Ochii lui Josh păreau afundaţi în orbite, dar şi sălbatici în acelaşi timp. Era complet distrus şi nu mă văzuse încă.

- Josh! l-am strigat ca să-i atrag atenţia.

S-a întors, durerea din ochii lui diminuându-se uşor.

Hei!

Pentru o clipă, am căzut unul în braţele celuilalt.

Când mi-a dat drumul, a zis:

- Poliţia mi-a cerut să nu mă implic, dar n-am cum să stau şi să nu fac nimic în vreme ce el este pe acolo, pe undeva. Am luat zona la picior, dar cred că ar trebui să mergem cu maşina acum.

- Hai să mergem! l-am îndemnat.

Am sărit în maşina închiriată a lui Josh şi am pornit prin cartier. L-am ţinut tot timpul de mână, de par-

că prin gestul ăsta ne ajutam să rezistăm. Scottie trebuia să fie bine. Dar, serios, orice s-ar fi putut întâmpla până acum. Scottie nu traversase niciodată o stradă de unul singur. Trebuia să alung scenariile din mintea mea.

Nu îl văzusem niciodată pe Josh atât de concentrat. în timp ce conducea lent în tăcere, alterna între a fi atent la drum şi a cerceta zona după indicii.

Deodată, a tras pe dreapta.

- Cred că ar trebui să parcăm aici şi să mergem pe jos o vreme.

- Să o luăm în direcţii separate?

Josh s-a gândit un moment la asta înainte de a încuviinţa din cap.

- Probabil e o idee bună. Folosim mai bine timpul. A expirat. Dar te rog să ai grijă, Carly!

Fusese inteligent şi luase două lanterne din casă, căci deja se întunecase. Am luat câte una şi am plecat în direcţii opuse, jurând să păstrăm legătura prin mesaje.

După o oră de căutări, situaţia a început să pară sumbră. Nu mă simţeam complet în siguranţă mergând singură pe străzile pustii, dar aş fi rămas toată noaptea afară dacă asta însemna să îl găsesc pe Scottie.

l-am trimis un mesaj lui Josh.

Carly: *Ceva?*

Josh: *Nu. Pot să te duc acasă pentru a sta peste noapte, dar eu voi rămâne afară.*

Carly: *Nu vreau să mă Întorc. Vreau să continui căutările.*

Josh: *Bine. Ne întâlnim la maşină?*

Când am revenit la maşină, Josh ţinea o pungă.

- Am cumpărat nişte apă şi ceva de mâncare, a zis, dându-mi punga. S-a sprijinit de maşină, cu

capul în mâini. Te rogi, Carly?

- Nu suficient, dar astăzi cu siguranţă am făcut- o – în gând şi cam constant.

S-a întors spre mine cu ochii roşii.

- Dacă a luat un dispozitiv cu el, până acum a rămas fără baterie. A clătinat din cap. Ce naiba? Nu aşa trebuiau să se întâmple lucrurile. Nu o să mi-o iert niciodată dacă păţeşte ceva.

- Ştiu, am mormăit, frecându-i spatele. Nu-l putem pierde.

După nişte lacrimi şi un moment rapid de isterie, am reuşit să ne adunăm. Am continuat să parcurgem străzile la picior până la răsărit. îmi simţeam ochii atât de grei şi Josh avea cearcăne negre. Probabil arătam ca nişte zombi.

Cum noi îl cunoşteam pe Scottie mai bine ca oricine, poliţiştii ne ceruseră să ne întâlnim cu ei acasă la Wayne în dimineaţa asta. Aveau o listă de întrebări pentru noi.

Un poliţist ne aştepta când am ajuns. L-am invitat în casă şi ne-am pus telefoanele la încărcat înainte de a ne aşeza cu el.

- Să înţeleg că nu aţi dormit azi-noapte? l-a întrebat pe Josh.

- Nu, domnule.

- Păi, vreau să vă asigur că avem o echipă întreagă care îl caută pe domnul Longo. Dar speram să obţinem de la voi nişte informaţii care să ne poată ajuta.

Ne-am petrecut următoarea jumătate de oră po- vestindu-i despre toate lucrurile preferate ale lui Scottie – puiul, aplicaţiile, melodiile lui Elton John redate invers. Nu eram chiar sigură cum o să îi ajute aceste informaţii să îl găsească, mai ales că în acest moment nu mai avea nimic din toate astea. Mă neliniştea gândul că şi un

singur poliţist era aici şi nu afară, căutându-L

După ce a plecat poliţistul, l-am tras pe Josh de haină.

- Hai să ieşim iarăşi!
- Sigur nu vrei să dormi?
- Sigur. Trebuie doar să merg la toaletă.

Am folosit rapid baia şi apoi ne-am întors la maşină, de data asta îndreptându-ne spre o altă zonă, la câţiva kilometri de cartierul în care se afla azilul. Trebuia să ne extindem aria de căutare.

După ce am parcat, eu şi Josh ne-am despărţit şi am luat-o în direcţii diferite. M-am rugat în gând la fiecare pas, simţind că îmi doream un miracol. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât erau mai puţine şanse să îl găsim pe Scottie teafăr.

Am mers fiecare kilometri împărţind fluturaşii făcuţi de autorităţi cu chipul lui Scottie. Doamne, ce mai semăna cu Brad în poza aia! Până la urmă însă, s-a dovedit a fi o altă zi lungă fără vreo pistă.

în vreme ce se lăsa din nou întunericul, am simţit că eram epuizată şi mi-am dat seama că şi Josh era cam în acelaşi punct. Până în prezent, fiecare colţ din Woodsboro fusese verificat. Eu şi Josh nu mân- caserăm nimic în afară de gustările cumpărate de el aseară de la un magazin. Chiar dacă nici unuia din noi nu-i era foame, ştiam că aveam nevoie de hrană pentru o altă noapte de căutări. Şi, la un moment dat, ştiam că trupul avea să cedeze.

Am decis să trecem pe acasă să folosim baia şi să mâncăm ceva cumpărat de pe drum. Mă străduisem să găsesc ceva rezonabil. Dieta mea fără gluten nu mai conta în asemenea momente.

Lorraine ne sunase să ne spună că plecase de

acasă de la Wayne ca să facă duş la ea şi să doarmă câteva ore, aşa că am găsit casa goală când neam întors. Era aşa linişte, încât părea aproape straniu în timp ce eu şi Josh stăteam unul în faţa celuilalt la masa din bucătărie şi ne înghiţeam mâncarea. La un moment dat, ne-am privit în ochi.

Am dat de câteva ori să vorbesc, dar n-a ieşit nimic. îmi doream să îi pot spune lui Josh că totul avea să fie bine, dar nu puteam rosti aşa ceva decât dacă chiar credeam din toată inima. Ideea de a primi un telefon mă înspăimânta, deşi eram şi disperată după veşti. Nervii îmi erau întinşi în timp ce mă pregăteam pentru ce era mai rău. Trebuia să fiu pregătită, pentru orice eventualitate.

Chiar când ne pregăteam să plecăm, lui Josh i-a sunat telefonul mobil – le lăsaserăm poliţiştilor numărul lui –, iar inima mi s-a strâns mai mult decât credeam că e posibil.

CAPITOLUL 31

CARLY

-Alo?

Mâna lui Josh tremura când a dus telefonul la ureche.

Pieptul i se ridica şi îi cobora în timp ce îşi plimba privirea dintr-o parte în alta.

„Avem veşti.” Doar că nu ştiam ce fel. Inima îmi bătea nebuneşte. El a continuat să încuviinţeze din cap şi brusc buzele au început să îi tremure.

S-a uitat la mine.

- Este în viaţă. L-au găsit. Este în viaţă! Este bine.

„Este bine.”

„Este bine.”

„Oh, Doamne! Este bine!”

Am izbucnit în plâns, o cantitate masivă de aer ieşind din mine. Corpul meu simţea că îşi recăpătase oxigenul. Când ajunsesem aici, eram o cochilie goală şi acum mă simţeam din nou vie.

Josh şi-a trecut o mână prin păr în timp ce păşea agitat.

- Unde-i? Putem să mergem la el? A continuat să încuviinţeze din cap spre mine şi mi-a şoptit: îl aduc ei aici. A încuviinţat iar din cap. Bine. Bine. Mulţumim, domnule poliţist! Mulţumim foarte mult!

După ce a închis, Josh a lăsat telefonul din mână şi a căzut în genunchi. Şi-a ţinut capul în mâini şi a plâns. M-am dus la el, am îngenuncheat, alăturân- du-mă lui pe podea. Ne-am agăţat unul de celălalt în timp ce amândoi vărsăm lacrimi de bucurie. Lacrimi de iubire.

După câteva minute, mi-am şters nasul şi l-am întrebat:

- Unde l-au găsit?

Ochii lui Josh sclipeau.

- Un tip a sunat la poliţie pentru că a crezut că în căsuţa ataşată de leagănul copiilor lui este un urs. Slavă Domnului că n-a tras! Când au ajuns acolo, nu era un urs. Era Scottie. Josh şi-a sters ochii. A stat

ascuns în căsuţa aia Dumnezeu şştie cât. Asta-i tot

ce ştiu. Au zis că paramedicii îl consultă înainte

să îl aducă acasă, dar părea bine, ca şi cum ar fi făcut cumva rost de mâncare şi de apă, fiindcă nu părea deshidratat.

După ce am sunat-o pe Lorraine să îi dăm veştile minunate, eu şi Josh abia puteam sta locului cât aşteptam să apară maşina. Când a apărut, în sfârşit, am ieşit în fugă să îi întâmpinăm.

Un poliţist a deschis portiera din spate şi l-a scos pe Scottie. Coama lui blondă era ciufulită şi era murdar pe bluză, dar, altfel, arăta grozav. Exact ca Scottie al nostru.

Josh i-a cuprins în palme obrajii şi l-a pupat pe fată.

- Ne-ai speriat îngrozitor, amice.

Eu l-am frecat pe Scottie pe braţ.

- Suntem asa fericiţi că eşti bine.

Cu ochii tulburi, Scottie părea un pic dezorientat, probabil încă în stare de şoc după experienţa de a fi pierdut. încă avea ¡Radul în mână, deşi ecranul era negru. Probabil i se descărnase cu mult timp în urmă.

S-a uitat la mine şi a arătat spre dispozitiv.

- Da. Da! Am întins mâna, mai fericită ca niciodată să încarc ceva pentru el. Ţi-l pun la încărcat. Măcar atât să pot face.

Am intrat în casă repede, să îl bag în încărcătorul meu.

Doi poliţişti ne-au însotit înăuntru. Scottie s-a ase-

zat pe locul lui pe canapea şi i-am dat telefonul meu cât aştepta să i se încarce tableta. Accesasem site- ul lui preferat de streaming şi, din fericire, asta părea să fie de ajuns pentru moment.

- Unde anume era casa asta? l-a întrebat Josh

pe unul dintre poliţişti.

- Cam la vreun kilometru şi jumătate de azil. Este un miracol că n-a fost lovit de o maşină.

M-am uitat la tavan şi m-am gândit la Brad. „Fratele său veghea asupra lui.”

Josh s-a uitat la Scottie.

- Proprietarul nu ştie de când era acolo?
- Nu. Omul l-a observat cam acum o oră. A văzut o umbră mişcându-se în căsuţă şi a presupus că-i un animal, pentru că a mai avut prin curte.
- Slavă Domnului că Scottie este un copil în inima lui! am zis. Probabil a văzut leagănul şi asta l-a atras la curtea aceea. Suntem norocoşi că a ajuns într-un loc sigur.

- Paramedicii l-au consultat acolo. Voiau să-l ia la spital, dar semnele vitale sunt bune şi nu pare deshidratat. Cumva, a avut acces la hrană şi apă. Bănuim că a furat ceva din vreun magazin, pentru că cineva a depus o plângere despre o persoană care se potriveşte cu descrierea domnului Longo. Au raportat că un bărbat a intrat şi a luat cu neruşinare o sticlă de suc de afine din frigider şi o cutie de Oreo înainte de a ieşi. Femeia mai în vârstă de la casa de marcat are un picior cu probleme, aşa că nu a alergat după el şi a zis că bărbatul doar a privit în gol când ea a ţipat la el. Deci se potriveşte cu ceea ce aţi raportat despre comportamentul lui Scottie. Dar acel raport a fost făcut cu puţin timp înainte să-l găsim, aşa că n- am făcut legătura. Oricum, asta ar putea să explice de ce este într-o stare bună. Oricum, i-am dat apă şi nişte batoane cu cereale, dar sunt sigur că încă îi e foame.
- Scottie a fost un tâlhar pe fugă, a zis Josh amuzat.

Usa s-a deschis şi a intrat Lorraine. S-a dus direct spre Scottie.
- Ne-am făcut atâtea griji!

Scottie a ignorat-o, continuând să se joace pe telefonul meu.

După ce l-a îmbrăţişat câteva secunde, Lorraine ni s-a alăturat unde stăteam cu poliţiştii.
- Eu sunt Lorraine Longo, tutorele lui Scottie, le-a zis, întinzând mâna. Dar, după cum probabil ştiţi, a locuit cu Carly şi Josh înainte să se mute la azil.
- Aveţi de gând să-l duceţi înapoi la acel azil? a întrebat-o unul din poliţişti.

Lorraine s-a uitat la noi pentru îndrumare.

- Nu, a zis hotărât Josh. Nu prea curând, oricum. Dar n-am ajuns aşa departe.
- Bine, păi, îi vom informa că l-am adus aici pentru că asta ne-a instruit doamna Longo să facem în cazul în care este găsit. Va trebui să luaţi legătura cu azilul şi să-i informaţi pe cei de acolo despre planurile dumneavoastră.
- Aşa vom face, domnule poliţist, a zis Josh. Nu vă pot mulţumi îndeajuns că l-aţi adus acasă în siguranţă.

Poliţistul a încuviinţat din cap.

- Asta facem, fiule. Este plăcerea noastră.

Când poliţiştii s-au întors ca să plece, Scottie a sărit de pe canapea. S-a dus la Josh şi a început să se dezbrace. Până să-l oprească Josh, era cu pantalonii până la genunchi.

- Mereu face asta? a întrebat unul din poliţişti chicotind.
- Vrea să facă baie, am încercat să-i explic. Nu-i foarte subtil.
- Bine, vă lăsăm să vă vedeţi de seara dumneavoastră, a zis, părând stânjenit.

După ce s-a închis uşa, Josh şi-a dat jos tricoul şi l-a aruncat.

- Niciodată n-am fost mai fericit să mă dezbrac. A râs. Haide, Scottie! Să mergem la duş!
- Petrecere la dus! am zis distratată.

Atunci, Josh şi-a dat seama că nu îşi adusese haine de schimb, aşa că s-a dus la vechiul dulap al lui Wayne şi a luat nişte haine pentru el şi pentru Scottie.

După ce au dispărut în baie, am auzit muzica urlând prin uşă. Era o adevărată sărbătoare acolo. Toate emoţiile din ultimele câteva zile au părut să mă lovească deodată. Lorraine se

dusese în bucătărie să îi pregătească puiul lui Scottie şi eu m-am aşezat pe canapea şi am plâns în mâini. Fusesem asa norocoşi astăzi. Foarte norocoşi.

Când Josh şi Scottie au ieşit, amândoi aveau părul ud şi erau îmbrăcaţi cu hainele lui Wayne, care le erau prea strâmte.

Josh mi-a scuturat umerii în joacă şi m-a tachinat:

- Fără supărare, dar cred că lămâile nu mai fac faţă după 48 de ore, Dovlecel. Cred că e rândul tău să treci la dus.

- Mulţumesc de sfat! Şi sunt de acord. De data asta ai dreptate. Să văd dacă găsesc şi eu nişte haine.

M-am dus în camera lui Wayne să caut ceva ce aş putea lua pe mine. Când am verificat în sertare, nu mi-a venit să cred ce noroc aveam. Ultima dată când fusesem aici, lăsasem în urmă o pereche de bikini. Am luat una dintre cămăşile în carouri ale lui Wayne şi un şort cu şireturi, deci aveam ce să port până a doua zi, când puteam merge la magazin, sau până aveam să îmi spăl hainele cu care venisem.

Nu mă mai simţisem vreodată asa bine făcând un duş fierbinte. în vreme ce apa curgea pe mine, am vorbit cu Dumnezeu, mulţumindu-i pentru că ni-l adusese pe Scottie înapoi în siguranţă. Apoi, am vorbit cu Brad şi cu Wayne şi le-am promis că aveam să fac tot posibilul să mă asigur că povestea asta nu avea să se repete. în ciuda tuturor emoţiilor, probabil a fost cel mai bun duş din viaţa mea, nu doar pentru nivelul de recunoştinţă din inima mea, ci şi pentru că nu îmi aminteam să fi stat vreodată două zile fără să fi făcut dus.

Când am ieşit, Lorraine era în bucătărie. Scottie era deja la masă, mâncându-şi puiul.

Ea s-a uitat la mine.

- Oh, vai, ce interesant arăţi!

M-am uitat la cămaşa mea în carouri.

- Cred că vrei să zici ridicol. Am râs. Cum ai făcut aşa repede puiul?

- Fac mai mult, îl congelez şi îl duc la azil în serii, încă aveam în congelator, aşa că am adus cu mine. M-am gândit că era mort de foame.

Nu îl mai văzusem pe Scottie mâncând aşa rapid. Şi nici nu fusesem vreodată mai fericită să văd pe cineva mâncând.

- Unde-i Josh? am întrebat-o.

- S-a dus la azil să ia unele dintre lucrurile lui Scottie şi la magazin să cumpere nişte haine de schimb şi alte lucruri de care aţi putea avea nevoie.

Chiar când Scottie şi-a terminat cina, Josh s-a întors şi Lorraine a plecat la ea acasă.

Eram iarăşi doar noi trei.

Nu doar că Josh luase majoritatea lucrurilor lui Scottie, dar cumpărase şi mâncare pentru noi şi nişte chestii de la Walmart.

- Ce ai luat de la Walmart? l-am întrebat.

- Mi-am cumpărat câteva haine. M-am gândit că tu o să vrei să-ţi alegi singură mâine, dar ţi-am cumpărat nişte chiloţi de schimb, o pijama pentru noaptea asta şi nişte haine care să nu te facă să arăţi ca Howdy Doody.

M-am uitat din nou la cămaşa în carouri a lui Wayne şi am chicotit.

- Ce încerci să spui?

Mi-a făcut cu ochiul.

- Ţi-am luat şi nişte lămâi pentru subraţ, nişte cafea şi ceva pentru micul-dejun. Ştii tu, chestii esenţiale.

- De unde ai ştiut ce măsură am la chiloţi?

- Era o femeie care părea cam ca tine, aşa că am întrebat-o ce măsură purta la chiloţi. M-a crezut un pervers.

- Serios?

- Nu, a zis şi a râs.

- Mă pregăteam să spun că probabil femeia s-a excitat fiindcă un tip care arată ca tine a fost

interesat de chiloţii ei.

- Am desfăcut un pachet şi l-am luat la ochi. Dar ţi-am şi pipăit chiloţii în trecut, aşa că ştiam ce mărime porţi.

Am clătinat din cap şi am râs.

Ne-am dus mâncarea în camera de zi, ca să stăm lângă Scottie, nici unul din noi nefiind dispus să îl lase singur prea mult timp.

- Care-i planul? l-am întrebat după ce am terminat de mâncat.

Josh s-a întors spre mine.

- N-am idee, Dovlecel. A zâmbit. Ce zici de somn? Pare un plan bun pentru început.

Am căscat.

- Asta clar abia aştept să fac.

- Dar ştiu că nu asta întrebai. Sper că voi şti mai bine ce să fac cu Scottie după ce voi avea iarăşi mintea limpede. Dar asta va fi mâine, cel mai devreme.

Era târziu. După ce Josh l-a luat pe Scottie în dormitorul lui, ca să îl bage în pat, m-am dus în camera lui Wayne, sperând că Josh nu avea să încerce să doarmă pe canapea. Ezitasem să deschid subiectul ăsta, pentru că problema păruse banală comparativ cu toată situaţia cu care ne confruntaserăm zilele astea. Am hotărât să las lucrurile să curgă de la sine.

Am deschis punga cu chestiile pe care mi le cumpărase. Am scot o pereche drăguţă de pantaloni de trening roz şi un tricou asortat care păreau să fi fost luate de la copii. Dar îmi veneau. Cumpărase şi şase perechi de bikini într-o cutie pe care într-adevăr o deschisese. Apoi am rămas cu gura căscată când am scos pijamaua despre care îmi spusese. Era o pijama dintr-o bucată!

„Ce naiba?”

El a apărut în uşa dormitorului.

- îţi place pijamaua?
- Ce naiba?

- în noaptea asta dorm cu tine în pat, mi-a explicat. Şi, chiar dacă acum nu voi face altceva decât să dorm, când mă trezesc, o să am nevoie de tot ajutorul ca să nu pun mâna pe tine.

Simţind că n-am nimic de pierdut după iadul prin care trecusem, mi-am desfăcut bluza Howdy Doody şi mi-am dat jos hainele lui Wayne chiar în faţa lui. Josh a înghiţit din greu când mi-a văzut în trecere sânii goi şi chiloţii. A rămas cu ochii la mine în fiecare secundă cât m-am îmbrăcat cu pijamaua întreagă, trăgând fermoarul până sus.

- Bine... A expirat nesigur. Asta a fost crud şi a înfrânt scopul pijamalei, să ştii.

- Nu-i ceva ce n-ai mai văzut, Mathers, l-am tachinat înainte de a mă urca în pat.

Câteva secunde mai târziu, i-am simţit căldura în spatele meu. Josh m-a cuprins în braţe şi m-a tras aproape. Orice graniţe stabiliserăm ultima dată când fuseserăm împreună păreau să fi zburat pe geam după experienţa din ultimele două zile. în timp ce corpul lui l-a cuprins pe al meu, am închis ochii şi mi-am permis să savurez asta. Nu aveam idee ce urma să ne aducă ziua de mâine, dar să adorm în braţele lui Josh era tot ce aveam nevoie în noaptea asta.

CAPITOLUL 32

CARLY

în dimineaţa următoare, am deschis ochii şi l-am descoperit pe Josh privindu-mă.

- Hei...
- Bună, a zis cu voce groasă, matinală.
- Mă priveai cum dormeam?

Şi-a sprijinit bărbia într-o mână.

-Da.

- Asta era chestia mea.
- Am zis să ti-o iau înainte – să mă holbez înainte să te trezeşti tu şi să mă tintuiesti cu privirea.

Mi-a făcut cu ochiul.

- Ai auzit dacă Scottie s-a trezit? l-am întrebat.
- Nu. Dacă l-as fi auzit, as fi acolo şi n-as savura

J 5 1 1

privelişte a de aici.

- Cum ai dormit?
- Buştean, a zis. Tu?
- Ca un bebeluş.

J

- într-o pijama dintr-o bucată.

A tras de pijamaua mea, făcându-mă să simt un fior de electricitate.

- Exact.

Mi-am dat ochii peste cap.

Josh şi-a pus mâna pe talia mea şi m-a strâns, atingerea lui trezind muşchii dintre picioarele mele. Ochii mi s-au îndreptat spre buzele lui. Având disperată nevoie să îl ating, am întins mâna şi mi-am afundat degetele în părul lui bogat. A închis ochii şi a gemut. Am închis şi eu ochii pentru un moment şi, înainte să apuc să îi deschid, i-am simţit căldura buzelor peste ale mele.

„Da.“

„Da.“

„Da.“

Am deschis imediat gura pentru el în timp ce limbile noastre s-au reîntâlnit cu disperare. Sărutul devenea tot mai intens, iar eu continuam

să îmi afund degetele în părul lui, trăgând cu dorinţă şi nevoie. Erecţia lui tare ca piatra era lipită de abdomenul meu prin materialul idiot al pijamalei. Mi-am pus un picior peste el. Şi... acela a fost momentul în care

uşa a fost deschisă brusc şi a urmat o bufnitură pe pat.

„Scottie.”

- Ce... a mormăit Josh.
- Scottie! am zis, râzând.

A venit şi s-a aşezat între noi de parcă era ceva complet firesc. Sprijinindu-se de tăblie, s-a făcut comod şi şi-a deschis un filmulet pe tabletă. Eu şi Josh am zâmbit. Ştiam că amândoi mulţumeam stelelor noastre norocoase că Scottie era bine.

- Niciodată n-a mai venit aici dimineaţa, am zis. Mă întreb dacă voia să se asigure că încă suntem aici – din motive evidente.

Josh s-a dat jos din pat.

- Eşti cel mai bun la moartea pasiunii, Scottie.

în ciuda ambuscadei, erecţia lui Josh era încă vizibilă prin pantalonii gri de trening în care dormise. A ieşit din încăpere. Cine ştie cât de departe am fi ajuns dacă Scottie nu ne-ar fi întrerupt.

Cum Scottie părea mulţumit în pat, m-am ridicat, lăsându-l acolo, şi m-am dus după Josh, care stătea acum lângă cafetiera din bucătărie.

A ridicat o cană.

- Cafea?
- Da, te rog! l-am zâmbit. Arăţi foarte sexy în tricoul ăla, iar eu arăt ca Iepuraşul de Paşte.

S-a sprijinit de blat în vreme ce aştepta să curgă cafeaua din aparat.

- Păi, planul meu de a te acoperi din cap până în picioare, ca să nu am acces uşor la tine, n-a funcţionat. Te doresc în continuare, chiar dacă eşti în pijamaua aia. Mi-a mângâiat părul. Trebuie să stăm de vorbă. în seara asta. Poate după ce Scottie adoarme. Bine?

Am înghiţit în sec.

- Bine...

Nu ştiam dacă voia să vorbim despre Scottie sau despre noi, dar nu i-am cerut să detalieze; o parte din mine se temea să afle.

- Vreau doar să mă bucur de ziua asta fără stres, a zis.
- Ce vom face? l-am întrebat.
- Nimic. Petrecem timp cu el. Ne uităm la nişte filmări de-ale lui Wayne. Mâncăm îngheţată. Ne de- tensionăm după coşmarul ultimelor două zile.

Mâna lui a găsit-o pe a mea.

Mi-am petrecut degetele printre ale lui.

- Nu o să mă auzi plângându-mă de asta.

Josh m-a luat în braţe şi m-a ţinut, sprijinindu-şi bărbia în creştetul meu.

Un ciocănit la uşă ne-a făcut să ne îndepărtăm unul de celălalt.

- Cine naiba o fi asa devreme? a întrebat.

Josh s-a dus să deschidă şi l-am urmat. Mi s-a strâns inima când l-am văzut pe poliţist. Ştiam că Scottie era în siguranţă în dormitorul lui Wayne, dar tot am simţit un acces de panică. Probabil de vină era stresul posttraumatic.

- îmi pare rău să vă deranjez! Poliţistul s-a uitat la mine şi a chicotit, amintindu-mi de cât de ridicol arătam în pijamaua asta întreagă. Proprietarul casei unde a fost găsit domnul Longo a dat de poza asta sub căsuţa în care stătuse ascuns. Asa că ne-am gândit să v-o aducem. Probabil domnul Longo o avea cu el când a fugit din azil.

Am luat poza de la el. Era o poză cu noi trei făcută la petrecerea de Crăciun de la Michael şi Vanessa.

- Uau!

Josh şi-a acoperit gura, uitându-se la poză.

- l-am dat-o când l-am lăsat la azil, i-am explicat poliţistului. Vă mulţumim că ne-aţi adus-o înapoi!
- Plăcerea noastră. Mă bucur că totul s-a rezolvat.
- Mulţumim din nou, domnule poliţist! a zis Josh în timp ce închidea uşa. S-a întors spre mine cu uimire în privire. Scottie a luat două lucruri cu el când s-a hotărât să fugă – tableta lui şi o poză cu noi trei împreună. Am crezut că fuga lui a fost un accident, consecinţa faptului că dăduse peste o uşă neîncuiată. Dar acum cred că a fost intenţionat. Josh s-a

J

scărpinat în cap. Cred că...

- Ne căuta, am completat.
- Da, a mormăit uluit Josh. Sfinte Sisoe, Carly!

Mi-am simţit pieptul greu.

- Ştiu.

Ne-am petrecut ziua lenevind prin casă şi a fost superb. Deşi am dat o fugă până la Walmart ca să îmi cumpăr nişte pijamale normale, câteva articole de îmbrăcăminte şi ceva de mâncare.

J

Acum, era aproape ora de culcare şi stăteam din nou în camera de zi. Josh şi Scottie făcuseră dus şi

J J,

se uitau la ceva pe iPad.

- la uite ce face! Josh a arătat spre ecran. Foloseşte iarăşi filtrul Andy Warhol, o sută de poze cu fata lui.

J

- Ca pe vremuri, am zis. Probabil se place.
- Asta-i de bine. Josh i-a ciufulit părul lui Scottie. Dacă ne-am plăcea cu toţii aşa mult...

Scottie şi-a pus capul pe umărul lui Josh şi a continuat să se joace cu pozele. „Inima mea.”

- Este foarte calm în seara asta, am zis. îţi dai

seama că este fericit să se afle acasă.

Josh a zâmbit.

- îl poţi învinui?

- Nu, nu pot.

- Şi eu sunt fericit să fiu aici, a zis.

- Ce nebunie că a fost nevoie ca Scottie să dispară ca noi să fim iarăşi împreună.

- Nu este modul în care aş fi ales să se întâmple, asta cu siguranţă, a zis Josh.

A coborât privirea la telefonul lui pentru un moment şi şi-a pus mâna pe umărul lui Scottie.

- Amice, e trecut de ora ta de somn.

L-a condus pe Scottie în camera lui, ca să îl pregătească de culcare.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până să se întoarcă în camera de zi, ceea ce se justifica, dat fiind că aveam emoţii legate de discuţia pe care urma să o purtăm.

Când Josh s-a întors, s-a aşezat şi şi-a rezemat capul pe canapea pentru un moment. în ciuda relaxării de astăzi, el încă părea îngrijorat şi obosit. N-a început să vorbească imediat, dar am hotărât că nu mai puteam aştepta.

- Deci... Mi-am dres vocea. Ai zis că trebuie să stăm de vorbă...

S-a întors spre mine şi s-a îndreptat.

- Da. Bătea agitat din picior. Deci... S-a oprit. Vreau să ştiu dacă ai fi dispusă să rămâi aici vreo două săptămâni cu Scottie, cât o să fiu eu înapoi în Chicago.

Am făcut ochii mari. Ăsta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să îl spună.

- Mă mut în Woodsboro, Carly. Am luat decizia asta în clipa în care am aterizat înapoi aici. Mi-am promis că, dacă Scottie se întoarce acasă în siguranţă, nu o să-l mai pierd niciodată din vedere. Nu vreau să se întoarcă la azil. O să am eu grijă de el.

- Uau! Am încuviinţat din cap. Deci... ai nevoie să stau aici cât îţi aduci lucrurile?

- în principiu, da... Am nevoie să vorbesc la muncă să văd dacă sunt dispuşi să mă lase să lucrez permanent de la distanţă.

- Şi dacă nu?

- Atunci, îmi dau demisia şi o să găsesc altceva. Sau o să lucrez la firma de construcţii a lui Neil şi o să angajez pe cineva cu jumătate de normă pentru Scottie. Am încercat cu azilul, corect? Dar clar nu vrea să fie acolo. Asta-i casa lui. Merită să fie aici şi vreau să îi ofer asta, chiar dacă trebuie să caut ajutoare.

Nu aveam la ce să mă gândesc. Am încuviinţat din cap.

- Sigur, rămân.

- Nu-i ceva permanent, m-a asigurat. Poţi să te întorci în California imediat ce vin eu înapoi.

Am simţit emoţii în stomac când am zis primul lucru care mi-a trecut prin cap:

- Şi dacă nu vreau să mă întorc?

Asta a părut să îl surprindă. La naiba, m-a surprins şi pe mine!

- Eşti binevenită aici oricât doreşti, mi-a spus. Ştii asta. Eu doar am crezut că vrei să te întorci la viata ta.

Ce voiam cu adevărat era ca el să îmi ceară să rămân. Dar nu doream ca această conversaţie să fie despre mine şi el. Tocmai luase o hotărâre majoră şi n-ar fi fost corect să deschid acum subiectul complicat al situaţiei noastre. Nu credeam că motivele pentru care el simţea că nu puteam fi împreună dispăruseră magic în timpul cât fuseserăm despărţiţi.

Inspirând adânc, m-am hotărât să am încredere în mine. Soarta ne reunise din nou – chiar dacă temporar. Am jurat să nu mai analizez totul în detaliu, să mă bucur de timpul cu el şi chiar să apreciez timpul singură cu Scottie cât Josh se întorcea la Chicago ca să facă

aranjamentele necesare.

în loc să îmi vărs îngrijorările asupra lui, doar am încuviinţat din cap.

- lei decizia corectă, Josh.

A oftat uşurat.

- Crezi?
- Sigur că da.
- O să-i cer lui Lorraine să îmi transfere tutela asupra lui. Crezi că o să accepte?
- Chiar da. Ştim amândoi că nu este în stare să aibă grijă de el. Şi cred că va fi o uşurare pentru ea.
- îmi făceam griji că o să crezi că mă bag în ceva ce mă depăşeşte, asumându-mi aşa ceva.

Apropiindu-mă de el, mi-am pus mâna peste a lui.

- Ai dovedit că poţi, Josh. în nenumărate rânduri. Adevărul este că, chiar dacă nu eşti perfect la asta, nimeni nu o să-l iubească asa cum îl iubeşti tu. Eşti cel mai aproape de ceea ce înseamnă familie pentru el. Şi cred că Scottie va fi cel mai norocos tip din lume să te aibă ca tutore.

„Cere-mi să rămân!” Nimic nu-mi doream mai mult decât ca Josh să mă includă în aceste planuri. Dar el trebuia să fie cel care să o spună. Eu dădusem deja de înţeles că nu voiam să mă întorc în California. Mingea era la el. Eu clar nu aveam de gând să insist. Mi-am jurat să aştept până se întorcea de la Chicago înainte de a începe să îmi fac griji cu privire la viitor.

„Ai încredere în tine!”

Am hotărât să fac un dus înainte de culcare. Eram aşa excitată pentru că mă aflam iar în preajma lui Josh – mai ales după ce începuserăm în dimineaţa asta şi nu apucaserăm să terminăm.

Sub apă, mi-am lăsat o mână să alunece în jos şi am făcut cercuri în jurul clitorisului. Toată ziua îmi dorisem aşa tare ca Josh să mă atingă. Nu ştiam dacă avea de gând să doarmă şi în noaptea asta cu mine, dar, oricum, eram destul

de sigură că mă aştepta o altă noapte de frustrare.

După câteva minute, uşa de la baie s-a deschis. M-am speriat, crezând că era Scottie, dar, când am văzut o siluetă înaltă, musculoasă, cu păr ciufulit prin uşa de sticlă aburită, mi-am dat seama că era Josh.

Stomacul mi s-a dat peste cap când el a deschis uşa de la duş şi a intrat, complet gol. Mi-am plimbat privirea peste corpul lui superb. Nu îl mai văzusem aşa de mult timp şi crezusem că nu aveam să mă mai bucur de o asemenea ocazie. Lichidul presemi- nal lucea pe vârful penisului său în erecţie. Pentru că mă simţeam jenată să mă holbez – încă îmi aminteam momentul când îmi atrăsese atenţia –, m- am întors cu faţa spre capul duşului.

Corpul lui cald s-a lipit de spatele meu, iar vocea i- a vibrat pe pielea mea.

- Bună!
- Oh, bună şi ţie, am şoptit.
- Este în regulă? m-a întrebat.
- Da, i-am răspuns.

Muşchii mi s-au încordat când şi-a pus penisul fierbinte, rigid pe mine, alunecând cu el printre fesele mele.

- Mi-a fost dor de fundul ăsta frumos!
- Şi lui de tine.

Am zâmbit.

- Toată ziua am tânjit după tine, Carly. Mi-a cuprins talia cu o mână. Te-aş spăla cu săpun, dar, dacă e să fiu sincer, în noaptea asta vreau să miros doar a tine.

Mi-au tremurat picioarele.

- De când ne-am despărţit, n-am putut să nu am fantezii cu tine. Mi-a vorbit la ureche: N-am mai fost cu nimeni. Nu vreau pe altcineva. Te

vreau doar pe tine. Şi simt nevoia să-ti arăt chiar acum cât de mult.

- la-mă! l-am rugat.
- Vreau să ţi-o trag tare. Bine?

Tremurând, am încuviinţat din cap.

- Şi eu vreau.

-Da?

Mi-a masat clitorisul.

- Da, te rog!
- Ce politicoasă! A chicotit. Pune-ţi mâinile pe perete! O să ai nevoie să te tii.

Tremurând de nevoie, am făcut cum mi-a zis, punând ambele mâini pe faianţa udă de pe perete.

Penisul lui tare era tot pe fesele mele, dar nu mă penetrase încă.

- Abia aştept să-mi văd penisul intrând şi ieşind din tine!

A intrat în mine fără avertisment, o frecare fierbinte şi udă, arsura plăcută aprinzând un foc în mine.

- Mi-a fost dor de asta, iubito! A gemut când a intrat adânc. Atât de dor!
- Şi mie.

Am gemut în timp ce muşchii mi s-au strâns în jurul lui.

- Nu vreau să am nevoie de tine aşa, dar am.

A pompat mai rapid în mine.

- Nu-i nimic, am gemut.
- Mă urăsc, dar îmi place atât de mult. A ieşit şi apoi a intrat în forţă. Sunt al tău, Carly, dar simt că nu te-aş putea avea niciodată.

„împinge!”

- Sunt a ta, am mormăit. Mi-a fost asa dor de tine, Josh!

„împinge!”

- Şi mie mi-a fost dor de tine, iubito. O să

ajung în iad pentru asta, dar nu-mi pasă acum. Am nevoie de tine. Am încetat să mai pretind că nu. Mi-a încercuit din nou clitorisul în timp ce intra şi ieşea din mine. Spune-mi dacă te doare!

- Nu doare.

Testiculele i se loveau de mine în timp ce mi-a luat cuvintele de bune. Niciodată nu fusese atât de intens, atât de minunat de dur.

M-a muşcat uşor de umăr.

- Carly... Corpul i-a tremurat în timp ce m-a umplut cu un val fierbinte de spermă. La naiba, nu pot să opresc asta. Este prea mult. A trebuit să termin.

Propriul orgasm s-a înălţat câteva secunde mai târziu, pulsaţie după pulsaţie de extaz pur străbătân- du-mă în adâncuri, până când ritmul mişcărilor noastre s-a domolit.

M-a pipăit după ce ne-am revenit după orgasme.

- îmi place să îmi simt sperma în tine. Josh m-a sărutat delicat pe spate şi a zăbovit în spatele meu în timp ce eu continuam să mă sprijin de perete, satisfăcută. Şi mai mult îmi place să văd cum curge din tine, a zis.

Am murmurat fără aer:

- Josh... eu...
- Ce-i, iubito?
- Nu ştiu ce să fac cu tine.
- Ştiu ce poţi să faci. M-a întors şi şi-a lipit fruntea de a mea. Du-mă în pat, ca să o facem din nou! Pentru că eu n-am terminat cu tine în noaptea asta.

CAPITOLUL 33

JOSH

Am avut nevoie să rămân în Chicago un pic mai mult de două săptămâni.

Lungul drum înapoi spre New Hampshire era epuizant, dar, cum voiam să îmi aduc maşina,

am condus în loc să zbor. Să spunem că asta mi-a oferit o grămadă de timp ca să mă gândesc – în mare, la faptul că nu voiam să o părăsesc pe Carly. Şi trebuia

să îi spun asta fără să par un mitocan egoist. în acelaşi timp, să îi cer să rămână ar însemna să îi cer să renunţe la viata ei din California. însemna şi să îmi iau un angajament faţă de ea într-un mod care desconsidera jurământul meu de a nu îl trăda pe Brad.

în inima mea, ştiam că nu puteam să opresc ce simţeam pentru ea doar pentru că ştiam că ar trebui. As fi dat orice să am o conversaţie reală cu Brad despre asta, să ştiu care era părerea lui. Dar nu aveam să ştiu niciodată, deşi mă rugam ca el să îmi trimită un indiciu.

Mai aveam vreo opt kilometri până să ajung în Woodsboro. în timp ce treceam prin oraşul vecin, Shearborn, am observat un semn la distanţă.

„Mănăstirea Sfântul Francisc: căminul călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc.”

Era un complex frumos în mijlocul unei întinderi largi, cu iarbă, aşezat în vârful unui deal. Cu numeroase clădiri ataşate una de alta şi o catedrală mare în lateral. Uau! Ăsta era locul căruia Wayne îi donase toţi banii lui. Cum de nu observasem proprietatea asta în toti anii când locuisem în zonă?

într-o decizie de ultimul moment, am apăsat pe frână şi am întors maşina, parcând într-un final în parcarea mănăstirii. Locul ăsta fusese un mister pentru mine până când găsisem acele carneţele în casă. Nu puteam să pricep de ce

fusese aşa important pentru Wayne. Poate nu era vorba despre călugări, ci mai mult despre ce puteau ei să facă pentru el. Sigur avusese motivele lui pentru acele donaţii.

Când am apăsat pe soneria de la intrarea principală, au răsunat o serie de clopoţei. Un bărbat în haine negre, lungi, de călugăr a deschis uşa.

„în ce naiba m-am băgat?”

Avea o voce joasă şi blândă.

- Te pot ajuta?

Am clipit.

- Nu sunt sigur.
- Ai necazuri?

- Nu, nu. îmi pare rău! M-am uitat peste umărul lui la statuia religioasă mare din vestibulul altfel gol. Sunt doar curios să văd locul ăsta. A însemnat mult pentru cineva care a fost important pentru mine.

- Vrei să intri?

M-am gândit o secundă. Chiar dacă era târziu, am simţit că trebuia să intru – de parcă locul ăsta mă chema şi cumva nu era o coincidentă că trecusem

pe acolo.

- Sigur. Mulţumesc!

M-a dus într-o încăpere mică de lângă intrare.

- Eşti din zonă? m-a întrebat.

- De fapt, mă mut înapoi acasă, în Woodsboro. Mă întorc din Chicago, dar am crescut aici.
- Ce te aduce înapoi?
- Voi avea grijă de un membru adult al familiei cu nevoi speciale. M-am oprit. Vorbeşti cu mine. De ce aveam impresia că, de fapt, călugării rămân tăcuţi orice ar fi?

A chicotit.

- Aici, nu păstrăm o tăcere continuă. E ceva

rar în zilele noastre. Deşi avem şi noi momente de tăcere şi evităm pălăvrăgeala.

Am arcuit o sprânceană.

- Asta nu-i considerată pălăvrăgeală?

- Când conversaţia este necesară pentru a-i ajuta pe alţii, este încurajată. Am impresia că ai nevoie de puţină îndrumare.

„Ai dreptate.” Mi-am petrecut următoarele minute povestindu-i despre situaţia cu Scottie, fără să menţionez vreun nume. Dar, până la urmă, nu m-am putut abţine.

- De fapt, s-ar putea să-l ştii pe tatăl lui Scottie.

Şi-a strâns mâinile în poală.

-Oh?

- Wayne Longo.

Călugărul a făcut ochii mari.

- Wayne Longo... Da, cu siguranţă îmi amintesc numele.

- Mă gândeam eu. Este clar că locul ăsta a însemnat mult pentru el. Am găsit multe carneţele cu numele mănăstirii acasă la Wayne. Bănuiesc că a donat mulţi bani pentru acest loc.

Călugărul a încuviinţat din cap.

- Asa este.

- Ştii cumva de ce? Adică, nu că cineva ar avea nevoie de un motiv pentru a dona bani acestui minunat loc, dar...

- Oamenii donează bani mănăstirii pentru rugăciuni speciale. Noi adăugăm apoi cererea lor în binecuvântările noastre zilnice.

- Wayne avea un abonament sau ceva de genul? am glumit.

El nici măcar n-a zâmbit.

- Wayne avea mereu aceeaşi cerere: să ne rugăm pentru fiul lui, să aibă cineva mereu grijă de Scottie, să fie în siguranţă şi îngrijit în cazul în care el păţea ceva.

Am stat o clipă să înţeleg asta.

- Serios...

- Da. Ăsta era singurul lucru pe care îl cerea.

- Uau!

- Deci se pare că rugăciunile lui au fost ascultate.

Mi-am ferit privirea, absorbind acea revelaţie.

- Da. Bănuiesc că da.

- Te mai tulbură ceva... a zis.

Călugărul ăsta avea un al şaselea simţ. Nu aveam nici un motiv să mă ascund.

- După cum ţi-am povestit, băiatul mai mare al lui Wayne, Brad, a murit într-un accident înainte să moară Wayne. Am inspirat. Mă tem că

m-am îndrăgostit de logodnica lui Brad – femeia cu care era logodit înainte să moară. Am avut grijă de Scottie împreună şi ne-am îndrăgostit unul de celălalt în acest timp. Nu ştiu cum să nu o iubesc, dar nici nu ştiu cum să trăiesc împăcat cu mine pentru că mi-am trădat prietenul.

Expresia lui nu s-a schimbat. A părut neafectat de ceea ce tocmai îi mărturisisem.

- Prietenul tău are un scop mult mai mare acum ca să se preocupe de asemenea lucruri, mi-a zis.
- De unde ştii asta?
- Este totuna cu Dumnezeu. Nu mai cunoaşte gelozia sau trădarea. Dincolo de viaţa asta, se înţelege că aceste lucruri sunt otravă. Nu există cu Dumnezeu. Există doar iubire şi iertare.
- Vrei să spui că Brad nu va fi supărat pe mine pentru că practic trăiesc viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă el aici? Nu i se va părea nedrept?
- Acea viaţă pe care el o ştia pe pământ s-a terminat, fiule. Brad este într-un loc mai bun. Dar, chiar dacă l-ar preocupa asemenea lucruri, mă îndoiesc că ar vrea ca aceia dragi lui să sufere, dacă tu şi ea vreţi să fiţi împreună. însă, din nou, Brad este cu Dumnezeu şi acţiunile tale de acum nu mai sunt re-
levante pentru el.

îmi doream cu disperare să cred perspectiva lui.

Am încuviinţat din cap.

- Bănuiesc că nu am privit niciodată lucrurile aşa – că a trecut peste orice emoţii legate de lucrurile care se petrec aici. în majoritatea zilelor, încă mi-e greu să accept că a plecat.
- Dar nu-i plecat, m-a corectat. Este cu Dumnezeu, fiule. Şi tu eşti aici, având grijă de

fratele lui. Şi reparând inima frântă a dragii tale... S-a oprit. Cum o cheamă?

- Carly.
- Carly. A închis ochii un moment. Binecuvântaţi să fiţi amândoi!

J

- Mulţumesc! Apreciez foarte mult cuvintele amabile. M-am ridicat. Deşi trebuie să pornesc iar la drum, simt că a fost menit ca astăzi să mă opresc aici. N-ai idee cât de mult m-ai ajutat. A venit chiar când aveam mai multă nevoie.
- Aşa funcţionează, fiule.

Călugărul m-a însoţit spre ieşire şi am plecat de acolo simţind o pace la care nu mă aşteptasem niciodată. Părea un cadou – de la Brad sau de la Way- ne, poate de la amândoi.

Tot drumul de astăzi îmi dorisem să pot sta de vorbă cu Brad. Acum, am ales să cred că el comunicase cu mine prin intermediul acelui călugăr cistercian. Sau poate trebuia să cred asta ca să fac ceea ce ştiam că trebuia să fac imediat ce ajungeam înapoi acasă.

Când m-a zărit, Carly a lăsat rufele pe care le împăturea şi a alergat la uşă.

- Te-ai întors!

M-a îmbrăţişat.

- Bună, Carly....

Am inspirat adânc parfumul ei.

- Mi-a fost dor de tine!
- Şi mie mi-a fost dor de tine. Am strâns-o mai tare. Atât de mult, iubito!

S-a dat înapoi, părând surprinsă.

- Serios?

M-am aplecat să o sărut pe frunte.

- Serios... M-am aşezat lângă Scottie pe cana- pea, întrerupându-l din navigarea pe internei. Şi de tine mi-a fost dor, amice!

Iniţial, abia a făcut contact vizual cu mine. Apoi s-a uitat în sfârşit la mine înainte de a apăsa pe iconiţa de „fă baie” pe aplicaţia lui.

- Nu încă. Am râs, ridicându-mă de pe canapea. Dar în curând, bine?

Carly stătea în faţa mea.

- Cum a fost drumul?

I-am frecat braţul.

- Lung.
- Totul a mers bine cu eliberarea apartamentului?
- Din fericire, proprietarul păstrează mobila. A luat-o pe nimic.
- Măcar nu trebuie să-ţi baţi capul să o muţi.
- Exact.
- Şeful tău este în regulă cu totul?
- Pentru moment, da. Vedem cum merge. Vor fi momente când va trebui să mă duc la Chicago, dar voi angaja pe cineva pentru Scottie când va fi nevoie. Să sperăm că totul va ieşi bine.

Ea a coborât privirea. Acea nesiguranţă cu care ştiam că se lupta era palpabilă. Era vina mea. Lăsasem totul în coadă de peşte înainte să plec la Chicago. Asta pentru că pe atunci încă mă agăţam de vinovăţia care mă ţinea pe loc. Dar nu mai era cazul.

- Eşti bine? am întrebat-o.

- Da. A zâmbit forţat. Doar că nu pricep cum stau lucrurile. M-a cam ros chestia asta.
- Cred că ştiu la ce te gândeai, l-am mângâiat obrazul cu dosul degetelor. Ei bine, şi eu m-am gândit la asta. La noi. Voiam să aştept să îţi fac mărturisirea asta după ce se ducea Scottie la culcare, dar văd că nu mai poate fi amânată.

Şi-a dus mâna în dreptul inimii, pregătindu-se. Asta m-a durut. Am înţeles de ce credea că avea să

doară. Aşa mult timp o făcusem să creadă ce era mai rău, o îndepărtasem. Dar gata!

I-am luat mâna în a mea.

- Carly, te-am lăsat să pleci pentru că aveam

convingerea că cel mai rău lucru pe care i-l puteam face lui Brad era să te iubesc. Asa că am încercat să fac să nu se întâmple, de parcă era o alegere. Strân- gându-i mâna, am privit-o intens în ochii ei verzi frumoşi. Dar mi-am dat seama că nu mă pot opri din a te iubi. Şi, chiar dacă-mi spun că n-ar trebui sau nu pot, nu contează. Tot te iubesc. Am inspirat adânc. Te iubesc, Carly Garber! Te iubesc enorm şi nu vreau să pleci. Vreodată. Te vreau aici, cu noi. Dar doar dacă tu chiar vrei să fii aici. Ştiu că-ti cer mult să îti laşi clientii şi...

- Nu există alt loc unde mi-aş dori mai mult să fiu, Josh. Avea lacrimi în ochi. Niciodată n-am fost mai fericită decât atunci când sunt cu voi doi. Tot ce am nevoie este aici. S-a uitat la Scottie şi apoi a revenit cu privirea la mine. Doar că aşteptam să mă întrebi. Mi-a cuprins faţa în mâini. Şi, oh, Doamne, şi eu te iubesc!

Corpul mi s-a relaxat într-un final. Buzele ni s-au unit şi nu mă puteam gândi decât că abia aşteptam să adoarmă Scottie.

Am întrerupt sărutul nostru ca să adaug ceva:

- Ţin să subliniez că vreau să rămâi nu pentru că am nevoie de ajutorul tău, ci pentru că nu vreau să mă despart iarăşi de tine. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Ea mi-a mângâiat părul.

- Te-ai luptat cu sentimentele de vinovăţie aşa mult. Ce s-a schimbat?

- Ştiam de ceva timp că te iubesc. Ştiam că trebuia să îţi spun ce simt când mă întorceam din călătoria asta, dar astăzi, pe drumul spre casă, s-a întâmplat ceva. Am ridicat ochii la tavan, încă uimit de acea întâlnire magică. A fost uimitor şi o să-ţi povestesc totul altă dată. Dar să ştii... cred că Brad este în

regulă cu noi doi. Astăzi, mi-a trimis pacea asta. Ne iubeşte. Şi vrea să fim fericiţi.

- Uau! Bine. Şi-a şters ochii. îmi făceam griji că o să-mi spui să mă întorc în California – ca în trecut.

- Niciodată, Dovlecel. Am ridicat-o şi am întors-o. Ai crezut vreodată că o să te îndrăgosteşti de un porc malefic?

- Ţi-ai imaginat vreodată că o să ajungi să-mi iubeşti faţa? a zis ea când am lăsat-o jos.

- Nu doar că-ţi iubesc faţa... Mi-am lipit fruntea de a ei. îmi văd viitorii copii în ea.

Carly a părut uimită când mi-a zâmbit, cu ochii lu- ciosi.

- Uau! a şoptit.

în timp ce ne îmbrăţişam, am continuat să simt acea pace. Discuţia cu călugărul mă eliberase, în parte pentru că trebuia să cred asta ca să îmi permit să fiu fericit.

M-am întors spre Scottie.

- Amice, ce ai zice ca minunata Carly să stea permanent cu noi? Noi trei locuind din nou împreună... dar pe bune de data asta?

Răspunsul lui a fost să sară de pe locul lui, să vină la noi şi să apese din nou pe iconiţa cu baia de pe dispozitivul lui.

L-am mângâiat pe spate.

- Bravo, omule! Planul tău de evadare nu doar că te-a adus înapoi unde îţi era locul, dar mi-a băgat şi mie, în sfârşit, minţile în cap. Trebuie să-ţi mulţumesc că ne-ai făcut să ne întoarcem aici. Mi-am sărutat femeia pe buze şi i-am zis: Ştiu că Brad va fi mereu iubirea vieţii tale... Dar sper că ai loc pentru o a doua.

Carly şi-a petrecut un braţ în jurul meu şi unul în jurul lui Scottie.

- Am loc pentru trei.

EPILOG

CARLY

Un an mai târziu

Când am ieşit să verific cutia poştală, un plic interesant mi-a atras atentia.

Era de la călugării cistercieni de la Sfântul Francisc şi îi era adresat lui Josh. Prea curioasă, am desfăcut plicul şi înăuntru era un carneţel cu „Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc”, evident.

„Hm. Interesant!”

Apropo de Josh, era plecat de ceva vreme şi eram nerăbdătoare să vină acasă. îmi spusese că avea nişte comisioane de făcut, dar lipsea deja de vreo două ore.

Eu şi Scottie, pe de altă parte, aveam o zi de lene- veală. M-am aşezat lângă el pe canapea în timp ce el trecea prin albumul de poze de pe iPadul lui. Mi- am acoperit gura când a ajuns la nişte instantanee cu Josh gol în baie. Şi de data asta hotărâse să aplice filtrul Andy Warhol peste ele.

Mi-am scos imediat telefonul.

Carly: *Penisul tău a fost imortalizat cu filtrul Andy Warhol.*

Josh: Mă mir că i-a luat atât.

Carly: Ar trebui să le vindem?

Josh: Eu mă gândeam să le ştergem.

Carly: Mă ocup! Eşti în drum spre casă?

Josh: *Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Ar trebui să ajung în curând acasă. De ce? Ai nevoie de ceva?*

Carly: Mereu am nevoie de ceva de la tine. Dar nu, nu-i nici o grabă.

Josh: *Mă întorc în curând, iubito.*

- Scottie, dă-mi voie să văd asta un moment!

l-am luat dispozitivul şi am început să şterg pozele cu penisul lui Josh cu filtrul Andy Warhol înainte să ajungă pe mâinile greşite. Din fericire, Scottie a trecut la o altă tabletă.

După ce pozele problematice au dispărut, m-am uitat la unele dintre fotografiile lui. Scottie făcuse nişte capturi de ecran bizare şi înregistrase nişte filmări ciudate. Multe dintre ele erau filmări ale altor filmule- ţe de pe tabletele lui. Dar chestia lui preferată de departe era să îşi facă poze sau să îi facă lui Josh şi să le pună filtre. Din fericire, majoritatea nu întreceau măsura.

Am observat o serie de filmări făcute în timpul rutinei de culcare cu Josh. Josh îi citea mult seara şi deseori aveau conversaţii-monolog amuzante, ca de la bărbat la bărbat. Uneori, mă uitam pe furiş şi erau aşa adorabili, Josh discuta cu Scottie de parcă ar fi primit un răspuns. îi povestea despre lucruri care poate că îl deranjau şi îi punea întrebări lui Scottie. Uneori, Scottie făcea pentru un scurt moment contact vizual cu el.

Pe furiş, ca de obicei, Scottie înregistrase unele dintre aceste conversaţii. Am pornit un asemenea filmuleţ. Puteam să văd doar o parte din corpul lui Josh când vorbea cu Scottie. Am încremenit auzind ceva ce a zis în toiul discuţiei lor.

J

Pot să-ţi spun un secret, Scottie? Sâmbătă am o mare surpriză pentru Carly. N-o să anticipeze nimic şi abia aştept. Tu ştii să ţii secrete, corect? Ce zic? Eşti cel mai bun păstrător de secrete din lume. Asta-i chestia care-mi place la tine. Pot să-ţi spun orice şi ştiu că nimeni nu o să afle.”

JJ

Oprind filmarea, m-am uitat la dată; fusese

înregistrată în urmă cu trei zile. Asta însemna că sâmbăta la care se referea era astăzi. Am închis imediat, pentru că nu voiam să-i stric surpriza. Josh punea ceva la cale. Mintea mea încerca să ghicească ce
surpriză putea să fie, străduindu-mă să nu anticipez ce voia inima mea.

„Este posibil să mă ceară de soţie?”

Eu şi Josh discutaserăm de-a lungul anului despre căsătorie, dar căzuserăm de acord că nu aveam nevoie de acea formalitate ca să ne validăm relaţia. Josh nu păruse decis să o facă, aşa că nu trăsese- răm niciodată o concluzie fermă.

Dar o parte din mine sperase mereu că el avea totuşi să mă ceară de soţie, chiar dacă nu aveam nevoie de o bucată de hârtie ca să mă simt satisfăcută. Deja aveam tot ce îmi era necesar. Pe Josh, pe Scottie şi satisfacţia de a-mi fi construit o viaţă adevărată aici, în Woodsboro. Josh continua să muncească de la distantă şi călătorea ocazional la
Chicago. Iar eu îmi pornisem propria afacere de machiaj pentru evenimente speciale la domiciliu, deservind mare parte din New Hampshire şi alte părţi din New England. Făceam planuri şi să extindem casa, pentru a avea mai mult spaţiu.

Totul era perfect, aşa că la ce îmi trebuia un document care să legitimeze relaţia mea cu Josh? Ştiam că el era al meu şi el ştia că eu nu plecam nicăieri, asa că nu exista nici un motiv ca vreunul din noi să
se simtă presat.

„Of!” Cu toate acestea, o parte din mine tot voia să fie soţia lui.

Tot restul după-amiezii am stat ca pe ace. Cu cât Josh întârzia mai mult, cu atât mai rău era.

Oricare ar fi fost surpriza, m-am întrebat dacă lucrurile merseseră prost. îmi spusese că avea să se întoarcă numaidecât cam cu o oră în urmă.

Când a parcat, în sfârşit, inima aproape că mi-a sărit din piept. Aveam atâtea emoţii – pentru el şi pentru mine, fiindcă ştiam că îmi făcusem mari speranţe.

M-am aşezat lejer pe canapea lângă Scottie, de parcă nu îl aşteptam cu sufletul la gură să intre. Cu toate astea, când uşa s-a deschis, m-am ridicat iute. Gata cu nonşalanta!

Sunetul unei zgărzi de câine a zornăit în spatele lui.

Şi apoi l-am văzut – un goldendoodle cunoscut.

„Bubba-Hank?”

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce am alergat spre câinele meu mare şi pufos.

- Ce naiba? Am izbucnit în plâns în timp ce câinele ţopăia în jurul meu şi mă lingea pe faţă. Ce caută aici, Josh?
- Surpriză!

Josh a zâmbit larg.

- Nu l-ai furat, nu-i aşa?
- Normal că nu. Nu sunt un hoţ, ca tine.

Mi-a făcut cu ochiul.

- Atunci, ce caută aici?
- S-a întors, iubito.
- Ce vrei să spui?
- Biata femeie care îl deţinea a murit.
- Oh, nu! Am ridicat ochii la el. Dar tu cum naiba ai aflat asta? Ai urmărit-o sau ceva?

A râs.

- Nu. Dar am tinut minte cum se numea şi unde locuia. Aşa că am făcut nişte săpături şi am luat legătura cu fata ei cu ceva timp în urmă, să văd ce face câinele. La acel moment, mi-a zis că

mama ei era bolnavă, dar tot voia câinele, l-am spus că Bubba-Hank însemna mult pentru tine şi că, dacă se schimbă cumva situaţia, ne-ar plăcea să-l luăm. N- am crezut că avea să se întâmple ceva, dar în urmă cu vreo două săptămâni m-a sunat. Mi-a spus că mama ei a murit şi câinele era o responsabilitate prea mare pentru ea. Voia să ştie dacă îl mai voiam.

M-am umplut de speranţă.

- Nu mai pleacă?
- Nu. Este aici pentru totdeauna.

Băgându-mi nasul în blana portocalie-maronie, am plâns.

- Asta-i cea mai frumoasă surpriză pe care mi-o puteai face, Josh! Credeam că-s deja fericită, dar să-l primesc înapoi pe Bubba-Hank? Acum, mă simt completă. M-am ridicat şi mi-am petrecut braţele în jurul lui Josh în timp ce câinele se învârtea în jurul nostru. Ce ti-a luat asa mult să te întorci?

- Păi, fiica femeii locuieşte în Massachusetts. A trebuit să merg să-l iau. Pe drumul înapoi a fost un accident pe Autostrada 93 şi a durat o eternitate. Josh s-a aplecat să mă sărute. Aşa mă bucur că s-a rezolvat!

Bubba-Hank s-a aşezat pe canapea lângă Scottie de parcă nu plecase niciodată din casa asta. Eu m- am aşezat de partea cealaltă a câinelui şi l-am mângâiat între urechi câteva minute. Bubba-Hank a închis încet ochii. Scottie n-a părut afectat în vreun fel de prezenţa câinelui. Josh s-a aşezat vizavi de noi, părând să simtă o plăcere imensă privindu-mă cum mă reconectam cu preţiosul meu animal de compa-nie.

Grămada de scrisori pe care o luasem mai devreme stătea la capătul mesei, lângă el.

- Ai primit un carneţel de la călugări. Probabil le-ai făcut donaţii.

- Oh! S-a întors şi a ridicat plicul cu carneţelul. L-a scos şi l-a frunzărit. Da. M-am gândit să continui tradiţia.

- Ceva deosebit pentru care vrei să se roage?

- Am câteva chestii.

Mi-a zâmbit, dar n-a detaliat. Apoi s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie. Când s-a întors, mi-a dat un

bilet în timp ce trecea pe lângă canapea.

Mulţumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Mă omori.

- Despre ce-i vorba? Am clipit. De ce te omor?

S-a aşezat în faţa mea, frecându-mi mâinile. Faţa i se înroşea.

„Ce naiba[1] se întâmplă?”

A arătat spre câine.

- Cred că Bubba-Hank vrea să fie frecat pe gât. Ştii tu, chiar sub zgardă. De ce nu-l scarpini?

Mijind cu scepticism ochii, am început să masez goldendoodle-ul pe gât. Câinele a închis ochii, părând în extaz.

Apoi m-am uitat mai atent la plăcuţa de identificare sclipitoare ce atârna la zgarda lui. Nu observasem ce scria, de fapt, pe ea. Era gravat următorul mesaj: „Vrei să te căsătoreşti cu noi?”

Am rămas cu gura căscată când m-am uitat la Josh. Apoi l-am văzut cum îngenunchează în faţa mea.

îmi tremurau mâinile.

- Cred că-s oarbă.
- N-am mai putut să aştept nici o secundă, Dovlecel. Am intrat în casă cu aşa emoţii, dar a trecut aproape o oră şi tu tot nu observaseşi. A deschis o cutie mică, roşie cu mâinile tremurânde. Carly, ştiu că am discutat despre căsătorie şi am zis că nu este ceva ce e musai să avem, dar eu vreau să fii soţia mea. Vreau să-mi porţi numele. Poate sunt doar egoist. A scos inelul din cutie şi mi l-a întins, inspirând adânc. Când Brad a murit, mi-am pierdut cel mai bun prieten. Ştia că am nevoie de un nou cel mai bun prieten. Acum cred că de aceea te-a trimis pe tine. Sunt aşa recunoscător în fiecare zi pentru

drumul pe care m-a adus viaţa, dar mai ales pentru

ceea ce mi-a adus. Josh mi-a pus inelul pe deget. Sper că vei accepta.

Am rămas cu gura căscată. într-un final, mi-am găsit cuvintele.

- Da! Mi-am petrecut braţele în jurul lui. De un milion de ori da, Josh Mathers!

M-a strâns puternic şi i-am simţit inima bătând pe a mea. Uau! Chiar avea emoţii. Când mi-a dat dru- mul, s-a întors spre Scottie.

- Ne căsătorim, amice! Eşti entuziasmat?

Scottie s-a uitat absent la el, apoi a apăsat iconiţa de pe dispozitivul lui. „Vreau să fac baie.”

Josh l-a lovit jucăuş pe picior.

- Mulţumesc că-mi împărtăşeşti bucuria, omule! S-a întors spre mine. îţi place inelul? Mi-a fost teamă că este prea neconvenţional.

- îl ador, i-am răspuns, privind designul elaborat.

Nu mai văzusem niciodată ceva similar. Piatra din centru era un diamant lunguieţ, în formă de hexagon, flancat de două diamante mai mici cu aceeaşi tăietură.

- Este diferit de cel pe care ţi l-a cumpărat Brad, mi-a zis. N-am vrut să-l eclipsez pe acela sub nici o formă. El ţi-a dat o piatră mare, rotundă – centrală şi perfectă, cum era el. Inelul ăsta... ei bine, cred că-i ceva la care nu te aşteptai. Cam ca mine. Dur pe la margini.

- Exact aşa. Neaşteptat şi diferit de cum mi-am imaginat – ceva de care n-am ştiut niciodată că am asa mare nevoie. Asa eşti tu, Josh. Şi de aceea ine- lul ăsta este perfect. Am ridicat iarăşi privirea la el. îmi place tare mult! Şi te iubesc! Astăzi m-ai făcut cea mai fericită femeie în viată.

- Juri pe Bubba-Hank?[J]

M-am aplecat să îmbrăţişez câinele nostru

caraghios.

- Jur pe Bubba-Hank!

Josh s-a ridicat din genunchi şi Bubba-Hank a început imediat să îi călărească piciorul. Josh l-a ignorat, încă zâmbindu-mi cu o expresie de iubire pură în ochi.

Acest bărbat era ultima persoană care mă gândisem vreodată că avea să mă iubească asa. Cât de norocoasă eram să fiu iubită de doi bărbaţi grozavi în timpul vieţii mele?

- Am crezut că viata mea s-a terminat când a mu- rit Brad, i-am zis, frecându-i barba. Nu m-am aşteptat niciodată să apari.

Josh mi-a făcut cu ochiul.

- Acum, o să poţi să mă vezi toată viaţa cum termin.

Cândva, am auzit un proverb care spunea că familia este cea mai mare avere pe care o vei avea vreodată. La momentul acela, n-am priceput, pentru că nu ştiam ce înseamnă cu adevărat o familie. Sigur, familia noastră era nonconformistă. Viitorul meu sot fusese cândva duşmanul meu de moarte. Câinelui nostru îi plăcea să îl călărească. Şi copilul nostru avea 90 de kilograme.

Nu avem un gard vopsit în alb sau gazon tuns. Nimic nu e perfect şi totul este haotic. Dar este multă iubire. Şi dacă familia este cea mai mare avere pe care ai putea să o ai vreodată? Ei bine, atunci, clar sunt bogată.

MULŢUMIRI

Trebuie să încep prin a le mulţumi dragilor mei cititori din toată lumea, care continuă să mă sprijine şi să îmi promoveze cărţile. Vă mulţumesc că sunteţi alături de mine în această călătorie şi că îmi permiteţi să am această carieră! Pentru toţi bloggerii de cărţi şi influencerii din social media care lucrează neîncetat să mă sprijine carte după carte, să ştiţi că vă apreciez foarte mult.

Pentru Vi – Sunt recunoscătoare că facem magie împreună de aproape zece ani. Eşti cea mai bună prietenă şi complice pe care aş fi putut să o cer. Pentru următorii zece ani!

Pentru Julie – Simbol al puterii şi rezistenţei. Devotată 100%!

Pentru Luna – îţi mulţumesc pentru iubirea ta şi pentru susţinerea zilnică. Sunt recunoscătoare că mereu eşti la un mesaj distanţă când am nevoie de tine şi că apuc să te văd o dată pe an.

Pentru Erika – Sunt aşa recunoscătoare pentru dragostea ta, umorul şi vizitele din timpul verii. Mereu dai strălucire zilelor mele cu spiritul tău optimist.

Pentru Cheri – îti mulţumesc că ai avut întotdeauna grijă de mine şi că nu ai uitat niciodată de zilele de miercuri. Ştii ce scenă din cartea asta a fost scrisă pentru tine!

Pentru Darlene – Tu faci cel mai bun tort de morcovi din lume şi eşti o prietenă şi mai bună. îti mulţumesc că eşti o dulce cu mine!

Pentru grupul meu de cititori de pe Facebook, Pe- nelope’s Peeps – Vă ador pe toţi! Sunteţi căminul meu şi locul preferat în care vreau să

fiu.

Pentru agenta mea Kimberly Brower – îţi mulţumesc că munceşti din greu ca ale mele cărţi să ajungă în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Pentru editorul meu Jessica Royer Ocken – Este o plăcere să lucrez cu tine. Abia aştept să ne bucurăm împreună de multe alte experienţe.

Pentru Elaine de la Allusion Publishing – îţi mulţumesc că eşti cea mai bună corectoare, cea mai bună formatoare şi cea mai bună prietenă pe care o poate cere cineva!

Pentru Julia Griffis de la The Romance Bibliophi- le – Ochiul tău de vultur este uimitor. îţi mulţumesc » » pentru că faci să fie o plăcere să lucrez cu tine!

Pentru asistenta mea Brooke – îţi mulţumesc pentru dedicarea cu care ai grijă de toate lucrurile de care eu şi Vi nu părem a ajunge vreodată să ne ocupăm. Te apreciem aşa mult!

Pentru Kylie şi Jo de la Give Me Books – Chiar sunteţi cele mai bune! Vă mulţumesc pentru munca voastră neobosită de promovare! Aş fi pierdută fără voi.

Pentru Letitia Hasser de la RBA Designs – Minunatul meu designer de coperte. îţi mulţumesc că ai răbdare şi colaborezi cu mine până când produsul final este perfect.

Pentru soţul meu – îţi mulţumesc că te ocupi de fiecare dată de mult mai multe decât ar trebui, ca eu să pot scrie! Te iubesc enorm!

Pentru cei mai buni părinţi din lume – Sunt norocoasă că vă am! Vă mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine şi pentru că mereu mi-aţi fost alături.

Şi, nu îl ultimul rând, pentru fiica mea şi fiul meu – Mami vă iubeşte. Sunteti motivaţia şi inspiraţia mea!

J 5 J J [1] 5

Joc de cuvinte intraductibil pornind de la cuvântul *nuttiness,* care înseamnă şi „cu gust de nuci/alune”, dar şi „nebunie” (n.red.)